CĂRȚILE o ARVEN

Am murit, din fericire

Cartea întâi

Întoarcerea

Theo Anghel

TEEN FICTION

HERG BENET

Theo Anghel

Am murit, din fericire

Vol. I

Întoarcerea

Editura HERG BENET
2014

HERG BENET
PUBLISHERS

© 2014 Theo Anghel
© 2014 Cărțile Arven

© 2014 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Această narațiune este fictivă. Orice asemănare cu întâmplări sau personaje istorice este aleatorie.

Cărțile Arven: un trademark

Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: The Spartan Bureau

ISBN ePub: 978-606-8530-80-2
ISBN Print: 978-606-8530-58-1

CĂRȚILE ◦ ARVEN

Reproducerea integrală sau parțială a textelor nu este permisă fără acordul scris al deținătorului de drepturi de autor.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

„If there weren't so many lies
in the world...
I wouldn't write at all."

D.H. Lawrence

I

Mă numesc Oriana. Am nouăsprezece ani fără câteva zile. Nu am părinți, și asta nu pentru că ar fi murit, ci pentru că nu i-am văzut niciodată. Dispariția lor este o poveste încâlcită și lungă. O voi relata cu altă ocazie. Adevărul e că n-aș ști de unde să apuc firul istoriei în așa fel încât să aibă vreun sens, mai ales că nu e nimeni care să aibă o variantă altfel decât dezlânată în legătură cu evaporarea lor.

Mătușa Aimee, cea care m-a crescut, îmi spunea că am moștenit ochii mamei și nasul tatălui meu. Urât nas, dacă mă întrebați pe mine. Cam lung pentru fața mea rotundă. Dar de ce să mă plâng? Alții primesc vile, mașini, bani; eu am primit un nas. Noroc cu ochii mamei mele. Mari, rotunzi, de un albastru profund, de lazulit.

„Ai ochii mamei tale!“ Cât de enervant sună asta? Nu simțeam deloc că am ochii altcuiva, ba chiar îi simțeam cât se poate de ai mei. Cu atât mai puțin îmi doream să am ochii cuiva care nu mă prețuise suficient cât să rămână cu mine.

Părul nu știu de la cine e. Mătușa nu mi-a spus, iar eu n-am întrebat-o. Mi-era teamă să nu găsească vreo rudă care și-ar fi aruncat genele hăt, peste generații, și să fiu deposedată și de el. E negru corb, des, lung. Pentru că nu am timp de pieptănat, îl țin împletit într-o coadă de școlăriță. Îmi amintesc că în gimnaziu sufeream din cauza părului, băieții mă trăgeau de el. Mătușa mă consola spunându-mi că mucoșii ăia mă plăceau și, de tonți ce erau, așa alegeau să-și arate simpatia. Ciudată specie, băieții ăștia!

Asta se întâmpla când eram o fată bună. Acum nu mai sunt nici fată, nici bună.

Îmi plăcea să fiu fată și aș fi fost în continuare dacă nu aș fi murit. Acum sunt un recuperator. Unul dintre cei mulți. Mă rog, prin cercurile înalte – la propriu – prin care mă învârt, ni se spune *recuperatorum*, dar nu m-am prăpădit niciodată după latină. Vă întrebați cum de sunt moartă și totuși vă povestesc despre mine? Dacă tot ne-am așezat comozi, s-o iau cu începutul.

Nu recuperez datorii, ci suflete. N-am recuperat niciunul până acum și asta pune în pericol propria mea recuperare. Mi s-au dat ca ajutoare doi *salvatorem*, Ama și Abel. Ama vine din partea Raiului, iar Abel din a Iadului. Până acum nu m-au ajutat cu nimic, afurisiții ăștia se cunosc încă de pe când erau în viață și se pare că au multe de împărțit. După câtă pasiune pun în înfruntările lor, bănuiesc că au fost amanți. Dar să nu trag concluzii pripite.

Pe cât de liniștită și chiar timidă eram în timpul vieții, pe atât de agresivă am devenit acum. Timidă e un fel de a spune. Eram profund complexată de fizicul meu și pentru a ascunde slăbiciunea asta sfârșeam prin a face tot soiul de trăznăi, atrăgeam atenția într-o manieră care se lăsa cu pedepse și interdicții de a mai părăsi camera câte-o lună. De data asta răul avea altă sursă, se scurgea în mine din afară.

Ama, bruneta micuță cu aer de Maica Tereza, mă liniștea, spunând că e o reacție adversă a morții, des întâlnită la noii întorși. Avea o teorie despre influențele malefice în fața cărora sufletul rămâne complet vulnerabil pentru o anumită perioadă. Abel, în schimb, mă încredința că așa voi simți de acum încolo și că n-are rost să mă mai opun pornirii de a face rău. Ama îmi spune una, Abel alta. Nu se mulțumesc să se contreze turnându-mi în urechi sfaturi care se ciocnesc în

capul meu ca ouăle de Paști, ci se și aprind în discuții în care uită cu totul de mine.

Recuperatorii sunt peste tot în lume. Arată ca oricare alți oameni și se recunosc doar între ei. Cei tineri și neexperimentați, începătorii, așa cum sunt și eu, nu poartă niciun *signo*. Acest *signo* e o senzație percepută de recuperatori când se apropie unul de altul. Fiecare emite altă vibrație, e un fel de identificare. Nu am dat peste niciunul până acum sau poate că, neantrenată fiind, nu l-am simțit. Frustrant e că în momentul în care ești aruncat înapoi, printre vii, ca recuperator, nu ți se dă un manual de instrucțiuni. Iar mie chiar mi-ar fi trebuit unul. Ce să mă mai ascund după deget? Recunosc că n-am fost prea atentă când mi s-au predat indicațiile cu ce se aștepta de la mine.

Bănuiesc că n-are rost să googlesc, ceva îmi spune că nu voi da peste cărțulia recuperatorului întors din morți. Iar cei doi *salvatorem* îmi dau informațiile cu pipeta. Unde mai pui că sunt foarte încleștați într-o luptă teritorială menită să le stabilească influența asupra mea. Deocamdată singurul gând care îmi trece prin minte legat de cei doi este acela că vreau să-i văd dispărând de lângă mine. Sfada lor interminabilă mă împiedică să mă adun.

De îndată ce am fost aruncată pe Pământ, m-am pomenit într-un apartament cu igrasie, o zugrăveală scorojită, linoleum rupt din loc în loc, uși pline de jeg lucios. Ferestrele mici, îmbâcsite și ele, nu lăsau să se vadă nimic din exterior. După ce le-am spălat, am regretat. Câștigasem o vedere către un gang abandonat, unde se depozitau – de ceva vreme, judecând după miros – resturi menajere și dintre cele mai diverse obiecte. Mi s-a părut că în mormanul cu miros fetid am văzut chiar și un cuptor cu microunde. Locatarii nu se mai oboseau să coboare, aruncau ce nu le mai trebuia direct de la fereastră.

În camera de zi, o canapea a cărei culoare originală devenise imposibil de depistat rânjea niște arcuri ruginite spre tavanul înnegrit, iar în bucătărie aș fi putut descoperi un aragaz sub stratul lucios de grăsime întărită. Dacă aș fi avut o daltă. Nici dormitorul nu era mai breaz, o saltea aruncată direct pe podea arătând la fel de ispititor ca sofaua din cealaltă cameră.

Obosită și înfometată (de două zile nu dormisem și nu pusesem nimic în gură), mi-am aruncat ochii pe ceasul primit înaintea întoarcerii. Arăta ca unul obișnuit, doar că pe cadran se afla o hartă. Amadeus, instructorul aleșilor, spusese că harta se va activa în momentul în care intervenția mea va fi necesară.

De Șefu' ce să vă spun? În cazul foarte probabil în care vă întrebați dacă L-am văzut, răspunsul este nu. Îl văd numai cei care nu se mai întorc niciodată. Eu m-am întors, deși, după cum stau lucrurile aici, mai bine aș fi rămas Dincolo. Acum două zile eram pe punctul de a mă căsători, iar acum mă aflu singură, nici moartă, dar nici vie, îngropată într-o magherniță cu doi *salvatorem* enervanți, suferind de logoree.

Acum două zile eram în patul meu din casa mătușii Aimee, privind fericită la razele ce mângâiau drăgăstos rochia de mireasă. Urma s-o îmbrac în doar câteva ore. Nu avusesem somn în noaptea aia. Așa că zorile m-au prins cu ochii pe fereastră. Am văzut cum soarele ieșea din spatele unor clădiri înalte, apoi aruncându-se pe boltă. Prima zi însorită după multe ploioase părea că-mi luminează drumul spre viața pe care abia așteptam s-o încep. Lucrurile se dezlegau pentru mine și mă simțeam ușoară la trup și suflet.

Elena – fiica mătușii și verișoara mea – dăduse buzna în dormitor. Sărea ca un copil pe salteaua patului și cânta cât o ținea gura „Ia-ți mireasă ziua bună". Înaltă, subțire, cu tenul alb, curat, semăna perfect cu mama ei, mătușa Aimee. De multe ori

când le vedeam una lângă alta, gândul îmi fugea la mama. Cum am fi arătat împreună? De câte ori făceam asta, simțeam o strângere de inimă, cu toate că n-o cunoscusem. Nu o uram, nu o iubeam. Sau poate că refuzam să îmi permit vreun sentiment. Le înăbușeam pe toate ca măsură de precauție.

— Oprește-te, nebuno! i-am strigat Elenei.

N-avea deloc talent la cântat. Notele înalte deveneau adevărate stilete aruncate în urechile ghinionișt ilor din preajma ei.

A chicotit amuzată și s-a oprit tocmai când Astrid și Erica au intrat, mai gureșe decât un stol de păsărele. Erau îmbrăcate fistichiu, cu blugi rupți și tricouri colorate, tăiate din loc în loc, pe care puteai să juri că le găsiseră la gunoi. Bigudiurile mari le tremurau deasupra capetelor de câte ori râdeau.

Cu o seară înainte, organizaseră pentru mine o petrecere a burlăciței și, după obiceiul occidental, invitaseră niște stripperi. Eu plecasem devreme, însă ele continuaseră petrecerea și, judecând după cearcănele adânci din jurul ochilor lor, nu mi-a fost greu să deduc ce se întâmplase mai departe. Unul dintre stripperi îi făcuse ochi dulci Ericăi, iar ea căzuse răpusă de farmecul exotic al unduitorului din toate cele. Tipul nu avea oase. Șerpuia nefiresc din orice parte a corpului își dorea.

Erica era foarte frumoasă. Un chip angelic moștenit de la bunicii dinspre mamă, nemți get-beget: blondă, ten deschis la culoare, ochi albaștri. Astrid, în schimb, părea să aibă origini maure: păr castaniu închis, ochi negri, inundați cu pasiuni adânci, ten măsliniu acoperit de un puf delicios de piersică pârguită.

În timp ce Elena o chestiona pe Erica în legătură cu petrecerea de aseară – pentru că ea avea mereu povești suculente de istorisit – m-am apropiat de Astrid.

— Ai cărțile de tarot la tine? am întrebat.

A aruncat asupra mea privirea aia care părea făcută din catifea neagră.

— Să nu-mi spui că-ți arde de asta acum!

— Hai, nu fi afurisită! Avem timp!

Cu un oftat, Astrid a scos tarotul și s-a apucat să amestece.

— Hai să-ți fac hatârul! Doar e ziua ta! Taie!

M-am conformat. Le-a amestecat din nou. A întins un șir de cărți pe cuvertura patului și, după ce s-a holbat la ele câteva secunde, le-a strâns dintr-o mișcare iute, sigură, și le-a aruncat înapoi în poșetă. Când m-a privit, avea chipul livid. Cu toate că nu credeam cu adevărat că ea descifra ceva pe bucățile alea de carton, am simțit cum pielea mi se înfioară.

— Ce ai văzut?

— La naiba! N-am inspirație! răspunse grăbită.

Încerca să ascundă tulburarea de pe chip, fără să-și dea seama că tonul o trăda.

N-ar fi scăpat cu una, cu două, însă în acel moment a apărut mătușa Aimee. Agitată ca un conducător de oști înaintea unei bătălii decisive, ne-a anunțat că minivan-ul tatălui Ericăi ne aștepta la poartă, pentru a ne conduce la biserică.

Cu mișcări iuți și sigure, de parcă le-ar fi exersat de sute de ori, a scos rochia de mireasă de pe manechin, a strecurat-o într-o husă de plastic transparent, a apucat geanta cu pantofi, bijuterii și farduri pregătite pentru mine și a ieșit pe ușă. Nu înainte de a ne soma ca în maximum un sfert de oră să fim gata de plecare. Când ridica sprânceana stângă și degetul arătător, știam că nu-i de glumă cu ea.

Se organizase o regie incredibilă pentru nunta mea. Urma ca eu și domnișoarele de onoare să ne schimbăm în biroul părintelui Anton de la etajul bisericii, să coborâm ca niște prințese pe scara spiralată, iar jos să fim așteptate de tineri aleși pe sprânceană pentru a ne conduce spre sala altarului. Dacă ar fi fost după mine, m-aș fi măritat undeva

în creierii munților, fără nicio ceremonie, dar nu-i puteam răpi asemenea plăcere celei pe care, în sinea mea, o consideram mamă. Sperase s-o vadă pe Elena măritându-se prima, era mai mare, dar cum asta părea foarte puțin probabil în viitorul apropiat, și-a scos pârleala cu mine. Și, ca să fiu onestă până la capăt, vâltoarea aia a pregătirilor m-a captat, în cele din urmă.

Sub directa și severa ei îndrumare, am reușit ca într-o oră și jumătate să fim toate îmbrăcate, eu în rochia de mireasă, fetele în cele roz pal ale domnișoarelor de onoare. La final, biroul părintelui Anton arăta ca și când o grenadă ar fi explodat sub un morman de haine, genți, pungute și pantofi. Nimeni însă nu-și bătea capul cu asta.

— Arăți ca o zână! am auzit-o pe Astrid. E ceva cu rochiile astea de mireasă!

Avea dreptate. Nu eram vreo frumusețe. Nici n-aveam cum, cu trăsăturile mele neregulate. Dar acum nu mă mai recunoșteam. Stilista făcuse minuni cu părul, împletindu-l savant într-o încrengătură negru-albăstrie, iar machiajul desăvârșise totul, transformându-mă în cu totul altcineva decât vedeam de obicei în oglindă. Mă holbam la mine, iar fetele mă priveau și ele încântate, strânse ciorchine în spatele meu. Se țineau de mâini, încurajându-se una pe alta ca să nu lăcrimeze.

Din starea aceea ne-a trezit o bătaie în ușă, urmată imediat de vocea lui Damir.

— Oriana, iubito!

Damir! Cel cu care urma să mă căsătoresc.

Nu am pomenit nimic despre el până acum, dintr-un motiv simplu. Ceea ce atunci mi se părea cea mai bună idee din lume mi se pare acum o mare greșeală.

II

Damir a început să vină în casa noastră, ca musafir, la o lună după ce Elena a intrat la facultatea de medicină. S-au cunoscut acolo și, datorită faptului că își găsiseră infinite puncte comune, s-au împrietenit rapid. El venea ca prieten, ea îl primea cu ochi tremurători, în care ascundea o dragoste nemărturisită. Credea că nu observase nimeni, dar eu o mirosisem cu nasul meu mare!

Eram încă în ultimul an de liceu și cel puțin pe vremea aceea nu năzuiam să-mi continui studiile. Mă aflam într-o fază de rebeliune, ce nu mi-a trecut niciodată pe de-a-ntregul. Consideram că dacă părinții mei fuseseră niște nenorociți era de datoria mea să le duc moștenirea mai departe și să fiu la fel ca ei. De fapt eram convinsă că nu se va alege niciodată ceva bun de mine, așa că mă dedam cu plăcere perversă tuturor viciilor existente pe lumea asta. Împreună cu o gașcă de descreierați, sfidam orice idee de ordine, de autoritate sau de convențional. Nu găseam satisfacție în răzvrătirea mea, însă. Părea că ceea ce-mi doream se afla mereu cu un pas înainte, și imediat ce mă apropiam se depărta corespunzător. Am aflat mai târziu, după ce am intrat la facultatea de psihologie, că sufeream de sindromul copilului abandonat, cu toată pleiada de binecuvântări: impulsivitate, delincvență, comportament agresiv.

Habar n-am ce anume din ființa mea l-a determinat pe Damir să mă privească în așa fel încât să mă facă să simt că valorez ceva. Era atent, folosea cele mai alese cuvinte când mi se adresa și, cu simțurile mele ascuțite, am realizat că băiatul se

îndrăgostea. Doar că nu de cea care aștepta și merita asta, ci de mine, oaia neagră a familiei. Nu mă atrăgea prea tare – cumințenia lui nu avea nimic masculin, însă atenția unui băiat din lumea bună mă flata, iar un demon ascuns adânc în mine m-a sfătuit să marșez, călcând peste sentimentele Elenei. Am început să fiu mai atentă la vestimentație, am renunțat la limbajul presărat cu jargoanele ce o oripilau pe buna mea mătușă și, uite așa, pe nesimțite, toată lumea a început să creadă că poate nu eram chiar pierdută. Mă transformasem dintr-un arici urâcios într-o prințesă diafană. În mintea mea alambicată, salvarea față de un destin nefericit era strâns legată de uniunea cu Damir. El lua disperarea cu care mă agățam de el drept dragoste, dar tot așa o interpretam și eu. Credeam că îl iubesc nebunește, când de fapt nu era vorba decât de nevoia mea patologică de siguranță, de apartenență la o familie. Elena s-a retras cu eleganță, deși inima îi sângera, o simțeam. Îl iubea pe Damir cu forța pe care un bărbat atât de bun ca el o merita. I-am văduvit pe ambii de câte ceva. Mătușa nu observase lupta asta înfundată. Nu observase tranșeele săpate de mine pentru a mă asigura de victorie, nici armele pe care le foloseam cu viclenie. Nu știu cum ar fi evoluat sentimentele închise în micul nostru triunghi dacă ea ar fi aflat. O respectam, o divinizam și de regulă, hotărârile ei erau porunci pentru mine. M-am pus la adăpost cu lașitate ascunzând totul, luând fruntea ei senină, neștiutoare, ca binecuvântare.

O iubeam pe Elena și aș fi făcut orice pentru ea, mai puțin să i-l las pe Damir.

Când m-a cerut în căsătorie, am acceptat fără să clipesc, pecetluind astfel nefericirea verișoarei. Dar nu-mi păsa. Voiam siguranță și o familie a mea. Cu orice preț.

O a doua bătaie în ușă.

— Deschide, iubito!

— Nu cumva să faci asta, m-a somat Elena cu o privire gravă. Nu e bine ca mirele să vadă mireasa înainte de nuntă.

Am râs. Nu credeam în astfel de aiureli. Pisica neagră, vineri treișpe', marțea cu cele trei ceasuri rele nu-mi făceau nicio impresie. Așa că am deschis. Damir m-a tras aproape. Și-a strecurat mâna în jurul taliei mele și m-a strâns la pieptul lui, sărutându-mă apăsat.

— Damir! Ce cauți aici? N-ai voie să vezi mireasa! s-a auzit vocea pițigăiată a mamei soacre, de undeva din dreapta.

M-am smuls din brațele iubitului și m-am sprijinit cu spatele de balustrada de lemn. O pârâitură înfundată s-a auzit imediat și, până să mă dumiresc, m-am pomenit plonjând în gol. Într-un gest inconștient, mi-am încleștat palmele pe bucata de lemn ce mă trăgea în jos. Am apucat să văd privirea plină de groază a lui Damir și să aud țipătul mamei lui. Inima mi-a urcat în gât în momentul când piciorul a pierdut contactul cu podeaua de marmură, însă imediat după aceea orice urmă de teamă a dispărut. Știam că nu voi supraviețui și cu toate astea nu-mi era frică. Pluteam cu încetinitorul. Voalul rochiei de mireasă se unduia deasupra mea ca un șarpe transparent, diform. Ochii mi-au alunecat pe tavanul bisericii și am observat pictura cu cei doisprezece apostoli. Era minunată. Cum de n-o văzusem mai înainte?

Am atins podeaua. O pârâitură înfundată și cu coada ochiului am apucat să văd un fir subțire de sânge cald, înaintând pe podeaua albă. Damir, Elena și o mulțime de necunoscuți s-au aplecat asupra mea cu ochii ieșiți din orbite.

— La o parte! O sufocați! răcnea Elena, în timp ce cu mâini tremurate se străduia să formeze numărul serviciului de urgențe.

Nu nimerea tastele. O vedeam cum își mușca buzele de fiecare dată când apăsa aiurea.

„Elena, scumpa mea surioară!“, am încercat să spun, dar cuvintele s-au auzit doar în gândul meu.

Damir și-a pus două degete pe gâtul meu, în scobitura dintre trahee și mușchi, concentrându-se pentru a simți orice urmă de puls. Din blânzii lui ochi, o lacrimă grea mi-a aterizat pe obraz.

— A… A murit! a rostit cu voce gâtuită.

Acela a fost ultimul moment al vieții mele. Al primei mele vieți. M-am simțit smulsă din propriul trup și ridicată cu o viteză amețitoare. Nu știu cât a durat călătoria pe verticală și nici dacă am fost ridicată de cineva sau de ceva. La un moment dat, m-am pomenit aruncată într-un deșert arid, plat ca în palmă. Iar nisipul, incredibil de fin, avea culoarea albă. Cristale ca de diamant luceau blând sub tălpile mele.

Nisip, nisip și iar nisip, cât vedeai cu ochii. Un cer senin, de un azuriu cum nu mai privisem vreodată, se unea la orizont cu marea albă, lăptoasă, a nisipului.

Mi-am rotit ochii în jur. N-aveam nicio idee despre ce ar trebui să fac în continuare. Pustiu. Undeva în depărtare se zărea un punct întunecat și am pornit-o într-acolo. Mi-am amintit că citisem despre efectul de „fata morgana“, însă nu halucinam. Nu-mi era nici sete, nici cald. Mă simțeam perfect.

Pe măsură ce înaintam, am putut să observ că ceea ce păruse un punct de la depărtare era de fapt un grup de oameni așezați în șir indian, unul în spatele altuia. Din diferite direcții, alții și alții se apropiau. Se așezau și așteptau cuminți cu privirea fixată în ceafa celui din față. Nu vorbeau, nu păreau mirați sau speriați. Parcă ieșiseră la o plimbare relaxantă într-o duminică seara. Nimeni nu se oprise să-i studieze pe ceilalți, cum făcusem eu.

Deodată, totul mi-a devenit clar. Acei oameni erau morți, cei din fața cozii muriseră cu mult înaintea celor de la urmă. Tineri, bătrâni, copii mai

mari sau mai mici. Asiatici, europeni, africani… Fiecare era îmbrăcat cum îl găsise moartea. Unii în pijamale, alții în costume, rochii, jachete de piele, iar vreo patru era goi-goluți. Eu purtam rochia de cununie. Am încercat să cuprind cu privirea cât mai mult din șirul pestriț, pentru a vedea dacă se mai află și altă mireasă printre ei. N-am zărit niciuna.

„Ar fi cazul să mă așez la coadă, altfel mă prinde noaptea!“, m-am trezit gândind. Se prea poate ca ceea ce se întâmplă pe Pământ să nu fie valabil și aici. Se prea poate ca ciclul noapte-zi de pe Pământ să nu fie valabil aici. M-am așezat la coadă, totuși. În spatele meu a apărut o tânără cu un prunc în brațe. Instinctele mele au vibrat la o asemenea imagine și, cuprinsă de compasiune, i-am oferit locul meu. Ea parcă privea prin mine.

„Ce naiba! De ce sunt singura care reacționează?“

Nu aveam de unde primi vreun răspuns. Statuile alea umblătoare nu mă puteau lămuri.

La intervale regulate, mai înaintam cu toții câte un pas. Nu mă puteam abține și întorceam capul spre cei din spate, sperând ca printre noii veniți să dau peste cineva care să nu pară atât de pierdut.

Mi-am pipăit capul, acolo unde mă așteptam să dau de sânge năclăit. Nici vorbă de așa ceva. Părul era curat și coafura la locul ei, așa cum o aranjase stilista. Nu simțeam nicio durere, dimpotrivă, eram într-o formă de zile mari. Păcat că murisem.

Nu știu cât timp a trecut – poate că timpul nici nu exista aici – și am văzut în față o clădire rotundă ca o cupolă, total transparentă. Oamenii intrau acolo și erau dirijați de doi tipi îmbrăcați în sutane simple, albe, către niște uși mari, trei la număr, în spatele cărora nu se putea observa nimic. Cei doi îndrumători arătau ca niște funcționari, cu chipuri terne, lipsite de expresie. Nici ăștia nu reacționau în vreun fel. Aduceau cu slujbașii obosiți din spatele ghișeelor pământene.

Când careva dintre cei de la coadă păşea pragul cupolei, era oprit de un zid invizibil, unul dintre tipi privea ceva pe un ecran şi, în funcţie de ce vedea acolo, indica uşa potrivită. Numai când era vorba de copii procedura nu se aplica. Erau trimişi, fără excepţie, spre uşa din dreapta.

Am observat că oamenii erau dirijaţi spre două dintre uşi în egală măsură. Singura ce nu se deschisese încă era cea din mijloc.

Dacă inima mea ar mai fi avut sânge în ea, probabil că ar fi bătut ca nebuna în momentul când mi-a venit rândul. Pentru prima oară, cel ce făcea trierea a ridicat privirea. M-a fixat cu irisurile albastre şi, jur, am simţit cum mi se făcea pielea de găină. Celălalt m-a prins blând de cot şi m-a condus în faţa uşii din mijloc, a deschis-o şi m-a poftit să-i trec pragul. Am făcut-o, şi, înainte ca ea să se închidă, am apucat să văd cum tânăra din spatele meu era despărţită de pruncul trimis către uşa din dreapta, în timp ce ea era condusă spre cea din stânga. Nu părea afectată.

Inima mi s-a strâns. Câtă cruzime!

— Nu-i cruzime deloc! am auzit o voce în spatele meu.

M-am întors iute şi am dat cu privirea de un bătrân îmbrăcat în aceeaşi sutană imaculată. Părea uniforma standard a celor de pe meleagurile astea. Avea părul alb, lung. Stătea în faţa mea cu mâinile la spate şi mă cerceta cu o pereche de ochi indiscreţi.

— Da, citesc gândurile, reluă, apoi îmi întoarse spatele şi îmi făcu semn să-l urmez. Femeia s-a aruncat de la etaj cu pruncul în braţe.

— Înseamnă că ea…

— Da! răspunse.

Îmi citise întrebarea.

— Nu se presupune că aici ne găsim iertarea?

— Lucrurile nu stau aşa cum le înţelegeţi voi, cu mintea voastră limitată. Îmi vine să râd când vă aud: „De ce nu face Creatorul asta?“, „De ce

permite Creatorul ailaltă?“ Nu știu cum de aveți îndrăzneala să-i contestați deciziile!

Bătrânul se înflăcărase puțin. Râse când îmi observă privirea.

— Am fost om odată.

— De ce sunt toți atât de inerți?

— Cred că de fapt te interesează doar mama aceea, de ce n-a reacționat când i s-a luat pruncul. Nu-i așa că și tu, chiar dacă nu vrei să recunoști, consideri că merita să sufere pentru că a curmat o viață?

Ochii îi luceau sub sprâncenele stufoase. Nu știam ce să-i răspund. Eram confuză.

M-a condus printr-un soi de tunel lung, luminat din toate părțile. Se auzea un zumzet ca cel făcut de tuburile de neon. La capătul lui, am pus piciorul pe o pajiște vălurită în sublime nuanțe de verde. De la cele ce împleteau galbenul paiului de grâu, până la verdele smaraldului. Tufe de trandafiri cățărători formau bolte ample, loc de joacă pentru păsări mici, multicolore, arbuști cu flori mari în nuanțe vii, printre care se plimbau egrete și păsări flamingo. La umbra unui copac cu trunchiul gros, am observat un leu tolănit, iar la doi pași de el un miel păscând iarba grasă. Totul aici era mai pronunțat și nimic din ceea ce văzusem pe Pământ nu se compara cu ce mi se înfățișa acum în fața ochilor. În depărtare, zăream piscurile arămii ale munților pierduți în nori bucălați, albi ca spuma laptelui. Din loc în loc, văile abrupte lăsau să curgă pe umerii lor firicelele iuți ale unor cascade cristaline.

— Ăsta e Raiul?

Cred că am întrebat, pentru că nu mi-am auzit glasul. Minunăția din fața ochilor mei, pacea din jur, armonia melodioasă îmi cereau să inventez cuvinte noi pentru a le descrie. Niciunul dintre cele născocite de oameni nu mi se părea potrivit. Să spun doar Rai, un cuvânt și un concept atât de tocit de percepția umană, mi se părea că nu face

dreptate feeriei explozive ce se întindea la picioarele mele. Era ceva de care îmi era dor fără să știu.

— Nu chiar. În Rai se intră pe ușa din dreapta, acolo unde ai văzut că a mers pruncul…

— Atunci? Dacă în dreapta este Raiul și în stânga Iadul, aici ce e?

— Te vei lămuri curând.

După un timp, peisajul s-a schimbat. Cerul s-a întunecat, iarba verde s-a transfomat în lavă încinsă, copacii au devenit vâlvătăi monstruoase, limbi lacome de balaur de foc. Instinctiv, m-am lipit de bătrân și i-am strâns brațul.

Din crăpăturile unor munți negri tăciune se scurgeau șuvițe incandescente. Pe măsură ce se apropiau de bază, deveneau tot mai largi și sfârșeau prin a se vărsa într-o mare gălbui-roșcată, clocotitoare. Un vaiet lugubru răzbătea până la urechile mele. M-am înfiorat din cap până-n picioare. Am privit la bătrân. Dacă i-aș fi strâns brațul mai mult, sunt sigură că i l-aș fi rupt. O teamă rece, cum nu mai experimentasem vreodată, mi-a invadat ființa. Simțeam că-mi voi pierde mințile dacă nu voi pleca de acolo.

— Ce se aude?

Clipi des, de câteva ori.

— Știi foarte bine!

Nu eram sigură că știam. Simțeam ceva, dar nu puteam spune ce. Sau poate că îmi era teamă că recunoscând aveam să-i ofer materialitate.

— Ce caut aici? De ce n-am mers pe una dintre ușile alea două? Ce rost are? Ce facem aici?

Peisajul de coșmar dispăru din fața ochilor mei, tot atât de brusc pe cât apăruse. Acum ne aflam într-un birou cu aspect vetust. Scaune aurii în formă de litera U se aflau peste tot, în jurul unei mese de scris sculptate în piatră. Pereții erau acoperiți de rafturi gemând sub vrafurile de hârtii stivuite unele peste altele. Un sistem informatic de

arhivare le-ar prinde bine. Nu văd cum reușesc să țină evidența sufletelor cu metoda asta învechită.

Bătrânul ocoli masa de scris, și ea plină ochi cu hârtii, se așeză pe un scaun și mă pofti să iau loc. M-am conformat. Oricum n-aveam cum să fac nazuri. Sau să-mi fi trecut prin cap ideea nebunească de a evada. N-aveam unde să fug, de aici nu exista scăpare.

— Numele meu este Amadeus. Și ce ai văzut mai devreme se numește Atelierul Recuperatorilor.

Am vrut să-i spun numele meu, dar m-a oprit înainte să deschid gura.

— Știu cine ești.

„OK, moșule, acum zi-mi de ce naiba mă aflu aici?“, am gândit.

Amadeus zâmbi.

— Ești un *recuperatorum*…

— Un ce?

— *Recuperatorum*!

— Aha! La început nu eram lămurită, dar acum sunt! l-am luat peste picior.

— Vei merge îna…

Nu reuși să termine fraza. Ușa se dădu de perete și un personaj dintre cele mai stranii se prăvăli în încăpere. O beldie jupuită ce părea gata să se răstoarne la fiecare pas. Pe când un picior era încă în aer, se apleca în față, se încovoia ca un covrig, la următorul pas se redresa, pentru a repeta aceeași mișcare ciudată cu celălalt. Hainele largi, zdrențuite pe trupul costeliv dădeau senzația că se vor dezintegra dintr-o clipă în alta. Mirosea greu, a fum.

— Nu știi că n-ai voie să începi instructajul recuperatorilor fără mine? strigă el către Amadeus. Voi face reclamație!

Împinse cu cotul un teanc de hârtii de pe masă. Amadeus se repezi să le prindă, însă foile se împrăștiară pe podea într-un covor alb. Noul sosit se cuibări în locul proaspăt eliberat. Mă privi plin

de curiozitate, ignorând mustrarea din ochii colegului său.

— De mult n-am mai avut un recuperator așa de drăguț, spuse lovindu-și palmele una de alta.

Am reacționat imediat, prostește, printr-un zâmbet larg.

Amadeus își dădu ochii peste cap.

— Ți-l prezint pe stimabilul Malorum, reprezentantul Iadului, spuse către mine.

M-am făcut mică în scaun, iar zâmbetul mi-a dispărut instantaneu. Ce treabă are reprezentantul Iadului cu mine? Mă așteptam ca Amadeus să-mi citească gândul și să-mi dea un răspuns.

L-am privit pe Malorum cu atenție. Nu-i puteam deslușI chipul sub stratul negru de funingine, însă ochii îi erau incredibil de expresivi. Mici, rotunzi, vicleni. Buzele subțiri păreau împietrite într-o expresie tensionată. Iute, am început să-mi scormonesc mintea după posibile fapte care să-mi asigure accesul în Iad.

„Am copiat la teze! Nu! N-are cum să fie asta! Am fumat și am ascuns asta de mătușa Aimee! Oare? Mi-am pierdut virginitatea la șaisprezece ani! Damir! Elena!“

— Gata! strigă deodată Amadeus, fulgerându-mă cu privirea. Strigase atât de tare, încât l-am văzut și pe Malorum tresărind. Nu-i nimic din ceea ce crezi tu!

Îmi citise gândurile. Și îl înnebunisem cu ele!

— Nu ești aici pentru că ai greșit cu ceva. Te-ai născut pentru a fi recuperator. Vă readucem acasă când sunteți pe deplin dezvoltați. Acum a fost momentul tău!

L-am privit, năucă. Ce naiba mai este și asta?

— Nu puteai aștepta până după nuntă? Știi cât m-a costat rochia? am spus ridicând cu mâna voalurile albe.

Malorum izbucni în râs.

— Are umor! Îmi place!

— Nu se putea, spune Amadeus. Damir nu era menit să fie al tău.

Am înghițit în sec și cuvintele mi-au înghețat pe buze. Abia în acel moment am realizat că tot ce se întâmpla era cât se poate de serios.

Și mi s-a făcut frică.

— Bun! Acum ești pregătită să asculți! hotărî Amadeus.

Și începu instructajul. Bătrânul se rotea prin cameră ca un titirez. Vorbea, gesticula, iar Malorum și cu mine îl urmăream cu privirea încoace și-ncolo.

Am aflat că urma să mă întorc în Chaos, așa numea Amadeus tărâmul locuit de cei vii, unde voi începe o viață cu totul nouă. Una în care eu urma să fiu ultima dintre grijile mele, o viață dedicată recuperării sufletelor. O scurtă istorie a recuperatorilor mi-a dezvăluit că unii se aliau cu Iadul și recuperau suflete pentru Îngerul Izgonit, Lucifer. Aveau libertate totală, decideau singuri, însă alegerea lor avea consecințe. La finalul carierei aveau parte de judecată. Fiecare dintre recuperatori primea doi *salvatorem*, un soi de sfătuitori, unul reprezentând Lumina, altul Întunericul.

Amadeus s-a oprit la un moment dat și mi-a prins în jurul încheieturii un ceas pe cadranul căruia se vedea un soi de încrengătură de linii, ca o hartă. Mi-a spus că ecranul va prinde viață la un moment dat, când ajutorul meu va fi necesar.

Îl fixam pe bătrân cu o privire ce probabil părea a unei lunatice, căci îl tot zăream pe Malorum râzând pe înfundate. Mă enerva negriciosul ăsta. Dacă nu mi-ar fi fost teamă de puterea pe care părea s-o aibă Dincolo, i-aș fi tras un șut în vintre. Mi-a reprimat impulsul și am privit din nou către bătrân. Numai că el terminase de vorbit și mă privea atent.

— Este clar? m-a întrebat.

Mă uitam la el ca vițelul la poarta nouă. Cuvinte ca misiune, recuperare, Chaos și multe altele se perindau prin capul meu cât o baniță, diluate și orfane de restul propozițiilor care le-ar fi putut da vreo însemnătate.

Malorum părea satisfăcut de fâstâceala mea. Dacă aș fi avut ceva minte, aș fi recunoscut că nu fusesem atentă, iar Amadeus ar fi reluat explicațiile, însă orgoliul prostesc m-a împiedicat să-i permit dracului să-și păstreze zâmbetul încrezut, așa că am răspuns afirmativ. Credeam că asta îl va deruta, însă el păru și mai mulțumit. Nu dăduse vreun semn că mi-ar fi citit gândurile, însă mai mult ca sigur știa. Nu-l înșelase siguranța mea de fațadă, citise degringolada chiar acolo unde se afla. În capul meu. Nu era singurul ce îmi hălăduia prin minte. Îndreptându-mi privirea către moșul cel bun, i-am zărit expresia dezamăgită.

Puțin mai târziu mi-au fost prezentați cei doi *salvatorem*. Aveau să-mi fie nelipsiți tovarăși în aventura ce mă aștepta. Ama și Abel. Păreau niște copii. Ama, o brunetă micuță, reprezenta Raiul, iar Abel, blond și luminos ca un soare, Iadul. M-aș fi simțit mai în siguranță dacă ajutoarele mele ar fi fost ceva mai în vârstă.

Siguranță! Ce prostie! Probabil că n-aveam s-o mai simt vreodată. Urma să salvez sufletele altora! Păi, nu eram în stare să mă salvez nici pe mine. Îmi devenea tot mai clar că mă îndreptam cu viteză către un dezastru magistral.

Cei doi *salvatorem* mă studiau pe furiș. Eu făceam la fel, iar moșii ne studiau pe noi. Distracție, nu glumă!

După ce Amadeus s-a plictisit de jocul de-a holbatul, s-a apropiat, mi-a pus palma pe frunte și mi-am pierdut cunoștința. Sau cel puțin asta cred că s-a întâmplat, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc era faptul că mă aflam pe podeaua jegoasă a unui apartament, goală pușcă. Stăteam

chircită ca un covrig și simțeam o durere surdă în tot corpul.

Ama și Abel mă priveau, curioși.

Am dat să mă ridic, însă realizând că sunt dezbrăcată, i-am strigat lui Abel să nu se uite.

— Goliciunea ta nu are niciun efect asupra mea, s-a grăbit să mă asigure. Sunt un înger.

— Mută-ți dracului privirea, dacă nu vrei să ți-o mut eu, îngerul lui pește! am răcnit.

Îmi era frig și doream să caut ceva de pus pe mine. Abel s-a executat imediat și s-a întors cu fața către perete.

Într-un dulap gata să se prăbușească, am găsit niște haine de care i-ar fi fost silă până și unui om al străzii, însă nu eram în situația de a face mofturi. Ori în zdrențe, ori goală.

O pereche de pantaloni ce nu coborau mai jos de jumătatea gambei oricât de mult aș fi tras de ei și un tricou cu multe găuri erau glorioasa mea garderobă. Mai târziu, după ce am pornit în explorarea noii locuințe, am găsit și două perechi de teniși ieftini, dar întregi. Asta m-a făcut fericită. Fericirea mi-a dispărut instantaneu când am dat peste o oglindă cu pete cenușii de la umezeala dinprejur și m-am privit. Arătam ca o cerșetoare.

Pe cine aveam să salvez arătând așa? Toată lumea va fugi de mine ca dracu' de tămâie.

În fața oglinzii, mi-am zărit brațele și la încheietura unuia am observat ceasul. Nu-l simțisem până atunci, era ca și cum ar fi făcut parte din mine. L-am privit cu atenție. Nu avea încuietoare. Brățara lua forma încheieturii mele, nici mai largă, nici mai strâmtă.

Îmi amintesc vag că Amadeus menționase că harta se va activa atunci când un suflet va avea nevoie de intervenția mea.

Mi-am prins capul în mâini și am strâns cu forță. Trebuia să mă adun. Caruselul nebun plin cu amintiri care mai de care se ciocneau între ele și se

spărgeau ca cioburile, producându-mi un vâjâit grav în urechi. Confuzia refuza să se dilueze.

Mi-nu-nat! Nu părea să fie o situație de salvare, ci o pedeapsă. Poate că eram în Iad și ăsta era supliciul pe care trebuia să-l îndur.

Doar că nu eram moartă. Roșeața din obraji mă încredința că sângele pierdut pe podeaua bisericii era din nou în venele mele. Mi-am luat pulsul, apăsând exact în locul unde degetele calde ale lui Damir o făcuseră. Bătăile intermitente ale inimii îmi împungeau buricele degetelor. M-am ciupit de antebraț și am simțit durere. Nu era vis. Eram vie.

Eram vie și mi-era foame.

În bucătăria soioasă se afla un frigider și m-am îndreptat spre el cu prosteasca speranță că voi găsi ceva de mâncat. L-am deschis. Proastă decizie! Indiferent ce-o fi fost acolo, era acoperit cu un puf gri verzuliu de mucegai, iar mirosul împuțit mi-a răscolit măruntaiele. Dacă aș fi avut ceva în stomac, aș fi vomitat. Câteva convulsii agresive în abdomen m-au făcut să pierd și bruma de energie rămasă.

M-am lăsat pe vine, cu spatele sprijinit de perete, și am început să plâng.

Nu pentru că nu găsisem de mâncare, cu toate că asta a fost picătura care a umplut paharul. Ci pentru că mă simțeam singură, abandonată, nenorocită. Începeam să realizez că totul era real, și nicidecum o plăsmuire a unui coșmar. Dura de prea multă vreme. Și… nu reușeam să mă trezesc.

Gândul că trebuia să salvez pe alții era teribil. Nu eram în stare. N-aș fi fost capabilă de astfel de eroisme nici într-o situație normală, darămite în cea de acum, când soarta (sau naiba știe cine) își bătea joc de mine.

Al cui era apartamentul? Pe titlul de proprietate era cumva numele lui Dumnezeu? Al Diavolului? Oricare dintre ei ar fi fost stăpânul haznalei, putea să aibă un strop de bun simț și s-o păstreze curată. Și să lase ceva în frigider. Ceva cu termen de

valabilitate care să nu fi expirat dinaintea erei noastre.

Mi-am plâns de milă timp de două zile. Momentele de disperare se îmbinau cu cele de mirare că mai exist. Sufeream atât de mult, aveam impresia că o făceam pentru întreaga planetă. Mă simțeam ca un soldat întors de la război cu trupul estropiat pe jumătate, care găsise o imensă gaură de obuz în locul unde își lăsase căminul.

Nu știu ce așteptam. Ca ceva sau cineva să vină să mă salveze. Așa fusesem obișnuită. Pe mătușa Aimee o simțisem tot timpul în spatele meu, și indiferent ce boacănă aș fi făcut, știam că va veni să dreagă totul. Nu și de data asta. Pentru ea, ca de altfel pentru toți cei ce mă cunoscuseră, eram moartă.

Oare exista un mormânt cu numele meu pe el? Trupul meu sau o dublură a lui a rămas pe pământ și acum putrezește într-o groapă dintr-un cimitir trist? Aveam o mulțime de întrebări și un stomac gol. A, și uitasem de cei doi *salvatorem*.

Ăstora nu le-o fi foame?

Discutau între ei, niciodată cu mine. Se certau, naiba știe din ce motiv. De câte ori observau că sunt atentă la ei, tăceau. Adevărul e că nici eu nu le acordasem cine știe ce atenție. Singurele dăți când o făcusem îmi dorisem fierbinte să-i strâng de gât și să nu le mai aud vocile.

— Voi de colo! i-am atenționat.

Au aruncat spre mine niște priviri surprinse, de parcă atunci ar fi aflat că nu sunt singuri. Stăteau în picioare, într-un colț al camerei. Nu i-am văzut șezând nici măcar pentru câteva minute în cele două zile de când ne pricopsiserăm unii cu alții. N-au mers la toaletă, nu s-au plâns de nimic.

Eu mă mai așezasem, răpusă de oboseală, pe un colț al saltelei din dormitor, dar de câte ori mă simțisem cuprinsă de somn sărisem ca arsă. Numai gândul de a mă lungi pe suprafața îngălată,

colcăind de naiba știe ce drăcovenii, mă înviora instant.

După cum am spus, stăteam și așteptam. După două zile de chinuitoare și epuizantă meditație la noua mea realitate, a început foamea. Îmi săpa în intestine. Cum oboseala mă făcea să mă simt bolnavă de toate cele, am hotărât că trebuie să fac ceva. Orice. Primul pas ar fi fost acela de a ieși în lume. N-aveam să găsesc rezolvarea neajunsurilor mele aici, între cei patru pereți.

— Merg afară, i-am anunțat pe cei doi. Rămâneți aici.

Ama dădu să spună ceva, însă Abel i-o luă înainte.

— No can do, domnișoară! mă luă el pe englezește. Nu avem voie să ne dezlipim de tine.

Am privit spre Ama și ea întări spusele drăcușorului, cu o înclinare a capului.

— OK, dar dacă nu vă puneți lacăt la gurițele voastre cu buze neobosite, vă voi suci gâturile ca la pui! Clar?

Ama încuviință tăcută, însă cu o privire atât de tristă, încât m-am simțit prost pentru agresivitatea gratuită. Abel, în schimb, părea mulțumit de mine. O nouă ghiorțăitură zgomotoasă a stomacului lipit de coaste mi-a mutat gândul de la compasiunea pentru fată la cea față de mine. Vorba aia, milă mi-e de tine, dar de mine mi se rupe sufletul.

M-am îndreptat spre ușă, cu cei doi urmându-mă îndeaproape. Nu ieșisem deloc. Nu știam ce mă așteaptă dincolo.

Când am vrut să deschid ușa – tocmai mă pregăteam să apăs clanța – am auzit zgomote de pași grei pe treptele ce urcau către etaj și o voce de bărbat. Înjura.

„Home, sweet home!“

Bărbatul s-a oprit în fața unui apartament vecin și, blagoslovind fără încetare, s-a pus pe bătut cu pumnii în ușă.

— Deschide, fă, curvă ordinară!

Probabil că dinspre partea cealaltă a ușii primise un refuz, îl auzeam cum spumega de furie. Respira greu, ca un taur amenințat în arenă.

— Deschide că, să mor io, sparg ușa!

Și ca să fie cât mai convingător, începu să lovească ușa cu picioarele.

Stăteam și ascultam cu inima cât un purice. O rugam în sinea mea pe nefericita din apartamentul vecin să-i deschidă odată bădăranului, pentru că impulsul de a ieși și de a-l lovi devenea greu de stăpânit. Un fior afurisit, agresiv și incitator îmi ridica firele fine de păr de pe trup. Probabil că namila, așa îmi imaginam că e, m-ar fi făcut una cu pământul în doi timpi și trei mișcări.

În sfârșit, după multe rugăminți urlate candid cu spume la gură, bărbatul reuși s-o convingă pe curva lui să-i deschidă.

Holul redeveni liniștit.

Am ieșit hotărâtă să nu mă opresc decât în primul magazin, de unde speram să pot fura ceva de-ale gurii.

— Nu trebuie să furi, am auzit-o pe Ama în timp ce închideam ușa cu cheia găsită înfiptă în broască, pe interior.

— Ba da, trebuie să se hrănească, interveni Abel. Știu eu unde poți mânca pe săturate! În supermarket-uri! Bei, mănânci, pleci cu burta plină! Nici dracu', pardon… Șefu', n-are nicio treabă!

— De unde știți că vreau să fur?

— Îți putem citi gândurile, răspunse fata, mirată de o asemenea întrebare.

— Grozav! am izbucnit lovindu-mi mâinile de coapse, gest care a făcut ca din hainele găsite în apartament să iasă doi norișori de praf. Toată lumea îmi ghicește gândurile! Eu de ce nu le pot ghici pe ale voastre?

— Poți, dar acum ești mult prea furioasă, mă lămuri ea. Energia negativă îți blochează simțurile superioare.

— Simțuri superioare? Ce dracu' sunt alea?

— Șt! Nu mai spune cuvântul acela.

— Care? Dracu'?

Încuviință.

— Dracu'! Dracu'! Dracu'! am izbucnit ca o smintită, căutând s-o supăr.

Abel rânjea satisfăcut. Primea bonusuri de la șeful lui tuciuriu de câte ori cineva simțea nevoia să-i rostească numele.

Ochii Amei s-au mărit și mi-a făcut semn să privesc înspre trepte.

La capătul scărilor, o bătrână ce târa după sine un cărucior de cumpărături mă privea circumspectă. Se oprise între paliere și șovăia între a urca și a face cale întoarsă.

„Doar nu arăt chiar atât de îngrozitor!"

— Ba arăți, am auzit vocea Amei, dar nu de asta se uită așa la tine. Muritorii nu ne pot vedea decât dacă tu vrei, și întrucât nu ți-ai dorit asta înainte de a ieși din casă, te sfătuiesc să nu ți-o dorești nici acum, în fața ei. Femeia și-ar putea da duhul de la sperietură. Așa crede doar că ești o nebună vorbind singură!

„Doar?!"

— Dacă vrei părerea mea, începu și Abel, ești o nebună foarte credibilă! Adică uită-te la tine! Ai o moacă disperată, părul vâlvoi, haine zdrențuite și mai vorbești și singură!

„Am spus eu că vreau părerea ta?" m-am burzuluit la drăcușor.

Apoi am zâmbit cât am putut de dulce și am coborât.

— Sper că nu v-am speriat, am spus către femeie. Repetam pentru o piesă de teatru.

— Hai, că-i bună! îmi admiră Abel găselnița.

Femeia mă privi de sus până jos și se dădu un pas înapoi, neîncrezătoare.

— Joc rolul unui om fără adăpost, un homeless, m-am grăbit să-i spulber suspiciunea.

A procesat lent, dar în cele din urmă chipul i s-a luminat a înțelegere. A zâmbit, în sfârșit.

Am coborât spre ea și i-am luat căruciorul din mână. Se pare că nu am apreciat corect greutatea acestuia. Fiind plin vârf cu alimente, mi-am imaginat că este greu, așa că atunci când m-am opintit și l-am simțit ușor ca un fulg, era cât pe ce să cad pe spate.

Bătrâna locuia în apartamentul dintre al meu și al curvei. M-a poftit înăuntru și mă pregăteam să refuz, când am auzit că vrea să-mi ofere o ceașcă de ceai cu biscuiți. Am acceptat, sperând în sinea mea că n-am părut prea entuziasmată.

— Hai în supermarket, mă ademenea Abel.

— Nu! Acceptă invitația bătrânei, contracara Ama.

„Voi accepta ceaiul și biscuiții babei, doar ca să am energie să ajung până la supermarket, unde voi hali tot ce-mi va cădea în mână!“, i-am potolit eu pe amândoi.

Abel aruncă o privire triumfătoare către Ama.

— Te-ai mutat aici, domnișoară? mă întrebă femeia de îndată ce am intrat.

— Acum două zile.

— Ciudat! Nu am auzit să se fi cărat mobilă sau altceva.

— N-am prea multă mobilă.

— N-a mai locuit nimeni aici de ani de zile. Nici nu știu al cui apartament e.

Mi-a stat pe limbă să-i spun că acesta este apartamentul *Tatălui nostru, Carele ești în ceruri*, dar mi-am amintit că tocmai ce o convinsesem că nu sunt nebună, așa că am renunțat.

— Este al tatălui unei amice, am răspuns.

În fond, nici nu mințeam prea tare.

Femeia m-a poftit să iau loc pe un fotoliu îngust, iar ea a mers la bucătărie, de unde se auzea zăngănitul dulce al ustensilelor de bucătărie. Gura mi se umpluse de salivă la gândul biscuiților

promiși. Aroma ceaiului! Oare de care o fi? Chiar și de leuștean, tot aș fi înghițit orice.

Mi-am aruncat ochii prin încăpere. Un apartament tipic de bătrân sărac. O aglomerare de mobile mult prea masive pentru cutiuțele de chibrituri ce poartă numele de apartamente prin părțile locului. Abia te puteai strecura în spațiul lăsat liber de canapeaua cu clasicele două fotolii alăturate, vitrina cu uși de sticlă îndărătul cărora erau expuse câteva duzini de bibelouri, masa mare flancată din toate părțile de șase scaune cu picioare arcuite și comoda înaltă și colțuroasă. Peste o foaie de sticlă protectoare trona mândru un televizor cu ecran plat, unicul obiect ce părea să aibă mai puțini ani decât proprietara.

Un bec chior, singurul funcțional dintre cele șase ce își iteau capetele în vârfurile brațelor de sticlă ale lustrei, abia reușea să arunce o umbră deprimantă peste mobilele și așa mohorâte.

Când bătrâna a apărut cu tratația promisă, m-a prins zgâindu-mă la lustră.

— Fac economie. Pensia e mică, iar prețurile cresc întruna, explică ea. Am mare noroc că nu sunt bolnavă și nu dau toată pensia pe medicamente, cum fac alții la vârsta mea.

Am zâmbit, mimând compătimirea. Aș fi făcut-o de-adevăratelea dacă mațele nu mi-ar fi chiorăit atât de tare. Spre marea mea încântare, femeia nu adusese doar ceaiul și biscuiții, ci pusese alături pe tavă și un castronel cu dulceață.

— La ce oră încep repetițiile? întreabă după ce se așează în fotoliul alăturat.

Am privit-o prostește, neînțelegând la ce se referă. Atentă numai la biscuiți, uitasem de minciuna servită băbuței cu zece minute în urmă.

— La…

Habar n-aveam cât era ceasul.

— La trei, îmi suflă Ama.

— La trei, am repetat papagalicește.

— O! exclamă bătrâna. Mai sunt două ore până atunci! Ai timp să bei ceaiul în tihnă.

„Oho, mamaie! În două ore aș mânca și-o vacă întreagă, la cât sunt de înfometată!“

Aproape că mi-am fript buza de sus când am vrut să sorb din ceașca de ceai aburind.

— Ai grijă! Lasă-l un pic să se mai răcească, mă atenționă bătrâna.

Am pus ceașca la loc, cu părere de rău. Aș fi sorbit chiar și așa, dar riscam să par o ciudată în ochii vecinei mele. Mi-am găsit o poză cât mai grațioasă, am luat un biscuit și am mușcat din el.

Papilele mele, abstinente fără voie, erau în delir. Până să-mi dau seama, minunățiile vanilate din farfurioara cu margini albastre de cobalt dispăruseră.

Privindu-mă cu bunăvoință, bătrâna a alimentat farfuria cu o nouă serie de cinci biscuiți aromați. Mâinile ei cu pielea atât de subțire, sub care pulsau vene delicate, executară un dans vanilat, elegant, chiar pe sub nasul meu.

— Ia cu dulceață, draga mea.

Nu era nevoie să fiu invitată de două ori. De data asta m-am putut bucura de ceaiul ajuns la o temperatură suportabilă. Era delicios, îndulcit cu miere, atât cât era nevoie.

Pe măsură ce stomacul meu primea ceva de digerat, o stare de somnolență plăcută mă învăluia într-o pătură moale și călduroasă. Două nopți pierdute își cereau tributul. Aș fi putut adormi acolo, în fotoliul femeii. Chiar așa, cu atmosfera bătrânească, funebră aproape, tot era mai atrăgător decât jegul din apartamentul meu.

Mă simțeam bine, ușor moleșită, iar băbuța părea un soi de zână bună ivită la țanc, când am auzit o bubuitură înfundată din spatele peretelui împărțit cu apartamentul vecin.

— Iar o bate nenorocitul ăla de Eugen pe biata Mati... spuse gazda.

Se auzi o nouă bubuitură.

Bătrâna nu mai era atentă la mine. Pândea zgomotele din apartamentul vecinilor.

Am sărit din fotoliu când ceva ca o detunătură s-a auzit din nou. Ușa apartamentului vecin, dată de perete cu forță, a făcut aerul să vibreze. Împinsă de un resort care nu ținea cont de voința mea, am ieșit pe hol și am dat cu ochii de un spectacol ce mi-a făcut inima să stea în loc. Un bărbat era călare peste o femeie întinsă la pământ și-i căra plin de sârg pumni mari peste obrajii însângerați.

Fără să mă gândesc la ce aș fi putut păți dacă furia animalică a descreieratului s-ar fi mutat asupra mea, m-am repezit la el. L-am apucat de braț și l-am împins. Atunci s-a întâmplat ceva de neînțeles. Știu sigur că nu aveam forța necesară să-l urnesc, însă bărbatul a zburat ca aruncat de ceva supraomenesc. S-a rostogolit pe scări ca un sac de cartofi, până jos, între paliere. A rămas nemișcat în poziția în care căzuse, cu brațele și picioarele contorsionate nefiresc.

Femeia, Mati, după cum îi spusese bătrâna, își reveni anevoie. Am ajutat-o să se ridice. Dădu cu ochii de iubitul ei ce tocmai îi administrase un set de gingășii neanderthaliene și începu să urle. Îmi strigă că i-am omorât bărbatul.

Nu-mi venea să cred! Îi salvasem viața și ea se rățoia la mine. Am apucat-o de braț, cuprinsă de furie, și am rezistat cu greu impulsului de a o arunca pe trepte, după cel jelit cu atâta foc.

— Dă-mi drumul! Mi-ai rupt mâna! a strigat ea cu ură.

Într-adevăr, locul unde palma mea se încleștase pe brațul ei căpătase o nuanță de vinețiu.

Bătrânica privea scena din pragul apartamentului, iar când isterica Mati amenință că va chema poliția, o potoli, insinuând șmecherește că cel arestat va fi tot iubitul cu maniere de gorilă. La calmarea ei contribui și faptul că Eugen dădea semne că este în viață. Foarte în viață, judecând

după înjurăturile nemaiauzite, ingenioase de-a dreptul, scuipate printre dinții încleștați.

I-am mulțumit din priviri vecinei, apoi am coborât cu precauție pe lângă amărâtul ce se căznea nevoie mare să-și recapete poziția bipedă.

Am ieșit în stradă. Aerul rece m-a izbit în față cu miros de gogoși și gaz de eșapament.

Nu trebuia să-mi fac griji pentru cei doi *salvatorem*. Știam că mă vor urma oriunde.

— Ce vrei să faci? întreabă Abel.

— Nu știu. Trebuie să stăm de vorbă. Voi doi aveți multe să-mi spuneți.

III

Până atunci nu crezusem în ființe supranaturale. Vampirii, strigoii, moroii, ielele, îngerii nu existau decât în imaginația debordantă a celor ce povesteau despre astfel de creaturi. Și iată-mă acum, eu însămi reîntoarsă de pe lumea cealaltă, însoțită de doi îngeri.

Dacă aș fi spus cuiva despre faptul că am murit, că am ajuns în ceruri, unde am fost selectată să devin *recuperatorum*, că am avut parte de un instructaj din partea unui reprezentat al Raiului, la care a asistat, democratic, și unul al Iadului, aș fi fost luată drept nebună.

Știam că sunt în București, mă uitasem la plăcuțele de înmatriculare ale autovehiculelor. Nu aveam habar de cartier, însă era la mintea cocoșului că era vorba de unul periferic. Blocuri gri, oameni gri, sentimente gri. În câte un gang dădeam cu ochii de câte un oropsit cu privire de câine bătut, învăluit în zdrențe, înconjurat de cutii de carton, cu semnele vieții grele dăltuite adânc pe chip. Un puști cu privire pierdută stătea sprijinit de un stâlp la marginea trotuarului, chiar în fața unei mezelării, și inspira placid dintr-o pungă argintie. Pe trotuarul celălalt se afla o femeie cu o bucată de carton pe piept, pe care scria ceva. Încerca să oprească trecătorii, îndemnându-i să citească mesajul. Nimeni nu o făcea, însă. Aruncau din mers o privire către mesajul mâzgălit cu pix negru, o alta, bănuitoare, către femeia gârbovită, îmbrăcată sărăcăcios, apoi își vedeau de drum.

Altădată, nici eu n-aș fi privit-o mai mult de o fracțiune de secundă. Mi-aș fi văzut de ale mele, în micuța mea viață perfectă. Când ruperea unei

unghii proaspăt date cu ojă anunță numaidecât sosirea apocalipsei, nu mai ai timp pentru alții.

De ce o observasem acum? De ce mă frământa drama ei? De ce-l observasem pe micul aurolac? Dar pe cel ce spunea casă unei cutii mari de carton?

Mă simțeam copleșită de senzații ce mă invadau nemiloase, ca mii de pietricele aruncate asupră-mi de o mulțime ostilă. Nesiguranța se strecura din nou în mintea mea, ca un vierme vicios, ronțăind fărâma aceea palidă, slab pâlpâitoare, de optimism labil. Stările îmi erau mai schimbătoare decât ale unui schizofrenic. Nimic nu mai avea greutate. Totul plutea în jur într-o imponderabilitate confuză, amețitoare. Nimic nu se mai deosebea de nimic.

Mi-am privit ceasul. Inert. Niciunul dintre amărâții ce îmi ieșiseră în cale nu trebuia să beneficieze de ajutorul meu. Și dacă ceasul s-ar fi activat, ce naiba aș fi făcut?

Privind retrospectiv către viața pierdută, simțită la depărtare de două sute de ani, nu de două zile, vedeam ca printr-o ceață densă traiul meu îndestulat și iubirea oferită necondiționat, în ciuda faptului că savuram cu o plăcere bolnăvicioasă martiriul provocat de lipsa părinților. Mătușa Aimee mă iubise ca pe propria fiică. Elena mă adorase. Astrid și Erica au fost cele mai bune prietene pe care o capricioasă ca mine putea spera să le aibă.

Trăisem într-o cochetă vilă din centrul orașului, bucatele cele mai alese nu lipsiseră de pe masă, iubirea celor din jur era tot timpul acolo, oricând aveam nevoie de ea. Cu toate astea, eu mă bălăceam într-o revoltă nemulțumită, de care mă simțeam îndreptățită să abuzez. Era băltoaca mea, zoaiele mele în care eram mai fericită decât un porc în noroi. Fusesem capricioasă și Dumnezeu știe la câte chinuri o supusesem pe mătușa Aimee cu toanele și furiile mele. Dar pe scumpa mea

Elena? Renunțase la iubirea pentru Damir doar pentru că o făcusem să creadă că eu o merit. Mai mult decât o merita ea.

Ce deșertăciune!

Ce lecție!

Cu fantomaticii însoțitori pe urmele mele, am vagabondat aiurea până am dat de un parc. Era îngrădit cu plasă de sârmă, însă am avut norocul să văd un maidanez strecurându-se printr-o spărtură și l-am urmat. Mi-am agățat tricoul în vreo trei locuri, dar parcă mai contau câteva găuri în plus!

Biscuiții bătrânei fuseseră mistuiți cu rapiditate de stomacul meu gol și începusem să simt din nou foamea. Odată cu ea, și deprimarea. Astea două merg mână în mână.

M-am așezat pe o bancă și am strâns genunchii la piept, încercând să potolesc durerea. Mă sfârteca, afurisita. Parcă aveam un șoarece înăuntrul burții. Ama și Abel s-au oprit în fața mea, în picioare.

— Stați și voi, i-am poftit.

— Nu putem face asta în forma în care suntem. Doar în forma vizibilă, răspunse Abel.

— Și de ce nu deveniți vizibili?

— Trebuie să ți-o dorești tu.

— Păi, bine. Mi-o doresc.

— Nu merge așa, trebuie să spui cuvântul corespunzător acestei dorințe.

L-am privit chiorâș pe blond.

— Și care dracu' e cuvântul ăla? Chiar trebuie să vă smulg informațiile cu cleștele? Ia varsă tot ce știi!

— Să vărs? se miră.

— Cuvântul este *Visio*! se răsti Ama.

Am repetat termenul. Dar se pare că nu l-am spus corect, pentru că nu s-a întâmplat nimic.

— *Visio*! Cu accent pe primul *i*.

— *Visio*, am repetat conform indicațiilor.

Chiar dacă pentru mine erau vizibili și înainte, mi-am dat seama când au devenit așa și pentru

restul lumii. Pentru că nu-mi puteam lua ochii de la ei.

De abia acum i-am observat cu atenție. Nu păreau să aibă mai mult de optsprezece ani. Ama era mai scundă decât Abel, bine proporționată, cu un chip rotund și ochi vii. Băiatul, în schimb, era înalt, subțire, cu tenul deschis la culoare și un aer ușor astenic. Ambii erau frumoși și dacă aș spune că frumusețea lor era una ca din altă lume, n-aș greși cu nimic.

Purtau jeanși și tricouri albe, curate.

„Ei de unde au hainele astea?“ m-am surprins gândind.

S-au așezat lângă mine, Ama la dreapta, Abel la stânga. Umerii lor îi atingeau pe ai mei și așa, flancată de cei doi, am avut o fragilă senzație de siguranță. Cel puțin pe ei n-aveam cum să-i pierd. Erau ai mei, atât timp cât aventura în care mă trezisem angrenată fără voie avea să dureze.

Am tăcut o vreme. Am savurat liniștea parcului, slab populat la ora aceea. Abia când am simțit atingerea unui alt trup de al meu am realizat cât de dor îmi era de un lucru atât de banal ca apropierea de o altă ființă.

La finalul acestor două zile, stând chircită pe o bancă, mi-am dat seama de ceva.

Cei mai mulți oameni nu sunt fericiți pentru că ignoră ușurința cu care pot ajunge să fie. Fericirea costă mult, întotdeauna mai mult decât pot sau sunt dispuși să plătească. O întrezăresc cu ochi miopi de partea cealaltă a prezentului lor. Se află în lucrurile mult dorite, niciodată în cele avute deja.

Pentru mine, lucrurile se simplificaseră, dintr-o dată, chiar în acel moment. Fericirea se afla în umerii celor doi prieteni, lipiți de ai mei. Atât de simplu era. Mai devreme o simțisem în unduirea voluptoasă a aburului ceaiului oferit de vecina mea. O simțisem și în aroma de vanilie a biscuiților.

Probabil că nu va dura mult, dar acum aveam de gând să scot tot ce se putea din mica, insignifianta și iluzoria mea senzație de bine.

Am închis ochii și am inspirat aerul dulceag de frunze abia născute, adus de boarea timidă care se juca printre crengile copacilor.

— Ama, l-am aruncat pe bărbatul acela cât un hipopotam de parcă ar fi fost o cârpă, spun după ce liniștea mi-a fost tulburată de amintirea ciocnirii de mai devreme.

Mă privi cu aerul unei profesoare ce dă cu ochii pe cel mai tâmpit dintre elevii săi.

— Din câte știu, *inceptorii* nu sunt aruncați în misiuni înainte de a li se explica totul, mă mustră pe ton controlat.

Eu am tradus totul ca: „De ce dracu' mă pui să trăncănesc despre chestii pe care tu trebuia să le fi știut deja?"

Dacă avea dreptate, și nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc de ea, înseamnă că ratasem toate tâmpeniile astea pe când mă holbam la Malorum. Poate că asta era și intenția lui michiduță. Vicleanul!

Ama, atentă la tot ce se petrecea în mintea mea, zâmbi. Franchețea din gândurile mele trebuie să-i fi făcut o impresie bună, pentru că s-a apucat să umple golurile din instructajul meu.

Se pare că nu fusesem lepădată în Chaos chiar neînarmată. Arma eram eu însămi. Aveam forța fizică a zece bărbați și posibilitatea – încă neverificată – de a citi gândurile însoțitorilor mei. Nu era de ici, de colo.

Involuntar, mintea mi-a luat-o razna și pentru o clipă scurtă m-am gândit că, dacă tot sunt atât de puternică, aș putea jefui unul dintre zecile de mini-buticuri întâlnite pe drumul spre parc, cât să-mi satisfac, măcar în seara aceea, foamea haină. Privirea severă a Amei mi-a înăbușit ideea în față. La fel și zâmbetul larg al lui Abel.

Un cățel vagabond, cu blană portocalie și răzlețe pete albe, s-a apropiat de noi și, după ce ne-a studiat o vreme cu ochi blânzi, s-a strecurat sub bancă, și-a pus botul pe labe și a închis ochii. Alt fiu vitreg al sorții. Îi era foame. Am simțit-o. Din păcate nu-l puteam ajuta cu nimic.

Starea de neputință mi se strecura în creier, unde îmi picura, strop cu strop, veninul descurajării. Cu burta goală, chiar și generalul cel mai crunt s-ar simți demoralizat. Slăbiciunea mi se strecura în membre și îmi îngreuna capul.

— Nu poți face planuri pe stomacul gol, a spus Abel. Chiar dacă Ama se va oripila, va trebui să furi. Ceasul se va activa și tu nu vei fi în stare de nimic. Trebuie să te hrănești.

Cei doi începură ciorovăiala. O consideram ca parte din tabloul straniei noastre familii. Asta nu însemna că nu mă irita. O furie agonizantă, vecină cu nebunia, mă străbătea ca un frison, din vârful capului și până în călcâie. Iar starea aceea de agresivitate îmi devenise prea cunoscută. Nu-mi mai puneam întrebări în legătură cu ea. Făcea parte din ființa mea, se insinuase atât de perfid în interior, încât n-o mai deosebeam de restul aspectelor esențiale.

M-am ridicat cu intenția de a mă îndepărta de ei, dar o amețeală care mă cuprinse dintr-odată mă sili să rămân pe loc. Cățelul ridicase botul de pe labe și mă privea. Îmi studia palmele și am intuit că spera să îmi bag mâinile în buzunare și să scot în mod magic vreun os sau orice altceva de înfulecat.

Atunci m-am hotărât.

Abel era în extaz, iar Ama, simțindu-mi dârzenia, a considerat că n-are rost să-și mai bată gura ei angelică în încercarea de a mă ține pe calea dreaptă. Dacă acea cale dreaptă presupunea să mor de foame, aveam de obiectat. Chiar aveam!

— Dacă te-ai decis, am un sfat pentru tine, începu Ama. Urmează-ți instinctul.

Nu-mi venea să cred. Ama avea o coastă de drăcușor în trupul ei delicat. Se pare că limita dintre bine și rău nu e categoric trasată. Este laxă, variabilă și poate fi trasă încoace și-ncolo în funcție de situație. Scopul scuză mijloacele? Expresia asta trebuie să fi fost inventată de cineva într-o situație asemănătoare cu a mea.

Urmează-ți instinctul! Ușor de zis.

Bun! Să vedem ce spune instinctul.

Afurisitul tăcea.

Degeaba m-am cufundat în mine însămi, căutând îndrumare. Gândul îmi era doar la mâncare, nu mi se putea cere să funcționez optim în atare condiții. Ghiorțăiturile îmi deturnau orice idee inteligentă.

Îmi amintesc că unchiul Tibi, soțul mătușii Aimee, exclama deseori după masă: „Ce bine e cu burta plină!“ Nu înțelegeam ce vrea să spună. Dar pe vremea aia cuvântul „foame“ era ceva despre care doar citeam sau auzeam la știri. Li se întâmpla altora.

Șovăiam între a mă afunda în inima parcului și a ieși pe trotuar, în mulțime. Se lăsa seara și locul devenea întunecos. Asta nu era rău. Rău era faptul că nu se vedea nici țipenie de om. Trebuia să ajung într-o zonă populată și să-mi aleg dintre mieii nocturni unul numai bun de sacrificat. Chiar dacă foamea îmi amorțise unele zone din creier (cel puțin asta bănuiam că se întâmpla), tot mai rămâneau unele alerte, ce urzeau planuri diabolice. Poate că ăsta era instinctul în acțiune.

Fără să cer acordul companionilor mei, am rostit cuvântul *Visio* cu grijă la accent și ce bănuiam că se va întâmpla s-a întâmplat. Îngerii au devenit invizibili pentru ceilalți. Se pare că nu și pentru cățel. Amărâtul nu și-a luat de la ei ochii încărcați de speranță. Mătura cu pământuful ăla încâlcit – ce-i ținea loc de coadă – tot praful de sub bancă.

— Ce vrei să faci? m-a întrebat Ama.

Vocea ei părăsise alura emfatică. Era îngrijorată.

Nu i-am răspuns. Știam că oricum îmi hălăduie prin minte.

— E foarte periculos, continuă.

— E foarte bine, mă încurajă Abel.

Nici nu mă așteptam la altceva de la el. Avea să se bucure de o carieră strălucită. Era mereu pe fază, nu rata nicio ocazie de a mă încuraja să aleg calea păcatului. În situația de față nici n-aveam ce altă direcție să urmez. Am întors privirea de la Ama – ochii ei rosteau mut reproșuri serafice, iar eu n-aveam niciun chef să le servesc pe burta goală. Cu pas ciudat de ferm, dată fiind slăbiciunea resimțită din plin, am luat-o către inima parcului. În curând bezna avea să fie completă. Cu atât mai bine.

Aveam un plan. Speram să meargă la fel de lin precum mi se derulase în minte.

Cu cât mă apropiam de centru, parcul devenea tot mai animat. Mămici ieșite cu puștii lor pe triciclete, tineri îndrăgostiți, bătrânei cu picioare greoaie. Nu aveam să-mi găsesc mielul printre ei.

Ama clătina din cap fără încetare și bolborosea pe ton scăzut despre niște consecințe pe care urma să le suportăm cu toții. Abel, în schimb, tăcea și părea la fel de încrâncenat ca și mine. I-am poruncit Amei să tacă. Nu s-a oprit imediat. A mai bombănit un timp, apoi vocea i s-a stins, ca un ecou. Trebuia să recunosc că și ea își făcea treaba destul de bine. Era insistentă. Puteam ajunge să fac lucruri bune numai pentru a scăpa de gura ei.

Berzei chioare îi face Dumnezeu cuib! Proverbul ăsta nu era o vorbă în vânt, și asta avea să se dovedească în curând. Am dat peste o gașcă de pipițe, grupate într-un soi de crâng. Observându-le vestimentația și gesturile cu trimitere lipsită de echivoc către cea mai veche meserie din lume, adresate trecătorilor care le priveau cu gurile căscate, mi-am felicitat instinctul. Mirosise imediat oportunitatea.

Nu. Nu aveam de gând să atac vreuna dintre nefericitele alea. Mielul meu avea să fie ales dintre potențialii lor clienți.

Una dintre boite m-a observat și a început să mă scruteze minuțios din cap până în picioare. A zâmbit compătimitor. Și-o fi imaginat că ieșisem la agățat și o fi simțit milă la gândul că aveam să rămân cu buza umflată. Doar un orb m-ar fi ales pe mine. Mândria de femeie s-a răsculat anemic, însă am înăbușit-o degrabă. Nu aveam timp pentru așa ceva. Totuși, gândul că sub țoalele acelea jalnice trupul meu cu stomacul lipit de coaste mai aspira încă la feminitate m-a făcut să zâmbesc.

Pipița a dat să se apropie, naiba știe de ce. Cum nu-i puteam permite să-mi vadă chipul îndeaproape, m-am retras în umbra unei tufe. S-a întors la colegele ei și m-a lăsat în plata Domnului. Am respirat ușurată, nu mi-ar fi plăcut să fiu forțată să-i sucesc gâtul. Am studiat-o printre ramurile arbustului. Nu părea la fel de vulgară ca celelalte. Curată, cu gesturi de o demnitate reținută. Încerca să se integreze în grupul acela de cărnuri de vânzare, însă era ca și când ai fi încercat să ascunzi un diamant în praf de cărbune. Avea aerul unei prințese în mizerie și, așa cum mi se tot întâmpla de la o vreme, m-am pomenit căinând-o. Aducea cu Elena, scumpa mea surioară. Poate că ăsta a fost motivul pentru care mi-a atras atenția.

Un spasm al intestinelor, destul de zgomotos, de data asta, mi-a readus în minte scopul abominabilei aventuri. M-am uitat după însoțitorii mei. Stăteau la oarecare depărtare și se înjunghiau verbal cu un straniu ton liniștit, de parcă ar fi făcut schimb de rețete de tocăniță, iar fiecare se străduia să introducă niște cucută printre ingredientele celuilalt.

Un bărbat s-a apropiat de mine și m-a cântărit apreciativ din priviri. Vocea Amei mi-a răsunat ca un tunet în creier.

— Nu el!

L-am privit pe tip și, n-aș putea spune de ce, am simțit la fel ca Ama, că omul acela nu era cel așteptat. Avea niște ochi atât de inocenți, încât mi-a fost rușine de gândul murdar ce i se născuse în minte pe când mă examina. L-am văzut pe Abel cum s-a apropiat de bărbatul care mă privea într-o tăcere stânjenitoare. S-a postat în spatele lui și i-a suflat în ceafă. Omul s-a înfiorat și un tremur l-a scuturat deodată.

— Ce-mi place de tip! Dacă i l-aș servi șefului, aș căpăta mai multe grade deodată. E curat ca un bebeluș. Ăștia sunt cei mai prețioși. S-a certat cu nevasta lehuză, așa că și-a propus să reguleze o curvă, ca răzbunare. Ah! Dacă-l fac să plece, îmi rămâi datoare! a spus către Ama.

S-a aplecat asupra urechii bărbatului, l-a lins pe lob, i-a savurat sudoarea, apoi i-a șoptit ceva. Acesta a privit ca năuc în jur, de parcă toți demonii l-ar fi călărit deodată. Transfigurat, a luat-o la sănătoasa pe alee.

Abel se îndoia de râs în urma lui.

Era prima oară când îl vedeam pe blondin în acțiune și trebuie să recunosc că se pricepea. Nu știu ce i-a spus bărbatului de l-a zăpăcit atât de tare, dar spectacolul a fost impresionant. La fel de spectaculos a fost și faptul că a ales să facă un gest în totală contradicție cu misiunea încredințată de însuși Dracul cel mare.

Abel s-a reîntors lângă Ama, iar eu am rămas din nou în așteptare.

Cârdul de cocote se subțiase considerabil, dar Elena mea se afla încă acolo. Mușterii le preferau pe damele ce nu le aduceau aminte de nevestele lor de acasă într-un mod atât de flagrant. Mi-a părut rău pentru ea. Era evident că nu se afla acolo de plăcere.

N-aș fi crezut niciodată că arătând în felul acela aveam să captez atenția cuiva, dar până să apară mielul potrivit am mai primit avansuri de la patru rătăciți. Abel i-a gonit pe toți, după modelul inițial.

Începusem să cred că Ama mă sabotează. Am știut că nu e așa când la apariția celui de-al șaselea tip n-a scos un sunet. M-am bucurat, foamea amenința să mă facă să-mi pierd și ultima brumă de răbdare.

Înainte să plec la brațul tipului, mi-am aruncat ochii către crângul cu târfe. Elena nu mai era acolo.

Tipu' era al dracului de enervant. I-aș fi rupt gâtul doar din plăcere. Niciodată nu am catalogat oamenii după felul în care arată, dar ăsta mi-a zdruncinat serios tot sistemul de convingeri. Chipul lui trăda urmele curvăsăriilor trecute. Îl citeam ca pe o carte. Avea ochi mici și rotunzi, ce mi-au adus aminte de cei ai lui Malorum. Sprâncenele stufoase formau două streșini peste mărgelușele irisurilor, un nas mare, vulgar, buze cărnoase și o bărbie împărțită în două de o adâncitură monstruoasă. Am simțit revolta stomacului când buzele individului s-au despărțit și au dezvelit într-un zâmbet pofticios un șirag de dinți mari, îngălbeniți de tutun.

Îi studiam statura și-mi făceam planuri de atac, iar el interpreta asta ca nerăbdare stârnită de anticipația dezmățului carnal la care aveam de gând să mă dedau. Îmi șoptea cu voce guturală despre toate nebuniile imaginate de creierul lui înfierbântat și ațâțat. În spatele meu, Ama tăcea, însă Abel îmi sugera inventiv, ca un drac ce era, tot felul de cazne dintre cele mai diabolice la care să-l supun pe desfrânatul de la brațul meu.

Tocmai pe când credeam că nu mai am puterea să suport cuvintele obscene susurate fierbinte în urechile mele, am nimerit într-o zonă întunecoasă, pustie.

— Ești kinky! chicoti el.

L-am împins în spatele unui tufiș și i-am strâns ambele brațe la spate pe când încă mai râdea.

„Idiotul dracului!"

Sătulă de joc, am pus un picior înaintea bărbatului. Sub masca întunericului, n-a observat

gestul și s-a prăvălit cu nasul în acele uscate ale pinilor ce acopereau zona ca un covor parfumat. I-am strâns din nou brațele la spate și am început să-l buzunăresc.

— Să nu-l rănești! insistă Ama. Și să-i lași bani de taxi.

— Ăsta-i cel mai jalnic jaf la care am asistat vreodată! râdea Abel. Suntem niște infractori, nu Casa de Ajutor Reciproc.

— Puicuțo, lasă-mă să te văd! a șoptit bărbatul. Încă nu înțelegea ce se întâmplă.

— Cretinule, te jefuiesc! N-o să te reguleze nimeni astă-seară! i-am scrâșnit, aplecată peste el, cu buzele aproape lipite de urechea lui.

Bărbatul a încercat să mă răstoarne de pe spinarea lui și, văzând că nu reușește, a intrat în panică. A început să respire greu, șuierat.

— E, la dracu'! pufni Abel. Ăsta are astm.

M-am speriat, dar nu i-am dat drumul la mâini. Încă nu eram obișnuită cu forța fizică incredibilă adusă cu mine de Dincolo și nu știam cum s-o dozez pentru a nu răni.

Toți astmaticii au la ei spray-ul ăla care-i ajută să respire. Așa trebuie să fi fost și cu tipul ăsta. I-am căutat prin buzunare și am dat imediat de recipientul micuț. I-am pulverizat de câteva ori în gura deschisă dramatic, ca a unui pește aruncat pe uscat.

— Potolește-te, i-am spus. Nu vreau să-ți fac rău. Vreau doar banii tăi.

Abel pufni iar în râs, auzind jalnica replică.

Omul nu s-a mai opus. S-a relaxat sub mine și n-a mai schițat niciun gest. Inima, în schimb, îi bătea într-un ritm infernal.

Portofelul era doldora de bani. Am smuls teancul de bancnote și mi l-am îndesat în buzunare.

— Lasă-i bani de taxi, îmi aminti Ama.

Am scos o bancnotă foșnitoare și am pus-o înapoi, în portofel, gest extrem de dezamăgitor în

viziunea lui Abel.

— Să nu te mai prind pe aici! i-am șuierat înainte de a mă ridica și a o lua la sănătoasa pe aleea ce urma să mă scoată din parc.

Nu m-am oprit din goana nebunească decât când am simțit asfaltul trotuarului sub tălpi. Nu mă urmărise nimeni în afară de conștiința mea. M-am oprit să-mi trag sufletul, cu palmele pe genunchi. Câțiva trecători m-au privit mirați, dar și-au văzut repede de drum atunci când mi-au zărit ochii injectați. Aveam senzația că ceea ce tocmai făcusem mi se scrijelise pe frunte și oricine putea citi.

Ca o nelegiuită în care se mai zbătea totuși o fărâmă de morală, am început să regret că l-am lăsat pe nefericitul ăla trântit pe jos, fără să mă asigur că este în afara oricărui pericol. L-am auzit pe Abel chicotind în spatele meu.

— Trebuie să te dezbari de mustrările de conștiință, altfel nu te vei putea bucura cum se cuvine de rezultatele fărădelegilor tale.

„Fărădelegi!“

Cuvântul ăsta nu-mi plăcea. Dar tocmai asta făcusem – o fărădelege. Oamenii sunt închiși pentru astfel de fapte.

— Numai dacă sunt prinși! mă liniști Abel. Hoțul neprins e negustor cinstit!

Aha! Aveam eu o bănuială că vorba asta era una dintre cele mai plăcute dracilor. Am auzit și vocea Amei, mai șterasă decât a lui Abel. Mi-a spus că omul tâlhărit era bine. Plecase spre casă, speriat, dar teafăr.

„Hm! De ce oare asta nu mă face să mă simt mai bine?“

IV

Incredibilă este capacitatea de adaptare a omului! Cel puțin despre asta cred că era vorba. Până am ajuns în apartamentul meu, cu brațele încărcate de sacoșe pline cu de toate, de la mâncare până la lenjerie de pat și ceva haine, mustrările de conștiință se volatilizaseră.

Cu vocea moralei ascunsă în cine știe ce cotlon, cu burta plină, cu salteaua primenită cu un cearșaf nou-nouț, am dormit în noaptea aceea ca un prunc în brațele mamei. Am uitat de toate și pentru câteva ore m-am întors acasă, în camera mea din casa mătușii. Elena, cu eterna dragoste secretă pentru Damir, Erica, îndrăgostită în fiecare zi de alt tip, Astrid, cu atracția față de supranatural, de orice era ascuns înțelegerii muritorilor, totul îmi era extrem de familiar și nici nu știusem cât de drag.

Visam și, ciudat, eram conștientă de asta. N-aș fi avut nimic împotrivă să rămân captivă acolo, deși realizam că nu era decât o plăsmuire a minții. Era o zvâcnire involuntară a subconștientului, dar reprezenta tot ce pierdusem. Și pierdut avea să rămână. Pentru totdeauna.

Torceam ca un pisoi în brațele mătușii Aimee, când am auzit o bătaie în ușă. Nimeni în afară de mine nu părea s-o fi auzit, fetele își vedeau în continuare de amuzamentul lor strengăresc, iar mătușa nu înceta să-mi mângâie părul. Poate că aș fi rămas în continuare acolo dacă bătaia nu s-ar fi auzit din nou. Am ridicat capul din poala mătușii și m-am trezit.

Am dat cu ochii de Abel și Ama. Realitatea m-a izbit nemilos și aspectul sărăcăcios al

apartamentului meu dădea cu tifla fericirii lăsate în urmă. Plină de ciudă, m-am ridicat și am mers spre ușă, unde bătăile se succedau, accelerate.

Nici dacă aș fi dat cu ochii de Malorum nu m-aș fi mirat așa de tare. În fața mea stătea curva de Mati. Toptanul de simțuri cu care mă întorsesem analiza cu viteză ametitoare posibilele scenarii ce puteau să curgă odată cu această întrevedere. În toate așa zisele previziuni mă pregătisem pentru ceva rău. Am rămas surprinsă când am auzit vocea blândă a femeii răzbătând anevoie printre buzele tumefiate de loviturile amorezului ei.

— Ăăă… Am venit să-ți cer scuze pentru aseară… a început.

N-am zis nimic. Stăteam în prag cu o mână pe tocul ușii și cu cealaltă pe clanță, privind-o cu o nedisimulată lipsă de bunăvoință.

Nu știu cum o fi tradus atitudinea mea pentru că a adăugat:

— Am adus cafea…

Abia atunci mi-am aruncat ochii asupra brațelor ei. Pe o tavă de inox ținea un ibric din care fuioare aromate urcau până la nasul meu.

Aștepta s-o invit înăuntru, ceea ce întârziam să fac. Își tot muta greutatea corpului de pe un picior pe altul. Situația devenea penibilă. Pendulam între jena de a o lăsa să vadă în ce condiții trăiam și satisfacția de a o vedea oripilată.

„La dracu'! O las să intre. A doua oară nu va mai veni", mi-am spus, și am poftit-o.

Mi-a venit să râd când ajunsă în centrul camerei de zi și-a rotit privirea în căutarea unei măsuțe și, evident, pentru că nu văzuse nimic de genul ăsta, s-a întors cu tava spre mine, cu o privire încurcată. Ca și când ar fi fost posibil ca ochii să-i joace feste, a mai privit o dată în jur.

— Pune-o pe jos, i-am spus cu un gest indiferent.

A făcut ce i-am spus și s-a așezat prudentă pe un colț al canapelei. A încercat, fără succes, să

ascundă o grimasă de dezgust provocată de contactul cu suprafața slinoasă.

— Aduci niște cești?

M-am uitat la ea ca și când mi-ar fi vorbit într-o limbă nemaiauzită, dar am plecat totuși spre bucătărie, mai mult pentru a căpăta răgazul de a-mi masca neplăcerea produsă de intruziunea ei.

„Cești! Unde naiba…“

N-am găsit cești, dar am dat peste niște păhărele fumurii. Lăsate, probabil, de ultimii slujbași ai cerului. Am luat două, le-am clătit la chiuvetă și m-am întors la musafiră.

M-am așezat pe jos, turcește, în fața tăvii, am luat ibricul și am umplut paharele. Femeia mă studia curioasă, ca pe un animal pe cale de dispariție. Când mi-am înfipt privirea rece într-a ei, s-a fâstâcit și, timidă ca o demoazelă de pension, a mutat ochii aiurea. Dacă aș fi avut și alte piese de mobilier în afară de canapeaua pe care stătea, sau măcar niște chestii decorative, s-ar fi putut preface interesată de ele, dar așa, biata, era forțată să se mulțumească doar cu pereții jupuiți.

Ochii ei inegal învinețiți de dragostea lui Eugen m-au determinat să las garda și să încerc un zâmbet. Încurajată, riscă o întrebare:

— De ce nu ai mobilă deloc?

— Nu-mi place să șterg praful.

Iarăși nedumerirea aceea infinită!

A sorbit din cafea.

— Câți ani ai, Mati?

— Douăzeci! a răspuns.

Părea bucuroasă că mă arătam interesată de ceva, orice, în legătură cu ea.

Era rândul meu s-o privesc mirată. Avea douăzeci de ani, dar arăta de cel puțin treizeci. Am renunțat la tonul sarcastic – probabil că toată lumea o trata așa. Am sorbit din cafele și ne-am cercetat reciproc, încercând fără succes să părem relaxate.

Mati avea părul scurt, incredibil de creț – nu cred că am văzut vreodată un păr mai inelat decât al ei – și spiralele ce vălureau în jurul chipului rotund m-au determinat să fug cu gândul la o damă de prin anii cincizeci, așa cum văzusem prin pozele vechi ale mătușii Aimee. Le păstra într-un cufăraș prețios ca și când ar fi fost vorba despre Sfintele Moaște. Chipul îmbătrânit înainte de vreme ar fi avut, poate, ceva strălucire dacă Mati ar fi trădat o cât de anemică atracție pentru produsele cosmetice. Judecând după întregul ei aspect, auster în cel mai brutal sens al cuvântului, era clar că le considera niște mofturi, rezervate doar ușuraticelor.

M-am imaginat ridicându-i cu două degete colțurile gurii, dramatic coborâte spre bărbie. Mda, un zâmbet nu i-ar strica! Mâinile adunate în poală, cu unghiile roase, trădau un comportament obsesiv-compulsiv. Din puținii ani petrecuți pe băncile facultății de psihologie, mi-am amintit că o asemenea manifestare se numea onicofagie. Nu era cine știe ce. Li se întâmpla tuturor.

— Îmi pare rău pentru accidentul de ieri, am spus. Sper că iubitul tău nu este rănit sau altceva…

De fapt nu-mi părea rău deloc.

— E bine. L-a durut spatele o vreme, dar de dimineață a putut pleca la muncă.

— Locuiește cu tine?

— Uneori.

S-a lăsat iar liniștea. Mati a măsurat încăperea cu privirea și i-am citit în ochi dezgustul pentru ceea ce vedea. M-am ridicat cu ostentație, încercând să-i sugerez că vizita s-a prelungit mai mult decât îmi convenea, doar că ea ori nu-și dădea seama, ori ignora cu totul efortul meu de a fi cât mai nesuferită.

— Ar trebui să faci curățenie. Te-ai putea molipsi de o mulțime de boli. Dacă vrei, te ajut!

Niciodată nu mi-au plăcut băgăcioșii. Nici cei care, avizi de afecțiune, vor s-o câștige cu orice

preț oferindu-se să te ajute în chestiuni care îți produc niște cantități imense de jenă. Ca de exemplu curățarea mizeriei unsuroase din apartamentul divin.

Mi-am dat seama ce mă oprea s-o apuc pe Mati de guler și s-o zvârl pe ușă afară, așa cum simțeam sau așa cum mă instiga Abel (nu mai știu sigur). Aerul ei de victimă!

Victima perfectă. Cea care își duce crucea cu o resemnare cristică. Nu se plânge altora, ba chiar consideră că așa i-a fost sortit, și vede în asta un motiv – destul de pervers – de mândrie.

— De ce stai cu unu' ca el? am întrebat-o.

Mati a ridicat privirea spre mine. M-a sfredelit suferința ascunsă stângaci sub straturi sintetice de aparent bine. Nu mă păcălea.

— E pâinea lui Dumnezeu când nu bea. Cuminte, de-abia i se cunoaște prezența în casă.

— Adică vrei să spui că e o brută când bea, iar când e treaz e o legumă? am provocat-o. Mi se pare că n-ai niciun câștig din niciuna dintre situații.

— Mi-a promis aseară că se va lăsa, încercă ea o enervantă tentativă de a îndulci imaginea tipului. Și, apoi, e bine să ai un bărbat prin preajmă. Mă protejează, mă ajută cu bani… Ce altceva aș mai putea să-mi doresc?

— Ar putea să-și mai dorească un antibiotic în stare s-o vindece de gonoreea oferită în dar de iubărețul ei! a bombănit Abel din colțul lui, plictisit peste măsură de preacumințica și neinteresanta Mati.

Ama izbucni într-un râs cristalin, îngeresc. Era pentru prima oară când făcea asta.

— Mai degrabă cred că ai nevoie de cineva care să te protejeze chiar de protectorul tău! am spus iute, atât pentru a înăbuși comentariul ilar al drăcușorului, cât și pentru a mă împiedica pe mine însămi să râd.

Buzele sparte și ochii învinețiți făceau ca pledoaria în favoarea bătăușului să mă irite atât de tare, încât îmi venea s-o pocnesc. Și aș fi făcut-o dacă aș fi avut vreo garanție că așa i-aș fi spălat resemnarea bolnavă de pe creier și aș fi văzut în ochii ei un strop de răzvrătire. N-ar fi fost de niciun folos. Recunoșteam în ea pe miile de femei umilite, pe cele care nu ridică un deget pentru a-și declara dreptul la demnitate – fie pentru că n-au la cine să apeleze, fie pentru că ele însele consideră că nu au dreptul la ceva mai bun. Era genul de femeie care din prea multă fragilitate trezește în ceilalți pofta bolnavă și perfidă de a le lovi. Îmi imaginam că ursitoarele o atinseseră cu stigmatul nefericirii încă din leagăn. Nu era nevoie să ascult povestea insignifiantei ei vieți. I-o citeam în expresia smerită a ochilor ei căprui. Puteam să jur că în afară de tiranul Eugen nu mai avea alte rude. Dacă ar fi dispărut într-o zi, nimeni nu i-ar fi simțit lipsa.

Categoric, femeia asta îmi trezea sentimente contradictorii. Pe de-o parte, compasiunea față de evidența unei relații degradante, iar pe de altă parte dorința de a nu o mai avea în ochi și a nu mai fi forțată să mă gândesc la ea. Dualitatea senzațiilor ce se împleteau în mine ca doi șerpi mă epuiza.

Mă mințeam singură. N-aveam să uit suferința vecinei mele, așa cum n-aveam s-o uit pe a dezrădăcinatului din cutia de carton, nici pe a aurolacului sau a femeii cu cartonul de gât; nici măcar pe a potăii hămesite din parc. Sau pe a prostituatei cu aer de profesoară.

Nu-mi amintesc ca pe vremea primei mele vieți să fi fost atât de impresionabilă. Nici total lipsită de facultatea de a simți nu fusesem, doar că mila dura atât cât subiectul ei se afla în raza mea vizuală. Propriile probleme erau mai importante decât ale altcuiva. Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți! La partea ce presupunea iubire de sine mă

descurcam cu brio. Parcă stătea cineva să verifice cum mă descurcam cu restul!

Abel mă bătea la cap să-i spun femeii despre gonoree. Cum aveam să fac asta? Și ce explicație de bun simț aș fi putut să-i dau pentru faptul că știam?

Am hotărât să tac, deocamdată. Oricum, bănuiam că pe Abel îl durea în cot de sănătatea tinerei, dorea doar să se distreze cu previzibila ei jenă.

Când Mati a decis, în sfârșit, că trebuie să plece, și când am condus-o spre ușă cu – mă tem – prea mult entuziasm, mi-a spus că lucrează la un bar în apropiere și că, dacă mă interesează, mă pot angaja acolo, ca barmaniță. Văzând sărăcia lucie în care trăiam, probabil s-a gândit că un job nu mi-ar strica.

Înainte de a ieși, m-a privit compătimitor, iar asta m-a scos din minți. Îmi răpise distracția favorită; mila față de mine însămi era dreptul meu exclusiv. Am refuzat privind-o cu dușmănie și am trântit ușa.

Nu m-am mai gândit la Mati pentru că imediat după ce am scăpat de ea s-a întâmplat ceva ce mi-a aruncat tot sângele în creier, de unde credeam că-mi va țâșni prin ochi și urechi ca o arteziană. Ceasul de la încheietura mea a prins viață și o mulțime de luminițe au început să pâlpâie în dezordine. Ama și Abel au sărit de la locurile lor și au fost lângă mine cât ai clipi. Inima îmi bătea într-un ritm infernal și mi-am spus în sinea mea că dacă nu crăp acum, clar n-o voi face nici în viitorul apropiat.

Mă uitam cu înfrigurare la cadranul ceasului. În afară de luminițele tremurătoare nu vedeam nimic concret și din toată nebunia dezlănțuită dintr-un cerculeț nu mai mare decât o monedă nu percepeam nimic limpede. Măcar atât îmi mai aminteam și eu din instrucțiunile moșului, și

anume că ceasul funcționa ca un adevărat GPS pentru suflete.

Și apoi, ca și când totul n-ar fi fost decât o implozie a minții mele chinuite, s-a făcut liniște. Micul obiect din jurul încheieturii mele a recăzut în neclintirea de dinainte.

Nu m-a liniștit. Ba dimpotrivă. Mă temeam ca nu cumva Amadeus să-mi fi vorbit și despre asta, dar eu, din dorința – idioată de-a dreptul – de a înfrunta pe nimeni altul decât reprezentantul zdrențăros al Iadului, am ratat informații ce m-ar fi ajutat să înțeleg ce se întâmpla acum.

— Liniștește-te! mi-am spus cu voce tare și m-am concentrat asupra inimii, în încercarea de a-i rări bătăile. Răsunau ca niște bubuituri de tobe în urechi.

— Ceasul s-a activat, a spus Ama. Prima misiune e aproape.

V

Restul zilei mi l-am petrecut hoinărind prin oraș în încercarea nereușită de a scăpa de legiunile de gânduri negre. Ama și Abel mărșăluiau în spatele meu ca niște soldați demoralizați, tăcuți și întunecați. Aș fi vrut ca ei să găsească formula potrivită și să mi-o servească pe post de panaceu pentru toate chinurile ce îmi rodeau simțurile. Ca de obicei, așteptam soluții din partea celorlalți. Trebuia să mă obișnuiesc cu gândul că de acum încolo singurul adăpost eram eu însămi.

Vagabondam fără țintă și, ca și când nu avusesem destule momente în care dădusem de surprize neplăcute, m-am pomenit privind în sus spre frontispiciul unei porți impozante. Pe arcada de piatră gălbuie cu dâre negre săpate sârguincios de zecile de anotimpuri ploioase scria cu litere de-o șchioapă: CIMITIR.

Pașii mă purtaseră acolo ca într-o transă. La câteva sute de metri depărtare, în stânga, se zărea firma luminoasă a unei case funerare și am recunoscut locul unde veneam deseori cu mătușa și Elena. Nelipsitele sicrie cu burțile din satin alb desfăcute, expuse chiar pe trotuar, spre adânca deprimare a celor încă vii, îmi provocau fiori și acum, după ce trecusem deja prin misterul morții.

Acolo se afla locul de veșnică odihnă al unchiului Tibi, soțul mătușii Aimee și fratele mamei. Murise pe când eram prea mică, așa că nu mi-l aminteam foarte bine. Privind pozele din albumele din casa copilăriei, văzându-l pe unchiul Tibi în diverse ipostaze, aveam senzația că reușesc să prind din vârtejul memoriei frânturi de scene trăite de mine și asamblate după cum îmi venea.

Dacă era numai imaginația mea, nu puteam spune. Exercițiul acela, în fața unor bucăți inerte de hârtie, reprezenta singura legătură cu mama, iar asta mă alina într-o oarecare măsură. Priveam expresia unchiului dintr-o poză sau alta și mi-o imaginam pe ea.

Cert e că ochii albaștri ai unchiului meu, asemănători cu ai mei, mă făceau mereu să schițez un zâmbet drăgăstos. Și atunci m-am pomenit zâmbind, cu gândul la el, pironită în fața porților mari ale cimitirului.

La acea oră, cei mai mulți vizitatori erau bătrânii. Ieșeau pe poarta ce le înghițise pentru totdeauna pe câte cineva drag, cu expresii triste, de o sfârșeală fără leac.

Am hotărât să intru. Simțeam nevoia să stau de vorbă cu cineva apropiat, iar unchiul se arătase mereu dispus să mă asculte cu răbdare. Nu că ar fi avut altceva mai bun de făcut.

Cei doi amici ai mei au fost protagoniștii unei scene în fața căreia abia mi-am reținut râsul. Ca niște adevărați catâri, și-au proptit picioarele în caldarâm și au declarat cu hotărâre cam teatrală că nu calcă în cimitir nici morți.

„Sunteți morți deja!“ i-am ironizat.

— Nu! Carcasele ce ne-au adăpostit o vreme au fost efemere, noi, cei ce le însufleteam, suntem veșnici! a spus Abel.

— Atunci nu puteți muri.

— Nu ne plac cimitirele! a spus și Ama.

Nu m-am gândit niciodată că cimitirele sunt niște chestii pe care să le placi sau nu. Ele există și gata. Sunt necesare. Aveam să înțeleg numaidecât motivul opoziției lor.

Le-am întors spatele și am luat-o pe aleea largă, am cotit la dreapta pe o potecuță îngustă, pavată cu pietriș înfundat în sol, mărginită de cavouri. Construcții funerare mai simple sau mai complexe vorbeau despre potența financiară a familiei decedatului adăpostit sub ele. Unele atrăgeau

atenția cu opulența lor. Era ca și când viii doreau să netezească drumul în moarte celui dus. Știam că bogăția materială nu avea să folosească nimănui Dincolo. Am văzut cu ochii mei cum se petrece totul. Am zâmbit în sinea mea la deșertăciunea și zădărnicia unui astfel de model, fără valoare în ochii judecătorilor.

Lângă un loc de veci modest, semnalat printr-un gărduleț de metal, recent aprovizionat judecând după pământul proaspăt răscolit, o bătrână cu chipul mascat de o basma neagră mângâia printre suspine adânci o cruce albă, legată cu sârmă de una dintre barele metalice ale îngrăditurii. Mi-am aruncat ochii asupra însemnelor de pe cruce. Era vorba de o femeie, Diana, și după un calcul rapid al datelor inscripționate pe bucata de lemn am dedus că murise la treizeci de ani. Mi-am plecat privirea cu inima strânsă și mi-am văzut de drum.

Trebuia să învăț cumva să mă detașez. Ca un medic ce nu se poate lăsa impresionat de nesfârșitul joc de-a v-ați ascunselea cu doamna cu coasa, ca un preot care nu poate plânge pentru fiecare suflet petrecut pe ultimul drum.

Ușor de zis! Sclipeam la teorie, practica mă omora.

Am ajuns în fața cavoului familiei. Aici se odihneau doi bunici pe care nu-i cunoscusem, doar numele de pe cruce le dovedea trecuta existență. Unchiul Tibi și… Și eu!

Numele meu proaspăt încrustat în crucea de marmură îmi biciuia privirea. Sângele mi-a căzut în tălpi, iar chipul mi-a devenit alb ca hârtia.

— Nu tu ești acolo. Acolo nu-i decât o carcasă fără valoare, a spus Ama, înlănțuindu-și brațele în jurul umerilor mei.

Știam că are dreptate, simțeam viața, dar ceva peste puterea mea de înțelegere făcea să simt durere chiar și așa.

— Niciunul dintre cei ale căror nume se află scrise pe crucile astea nu se află aici. De când ai

fost ridicată, te-ai simțit vreun moment ca fiind sub aceste dale de piatră?

Am clătinat din cap. O priveam cu ochii recunoscători ai unui copil căruia mama îi spune că nu există niciun baubau sub pat.

— Vezi? și-a încheiat scurta pledoarie și m-a privit cu atâta încredere, că acel „vezi“ avea să-mi îndepărteze ca prin farmec senzația ciudată pe care mi-o dăduse imaginea numelui meu pe o cruce.

Abel stătea undeva în spatele nostru și ne privea. Chiar dacă nu făcea nimic efectiv, faptul că-l știam acolo, alături, în felul lui lipsit de căldură, acționa ca un straniu balsam.

Providența a făcut ca exact în acel moment bătrâna zărită mai devreme, vrând să plece, să se împiedice de ciotul metalic al unei rămășițe de stâlp, uitat cu ocazia cine știe căror renovări, și să se întindă cât era de lungă peste placa de beton. Spun „providența“ pentru că după ce am alergat spre ea și am ajutat-o să se ridice, iar ochii mi-au căzut ca într-o doară pe aleea principală, le-am zărit apropiindu-se pe Erica și Astrid, cu brațele încărcate de flori și lumânări.

Gândul că, dacă bătrâna nu s-ar fi împiedicat și n-aș fi plecat de lângă mormântul familiei, ele ar fi dat peste mine acolo m-a umplut de groază. Cine știe ce urmări ar fi avut asupra lor șocul de a mă vedea teafără și nevătămată, la numai câteva zile după ce plânseseră deasupra corpului meu neînsuflețit.

Am ajutat-o pe bătrână să se ridice, apoi, tremurând de emoție, m-am pierdut prin pădurea de cruci. Instinctul îmi spunea să fug, să mă îndepărtez, dar o curiozitate morbidă m-a făcut să întârzii și chiar să mă apropii de ele, însă nu înainte de a fi avut grijă să-mi desfac părul și să-mi maschez cu el aproape trei sferturi din chip. Nu mi se vedea decât o fâșie de frunte, nasul și puțin din buze. Nimeni n-avea să mă recunoască, mai ales că eram îmbrăcată sărăcăcios. Oricum, doar nu urma

să mă proțăpesc în fața lor și să-mi forțez norocul, ci doar să ascult ce aveau să-și spună.

Cu toții am vrea să auzim ce se vorbește despre noi la propria înmormântare! Aveam ocazia asta. N-ar fi fost o prostie s-o ratez?

Prefăcându-mă interesată de un mormânt plasat la o oarecare distanță de al meu și stând tot timpul cu spatele, am ciulit urechile. Pentru o vreme n-am auzit decât oftaturi. Fetele desfăcuseră florile din buchete și le împrăștiaseră peste placa de marmură. Au aprins candele minuscule, le-au presărat printre flori, apoi au rămas cu privirile asupra pâlpâirilor tremurate.

Astrid se scutură ca și când o adiere rece ca gheața ar fi cuprins-o deodată.

— Degeaba venim aici, spuse. Oriana e în altă parte.

Erica, rațională găștii, mereu în căutare de explicații logice, o cuprinse în brațe și o liniști.

— Sigur că nu-i aici, e în ceruri, șopti cu tonul protector al surorii mai mari.

— Am senzația că va apărea de undeva de pe-aici. O simt.

M-am speriat. Indiferent de ridicolul în care luasem capacitățile paranormale ale prietenei mele, eram nevoită să accept că ele există. Îmi ghicise moartea. Nici eu, nici ea n-o luasem în serios – cu toate astea se întâmplase.

Cu greu îmi rețineam impulsul de a mă repezi spre ele și a le îmbrățișa.

Recuperatorii nu aveau voie să ia legătura cu membrii familiei în niciun fel de situație. Erau morți pentru toți cei cunoscuți înainte. Dacă însă asta s-ar fi întâmplat, recuperatorul era imediat extras din Chaos și nimeni nu mai auzea de el vreodată. Puteam doar să presupun că era tratat ca oricare alt om ajuns la finalul vieții terestre. Atâta lucru tot știam și eu.

Un suspin înlăcrimat s-a auzit dinspre Erica.

Dragele mele!

— Trebuia să fi făcut ceva, s-a tânguit Astrid. Îi citisem moartea în cărți.

— Ce vrei să spui? a întrebat Erica.

— M-a pus să-i dau în cărți în ziua aia. I-am văzut moartea, dar… Pentru mine tarotul nu-i decât o joacă, de unde să fi știut că așa va fi? Doar nu s-a mai întâmplat niciodată ca vreuna dintre prevestirile alea să se adeverească!

— Nu te mai gândi. Mai mult ca sigur a fost o coincidență.

— N-a fost! aproape că a strigat Astrid. De multe ori am văzut cartea aia, dar atunci m-a cuprins un fel de frig… Și acum simt la fel! Nu știu! A fost diferit! Trebuia să-mi fi dat seama!

Erica, simțindu-se mai stăpână pe sine, și-a luat rolul de ocrotitor. A cuprins umerii înguști ai lui Astrid.

Am început deodată să mă simt ca o nemernică. Le spionam. Ce-mi imaginam că voi auzi?

Dar așa cum uneori, chiar dacă știi că un lucru nu este corect, și cu toate astea nu te poți opri din a-l pune în practică, am rămas acolo. Speram să le aud spunând ceva despre Elena și Damir. Îmi era dor de ei.

Fetele însă au tăcut cu privirile pironite asupra crucii cu numele, hipnotizate de literele care îl formau.

— Aș putea să le fac să vorbească despre ce te interesează, mi-a șoptit Ama foarte încet, cu toate că n-o putea auzi nimeni în afară de mine și Abel.

I-am întors un zâmbet recunoscător pe post de răspuns.

S-a apropiat de Astrid și Erica și le-a șoptit, numai ea știa ce, în urechi. S-a rotit în jurul lor precum o drăgaică vrăjită și cu o expresie încordată le-a învăluit într-un fel de abur argintiu. Mi-a fost teamă ca fetele să nu simtă ceva, dar chipurile lor neschimbate m-au încredințat că nimic din ce vedeam eu nu le era accesibil.

Pielea mi s-a făcut de găină când am auzit-o pe Astrid spunând, cu cel mai natural ton din lume, ca o continuare firească a discuției:

— Ce ne facem cu Elena? Suferă de două ori, o dată după Oriana și a doua oară după Damir.

Am devenit curioasă. Ce se întâmplase cu Damir?

— Da, încuviință Erica. Unde a plecat? Știi?

Astrid a ridicat din umeri și colțurile gurii i-au coborât.

— A plecat imediat după înmormântare. A doua zi, când Elena l-a sunat să întrebe cum se mai simte, gazda la care stătea i-a dat vestea că și-a reglat toate socotelile cu ea și a eliberat camera. Nimeni nu știe încotro a apucat-o.

— Sărăcuța! a spus Erica.

— Crezi că… începu Astrid șovăitor, privind bănuitoare în jurul ei, ca și când ar fi urmat să spună ceva ce nu trebuia să ajungă la urechi străine. Crezi că spera ca Damir să-și îndrepte atenția asupra ei, acum că Oriana?…

N-a mai continuat, dar pentru mine era de ajuns. Nu simțeam revoltă față de Elena, îi cunoșteam iubirea pentru Damir. Ba chiar mi-aș fi dorit ca ei doi să ajungă să formeze un cuplu, așa cum s-ar fi cuvenit încă de la început și așa cum lucrurile ar fi evoluat dacă n-aș fi intervenit eu.

Însă el plecase, zdrobit de pierderea mea. Îmi părea rău pentru el, dar nu regretul iubitei era cel ce mă stăpânea, ci al prietenei.

Fetele au mai întârziat câteva minute pe lângă mormânt. Le-am simțit durerea. Nu doar ele mă pierduseră pe mine, ci și eu pe ele.

Când au plecat, le-am petrecut cu privirea siluetele prelungi învești mântate în negru și am plâns. Să plângi într-un cimitir nu-i cine știe ce, așa că cei ce treceau pe acolo nu mă luau în seamă și tocmai pentru asta am rămas. Am rămas până când am simțit șuvoiul de lacrimi secând. Apoi, ușurată în mod misterios, de parcă greutatea ar fi

căzut odată cu acei stropi sărați, am luat-o spre casă.

VI

Se înserа și doream să ajung în apartament, să mă prăvălesc pe salteaua mea și să cad într-un somn adânc. Doar că ceasul s-a activat pe la jumătatea drumului. Nu mai era vorba de niciun test, harta iluminată și susținută de nu știu ce mecanisme cerești arăta clar o direcție de urmat semnalată printr-o săgeată albastră.

Am rămas ca paralizată și am privit cu ochi de nebună spre îngeri. Nici ei nu păreau mai stăpâni pe situație. Gura mi se încleștase și aveam senzația că, dacă o voi deschide, inima îmi va sări pe trotuar.

Primul s-a adunat Abel și cu ton autoritar m-a zorit s-o iau în direcția indicată. N-am mai stat să analizez interesul diavolului în povestea de față și am acceptat îndemnul cu recunoștință.

Am traversat șoseaua largă, cu trei benzi pe sens, și nu-mi dădeam seama cum de n-am sfârșit sub roțile unei mașini. Nu le vedeam apropiindu-se, auzeam doar scrâșnitul frânelor și al cauciucurilor pe macadamul lucios, la fel și înjurăturile. Săgeata îmi arăta că sunt pe drumul cel bun. Nu mă mai gândeam la ce m-ar aștepta la capăt. În minte aveam doar drumul și să nu mă abat de la el.

După un labirint amețitor de străduțe și alei printre blocuri, m-am pomenit într-o altă arteră, la fel de largă ca și prima.

Inima, care nici de-a naibii nu coborâse de unde se cocoțase, s-a oprit când săgeata albastră a dispărut de pe ceasul meu, lăsând în loc un cerc ce se spărgea în altele mai mari, concentrice, similare

cu cele provocate de o piatră aruncată într-un lac. Se părea că mă aflam la locul potrivit.

Partea cu drumul îmi reușise, ia să vedem pe cine trebuia să salvez!

Mi-am rotit privirea în toate direcțiile și cu toate că habar nu aveam ce căutam, n-am mai avut niciun fel de dubiu când în stânga mea, la oarecare depărtare, pe una dintre benzile pe care se circula cu viteză, am zărit un motociclist deasupra căruia se mutase săgeata albastră din ceasul meu. Era imensă și se odihnea, invizibilă pentru ceilalți, chiar pe creștetul omului.

Se apropia cu viteză de intersecție. Depășea autoturisme, șerpuia pe lângă ele cu înclinări abrupte din care mă miram că se mai redresa. Genunchii teribilistului, când stângul, când dreptul, aproape atingeau șoseaua.

Zgomotul motorului ambalat se auzea din ce în ce mai tare și eu tot nu intuiam cum trebuie să-l salvez și, mai ales, de la ce.

— Poate că trebuie să-l oprești, încercă Ama o sugestie rostită cu jumătate de gură.

Semaforul continua să arate culoarea roșie pentru pietoni. Nu aveam altă soluție decât să mă avânt printre mașini, rugându-mă să scap teafără. Providența și-a pus mâna pe creștetul meu, din nou, și, când am coborât de pe bordura trotuarului, lumina verde a clipit victorioasă. Mașinile au redus viteza progresiv și s-au oprit în fața liniilor late de culoare albă. Doar motociclistul nu dădea vreun semn că ar avea intenția să facă la fel.

Am înaintat pe zebră, către inima șoselei, și am făcut singurul lucru ce mi-a trecut prin cap în acel moment. Să nu vă imaginați că am fost în stare de ceva din cale afară de inteligent. Nu. Am început să sar ca o minge, să flutur brațele deasupra capului și să strig cât mă ținea gura: „Oprește-te!“ Alarmați de isteria mea, pietonii au realizat pericolul și au renunțat la traversare. O fetiță de vreo patru ani, zărind pe partea cealaltă a străzii pe

tatăl ei ce, pare-se, o aștepta, s-a smuls din mâna mamei și s-a avântat nepăsătoare pe trecere. Zulufii de aur îi pluteau diafan în jurul chipului de păpușă. Nu știu cum de am observat asta în isteria din creierul meu, dar parcă deodată singurul lucru care avea importanță erau cârlionții ăia.

Dacă mi-ar fi ieșit fum pe urechi în acel moment, nu m-aș fi mirat. Creierul clocotea ca lava sub presiune în interiorul unui vulcan. Priveam când spre motociclist, când spre copilă.

Adrenalina, sau nu știu ce altceva, mi-a alertat toate simțurile și mi-a devenit evident că micuța avea să fie lovită în plin de către motociclist. Mintea îmi lucra de una singură și calculând după formule imposibile ce implicau viteza vehiculului, greutatea copilei, hazardul și un ciot din coasa morții, rezultatul era unul singur.

N-am mai stat pe gânduri. În momentul acela, din spatele căștii motociclistului am zărit ochii verzi gălbui cu expresie îndârjită, în care se imprimase însuși rânjetul diavolului. M-am aruncat peste fetiță și m-am rostogolit apoi ca un bulgăre, cu ea în brațe. Tremuram.

Motociclistul a trecut ca o rachetă pe lângă noi, a ajuns în intersecție și s-a înfipt într-un camion. Mastodontul circula regulamentar pe artera perpendiculară. O bufnitură înfundată și gata! Micuțul vehicul pe două roți s-a strecurat pe sub camion, s-a rotit ca un titirez o vreme, iar corpul bărbatului părea că se imprimase pentru totdeauna în metalul remorcii. S-a prelins ușor, exact ca o clătită care, din greșeală, a ajuns pe tavan și a căzut. Strigăte consternate s-au auzit de pretutindeni. Șoferul a coborât și, văzând grozăvia la a cărei producere ajutase fără voie, și-a pus mâinile în cap.

Mama fetiței a trebuit să mi-o smulgă din brațe, pentru că în încleștarea cu ritm infernal mâinile mele se sudaseră într-o încrengătură protectoare în jurul puiului de om. Femeia mi-a mulțumit printre

sughițuri de plâns și a dispărut în marea de gură cască, strângându-și fiica la piept.

M-am ridicat și m-am apropiat de locul unde zăcea nesăbuitul vitezoman. Nu doream să am în față masa de carne zdrobită, însă mă simțeam datoare cu o ultimă privire.

Bărbatul căzuse pe spate, casca se deplasase puțin, dezvăluindu-i bărbia și un pic din buza inferioară. De undeva, de sub gulerul jachetei de piele neagră, un șuvoi bogat de sânge se scrugea straniu, se prelingea pe gât și continua pe trotuarul murdar. Avea pieptul turtit și imaginea coastelor lui sparte, săgetându-i organele interne ca niște sulițe, îmi apăru în minte cu asemenea claritate, de parcă m-aș fi uitat la un ecran.

— Ei, pe ăsta l-ai ratat! a spus Abel în spatele meu, cu o dezinvoltură silită. Nici nu mă mai pot uita la tine! Nu că până acum aș fi putut! Se tot învârtea în jurul cadavrului privindu-l din diferite perspective. Nu cred că ești prea bună la salvat suflete! Știm cu toții unde va ajunge frumușelul ăsta.

— Nici tu nu ești un diavol prea devotat cauzei Iadului! i-am trântit enervată.

Numai de cuțitul lui răsucit în rana din sufletul meu n-aveam nevoie!

A renunțat să mă mai provoace. Îl citisem și nu-i convenea. Și-a înghițit sarcasmul și s-a dat un pas înapoi. Reacția lui caustică și-a atins ținta, însă. Mă simțeam îngrozitor. Atât de îngrozitor, încât mă îndoiam că voi ajunge să experimentez altceva care să se compare prin oroare cu ceea ce trăiam. Dar, vorba aia, niciodată să nu spui niciodată.

Când s-au auzit sirenele poliției și ale ambulanței, am știut că e cazul să mă fac nevăzută. Nenumărații martori le vor spune polițiștilor despre ciudata ce țopăia și striga ca apucata în intersecție. Nu puteam să risc o astfel de expunere.

— Să plecăm! a poruncit Ama.

Am urmat-o ca un copil docil. Mi-am aruncat ochii pe ceas. Inert. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Înainte de a pierde cu totul din ochi locul acela, mi-am mai rotit o dată privirea spre mulțimea de oameni adunată în jurul motociclistului. Viața se holba curioasă la moarte.

Moartea cea discretă. Moartea cea tăcută.

Aveam coșmaruri când eram copil. Aveam atât de multe, că mă obișnuisem cu ele. De la atâta rutină, ajunsesem să controlez, într-o oarecare măsură, și starea de inconștiență, astfel că reușeam să-mi dau seama că visam. Așteptam ca totul să se termine și să mă trezesc în patul meu. Cearșafurile moi îmi dădeau siguranță. Mișcam picioarele și mă frecam de ele într-un ritual secret, doar de mine știut. Ursul Panda de un metru de lângă pat era garda mea de corp. Cum zăream petele de blană neagră în care se ascundeau ochii lui, știam că am ajuns la liman.

Eram trează, dar nu zăream ursul Panda pe nicăieri. Coșmarul ăsta mă înghițise și nu părea că-mi va da drumul vreodată.

Mă așteptam ca surprizele să se fi încheiat, cel puțin pentru ziua asta. Deșarte speranțe! Când am deschis ușa apartamentului, proțăpit chiar acolo pe hol, ca un spectru bărbos, am dat peste Amadeus.

Mi-am spus în sinea mea că acum chiar am dat-o în bară. O făcusem lată. Eram pe marginea unei stânci al cărei calcar se surpa, se prefăcea în nisip, se scurgea bob cu bob într-un hău fără fund.

— Ai venit să mă tragi de urechi? Să-mi spui că te-ai înșelat asupra mea și că să mă readuci în Chaos a fost cea mai neinspirată dintre deciziile tale? l-am luat tare, mai mult pentru a masca tremuratul ce mă apucase le vederea lui.

Eram pricepută la disimulat. Așa credeam.

Pe fața bătrânului n-a clintit niciun mușchi, expresia chipului nu i s-a modificat câtuși de puțin. Ori nu-i făceam nicio impresie, ori era mai tare ca mine la camuflat sentimente.

Văzându-l atât de impasibil și fiind deja încărcată cu un talmeș-balmeș de emoții adunate de-a lungul zilei, am izbucnit într-o tiradă furioasă îndreptată spre singurul om de legătură cu partea de Dincolo ce îmi inspira încredere. L-am făcut cu ou și cu oțet, i-am reproșat culpe de tot felul, i-am scuipat în obraz, m-am trântit pe jos, mi-am smuls părul din cap, și el nimic. Ai fi zis că nu aude cuvintele mele încărcate de ură. M-a lăsat până mi-am deșertat sacul doldora de invective și, când m-a văzut tăcând, s-a grăbit să se asigure că sfârșisem cu istericalele.

— Gata? Pot vorbi acum?

Întrecusem măsura cu Amadeus și îmi vedeam deja terminată cariera de recuperator. Nu era ca și când m-aș fi omorât după ceea ce tocmai experimentasem, nu mă vedeam aruncându-mă în foc pentru alții. Îmi era teamă de moarte, doar. Eram atât de atașată de lumea asta, cu toate ororile ei! Nu mă simțeam pregătită s-o las în urmă. Însă, apoi, cine e?

Mi-a pus mâna pe creștet și mi-a zâmbit pentru prima oară de când îl cunoscusem. N-aș putea să redau senzația de bine pe care am simțit-o atunci când m-a atins. Era armonie, împăcare cu sine și cu ceilalți. Acceptare. Din palma lui se scurgea în trupul meu încordat însăși viața. Viața, așa cum probabil ar fi trebuit să fie dacă n-am fi pervertit-o noi și n-am fi redus-o la o simplă existență.

Dacă aș fi putut să îmbuteliez senzația aceea și să-mi administrez zilnic câte o doză!

S-a așezat pe canapea, iar eu la picioarele lui, ca un cățel fericit de atenția stăpânului. Moșul ăsta aducea cu un bunic, senzația de familiaritate mă cucerea puțin câte puțin și simțeam că încordarea mă părăsea ca un pârâiaș lent secătuit de acțiunea sterilizantă a soarelui.

— Privește-ți ceasul, mi-a spus.

În stânga ecranului clipea ceva ca o piatră prețioasă transparentă, de dimensiunea unui bob de

linte. Oare când apăruse acolo?

— Asta ce mai e?

— Înseamnă că ai trecut cu bine de prima misiune.

Am făcut ochii cât cepele și l-am privit cu neîncredere.

— Nu toți pot fi salvați.

— Nu vrei să fii mai clar?

— Nu. N-am de gând să detaliez povestea vieții acelui tânăr și să ți-l fixez astfel în memorie. E de ajuns să știi că ai făcut alegerea corectă salvând-o pe fetiță în locul lui, și chiar mai mult, lăsându-l pe el să moară ai salvat alte suflete ce nu vor ști vreodată împrejurările în care au ajuns să aibă o nouă șansă. Familia a decis să-i doneze organele.

Explicația lui nu m-a făcut să mă simt mai bine, dimpotrivă. Mă simțeam ca și când l-aș fi vândut ca pe o halcă de carne.

— Atunci de ce nu avea fetița săgeata albastră?

— Lipsa ta de atenție mă exasperează, și ține cont, asta nu mi s-a mai întâmplat de sute de ani. Ți-am spus la instructaj că aveți dreptul la liberul arbitru. Alegeți singuri și suportați consecințele. De data asta, moartea tânărului a adus cu sine mai multe avantaje decât dezavantaje și la judecată ai ieșit cu plus. Ai reușit, nu înțelegi? Sufletul lui a ajuns acasă.

Grimasa ce se adâncea pe chipul meu îi dovedea moșului că nu spunea deloc ce așteptam să aud.

— A fost pe muchie de cuțit, dar a ieșit bine până la urmă. N-o să mă apuc acum să-ți dezvălui logica Creatorului. Nu poate fi revelată niciunui trăitor în Chaos. Îți spun doar că nu toți sunt aici pentru a avea vieți glorioase. Unii sunt aici doar pentru a-i servi pe ceilalți. Nu te aștepta să reușești de fiecare dată. Important e să încerci, să faci tot ce poți.

N-aveam niciun motiv să cred că nu spune adevărul. Că nu-mi convenea ce auzeam era altă treabă.

— Nu vreau să-mi dezvălui logica Creatorului, dar ai putea s-o dezvălui măcar pe cea în legătură cu ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Amadeus m-a privit cu indulgență, așa cum privești pe unul mai prost despre care știi sigur că oricât i-ai explica o situație nu are dotarea necesară pentru a o pricepe.

— Logica? a râs el. Uită-te în jur! Eu sunt un slujitor din ceruri, tu ești readusă din morți și uite chiar acolo doi îngeri. Nu-ți mai bate capul cu logica, ba, mai mult, uită de ea. Acolo de unde vin eu, cuvântul ăsta are cu totul alt sens decât cel știut de voi, aici.

Îmi închidea gura, cu alte cuvinte.

Am mai vorbit așa minute bune, dar să nu credeți că am ajuns să înțeleg prea multe. După ce m-a asigurat că misiunea fusese un succes, ce credeți, m-a certat pentru când l-am jefuit pe bărbatul din parc. Un om murise și era în regulă, dar era jale pentru că lăsasem fără bani un destrăbălat. Ce spusese Amadeus despre logică?

Va trebui să renunț la raționamentele bine zidite și să adopt altele, de neînțeles deocamdată. Ce făcusem mai devreme în intersecție nu avea nicio logică și cu toate astea fusese biletul câștigător pentru succesul misiunii mele. Acționasem din instinct, din milă, din compasiune, din frică. Sau fusese noroc? Dacă da, cine era norocosul? Sarabanda întrebărilor fără răspuns nu avea să se sfârșească prea curând. Și afurisitul obicei de a căuta un sens oricărei enigme! Crede și nu cerceta. Nu zău! Nu prea e genul meu!

— N-ai cumva vreo șmecherie divină, vreo baghetă magică? Ceva? Dacă nu-mi scot din cap imaginea motociclistului ăluia…

Amadeus mi-a zâmbit cu privirea.

Am avut senzația că zăresc un strop de compasiune în ochii acoperiți de sprâncene albe, dar putea foarte bine să fi fost doar o părere. Când l-am privit din nou, nu mai era nimic acolo.

Regulile îi interziceau să construiască punți emoționale cu *inceptorii* din grija lui.

— Ăștia sunt monștrii tăi, a spus bătrânul. Va trebui să lupți cu ei de una singură. Se poate să ți se pară dur, dar este antrenamentul standard al recuperatorilor.

În felul lui ciudat, Amadeus îmi oferise o explicație pe post de scuză nerostită. Îi păsa, iar mie îmi era de ajuns. A mai rămas cu mine încă o jumătate de oră, timp în care m-a pus la punct cu unele detalii cu privire la ce avea să urmeze. Următoarea vizită avea să fie cea a lui Malorum, conform regulamentului. Mi-a sugerat să înapoiez banii furați. Am crezut că se aștepta să-l caut în furnicarul orașului pe acel tip al cărui chip nici nu-l văzusem bine în întunericul nopții, așa că am protestat. M-a lămurit că a înapoia banii furați, în viziunea de Dincolo, însemna să-i împart celor în nevoie. Opoziția mi s-a topit într-o stranie senzație de ușurare. Banii bărbatului îmi atârnau în buzunare, grei ca păcatul.

A stat de vorbă cu Ama și Abel, a inspectat apartamentul și înainte de a pleca mi-a sugerat în stilul lui blând că n-ar strica să dau o față omenoasă locului în care aveam să trăiesc de-acum încolo. Ciudat e că eu nu mă gândisem la locuința asta ca la una permanentă, undeva într-un cotlon al minții o catalogasem ca temporară, deși n-aș putea spune de unde mă pricopsisem cu concluzia asta. Răbdasem rapănul răspândit peste tot cu gândul că voi pleca de aici.

Unde? Nu știu.

Credeam că nu voi fi în stare să salvez pe nimeni și odată ce neputința mea va fi fost dovedită, voi fi fost extrasă din Chaos și trimisă în rândul celor morți. După prima misiune, pe care o crezusem și ultima – nu era chip s-o cataloghez drept succes din moment ce murise cineva – eram sigură că voi ajunge să-l întâlnesc pe unchiul Tibi

pe lumea cealaltă. Dar iată, se părea că aveam să mai stau o vreme printre cei vii.

Impulsionată de îndemnul lui Amadeus, pe jumătate sfat, pe jumătate reproș, m-am apucat de curățenie de îndată ce l-am văzut plecat. Oricum n-aș fi închis un ochi. Privirea motociclistului îmi ardea ca o flacără în memorie. Mă urmărea.

Am frecat podele, pereți și uși, cu furie, parcă aș fi încercat să șterg până și amintirea întregii zile. Ochii ăia veninoși erau însă peste tot. Îi ștergeam de pe un perete, apăreau pe o ușă, se mutau pe fereastră sau pe chiuveta din bucătărie. Îi urmăream cu îndârjire, pentru că erau monștrii mei. Aveam să învinge afurisiții ăștia de ochi.

Au urmat ore întregi de robotit, iar la ivirea primei gene de lumină apartamentul arăta mult mai bine. După ce m-am felicitat pentru treaba făcută și mi-am propus ca imediat ce se va putea să înlocuiesc verzuliul afumat de pe pereți, canapeaua hidoasă și salteaua pe care de câte ori mă așezam aveam senzația că detașamente de târâtoare minuscule se vor trezi din letargie să mă năpădească hămesite, am căzut într-un somn adânc, ca la pocnitul din degete al unui hipnotizator.

Odihna a venit ca o recompensă. Am visat din nou casa mătușii.

Elena și cu mine ne aflam în jurul mesei rotunde din bucătărie. Mătușa Aimee încălzea laptele pe care urma să ni-l toarne peste cerealele din farfurie. Niciodată nu ne lăsa să folosim laptele rece, direct din frigider. Verișoara mea plimba lingura prin fulgii de porumb, făcând potecuțe din porțelan alb, nivela din nou cerealele, apoi o lua de la capăt. Nu-mi vorbea, nici măcar nu mă privea. Era cu gândurile aiurea. Nu reușeam să-i deslușesc expresia sub vălul bretonului lung ce îi masca obrajii. Doar buza inferioară, cărnoasă și roșie de atâta mușcat (avea ticul ăsta dintotdeauna) atârna inertă și lucioasă.

Când mătușa a venit lângă noi, Elena a ridicat privirea din farfurie și atunci i-am zărit ochii. Erau roșii de plâns și irisurile îi pluteau pe valuri însângerate. Mătușa părea să nu observe nimic. I-a turnat lichidul alb peste cereale, apoi mi-a turnat și mie. M-a mângâiat pe creștet, cu un gest familiar, căruia nu-i acordasem nicio atenție până când n-am fost lipsită de el.

Din ochii Elenei au început să curgă firișoare roșii în loc de lacrimi. Am vrut s-o alarmez pe mătușă, dar nu puteam scoate niciun sunet, era ca și cum n-aș fi avut coarde vocale. Ea mi-a observat crisparea și s-a grăbit să mă liniștească:

— Așa e de când au murit Oriana și Damir.

Am făcut ochii mari. Eram în fața ei, cum putea să spună că am murit?

Și Damir?

Când m-am trezit, deși avusesem senzația că totul n-a durat decât câteva secunde, afară era întuneric. Dormisem o zi întreagă. Am deschis ochii și am dat de un gândac roșu ce își mișca antenele la un metru de fața mea. Am sărit în patru labe, am apucat papucul de lângă saltea și am strivit gângania. Am privit plină de satisfacție talpa încălțării unde creatura devenise o pată scârboasă cu aripile întinse ca niște brațe străvezii.

„Ce le-o trebui gândacilor ăstora aripi?“ m-am pomenit întrebându-mă.

Abel a pufnit către mine.

— Gândacii au aripi așa cum voi aveți creier. Nu le folosesc la nimic.

Era prost dispus și n-aveam deloc chef de toanele lui. L-am ignorat.

M-am trezit de-a binelea și m-am întrebat cât o fi ceasul.

— E nouă, mi-a răspuns Ama.

Am înclinat capul spre ea, a admirație.

— De ce nu poți fi și tu ca ea? l-am tachinat pe drăcușor.

— Oh, geez! Mă întreb de ce? mi-a întors-o afurisitul zâmbind sarcastic. A făcut stânga împrejur și a ieșit din camera unde dormisem.

— Ce are și ăsta? i-am șoptit Amei de îndată ce ne-am văzut singure.

— Doar nu crezi că-mi face confidențe?

— Nu știu, stați bot în bot zi și noapte. Ceva-ceva tot s-o fi legat.

— Nu! a spus ea rapid și un pic iritată, de parcă prezumția de atașament dintre ei ar fi deranjat-o.

Am privit-o chiorâș și asta a determinat-o să se ducă pe urmele lui Abel. Cu atât mai bine. Cine are nevoie de doi îngeri țâfnoși?

Amadeus mi-a revenit în minte, și odată cu el tot ce se întâmplase cu o zi în urmă. Nu știu dacă semi-întunericul din deprimantul meu apartament era de vină sau toanele companionilor mei, dar am simțit cum starea aceea de mefiență mă învăluie din nou, rece ca moartea.

Și visul? Oare ce-o mai însemna?

Niciodată n-am crezut că visele simbolizează ceva și ascultam amuzată pe oricine avea senzația că descifrează sensuri profetice în aiureala aia inconștientă. Dar cum multe dintre convingerile mele sufereau serioase mutații, era posibil ca și aici să fie ceva nesesizat încă de mintea mea, nedespărțită cu totul de natura superficială a trăitorilor în Chaos.

VII

Bătaia din ușa de la intrare mi s-a părut de-a dreptul melodioasă, o portiță de scăpare din bezna gândurilor negre. Nu conta cine era acolo. M-aș fi mulțumit cu oricine.

Era Mati.

S-a arătat mirată de entuziasmul din privirea mea. Am poftit-o să intre, dar a refuzat spunând că trebuie să plece la muncă. Se oprise doar ca să mă întrebe dacă mă mai gândisem la propunerea de a lucra la barul ei.

— Nu trebuie să răspunzi din prima, m-a lămurit, văzând că stau pe gânduri. Poți veni de probă și doar dacă-ți place rămâi.

M-am hotărât să merg cu ea. Oricum n-aveam să închid un ochi la noapte, doar dormisem o zi întreagă. Anticiparea agonizantelor ore de holbat pe pereți, hărțuită de amintirea motociclistului mort, m-a determinat să ies din casă. Nici prin cap nu-mi trecea să ajung să lucrez într-un bar dintr-un cartier mărginaș, dar puțină schimbare de ambient nu-mi strica pentru moment.

— Cum mai e cu tine și Eugen? am întrebat-o după câteva minute de tăcere și mers umăr lângă umăr pe trotuarul plin de mucuri de țigări, pungi de plastic și ambalaje de te miri ce.

— Nu l-am mai văzut, răspunde ea.

— Cum așa?

— Păi… Nu știu dacă e bine să-ți spun. Eugen este agent secret! îmi șopti ea pe ton conspirativ.

— Haida deh! am râs. Și tu-l crezi când îți vinde gogoși d-astea?

Evident deranjată de derizoriul în care luasem o asemenea informație de preț, n-a mai răspuns. S-a

bosumflat cu privirea înfiptă înainte.

Imaginea buhăită a netotului de Eugen pe post de agent secret îmi dănțuia prin fața ochilor și mă făcea să râd. Nu aspectul lui fizic mă făcea să fiu neîncrezătoare, ci faptul că simțisem la el o puținătate a minții deloc compatibilă cu astfel de ocupație. Sau cine știe? De parcă cineva m-ar fi crezut pe mine că sunt un *recuperatorum*.

— Onestă, dar proastă de dă în gropi! mormăi Abel în spatele nostru.

— E doar naivă, a percutat Ama.

— Nu mai spune! E vreo diferență între naivitate și prostie? o atacă nebunul, care abia așteptase o replică.

— Naivitatea presupune nevinovăție, începu ea cu ton măsurat, calm. Naivii sunt imaturi în gândire, dar asta vine din candoarea firii lor, pe când proștii sunt răi.

— Știi ce-mi place mie? Cum vă mințiți voi, ipocriților. Ia să vezi cum naivitatea devine pe loc prostie dacă subiectul este vreunu' căzut în dizgrație și invers, când interesele voastre o cer.

— „Voi"?

— Voi, ăștia plini de intenții bune.

— Aha, tu înțelegi toleranța ca ipocrizie. Nici nu mă mir, doar ești ceea ce ești…

Nu m-am întors către ei, dar simțeam în ceafă flăcările pe care Abel le scotea pe nări.

Vocea lui Mati m-a distras de la discuția aprinsă din spatele meu.

— Aici e.

Mi-am ridicat privirea către firma luminoasă. Scria cu roșu *Club Luxura*.

— Luxura?

— Vine de la lux, m-a lămurit Mati clipind des.

„Nu de la asta vine!", am spus în sinea mea și am urmat-o mai curioasă ca oricând. În spatele ușilor verzi, am dat peste un local ce arăta firesc și destul de liniștit. Puțin dezamăgită că numele clubului era dezmințit de atmosfera domestică din

interior, m-am strecurat printre mesele cu puțini ocupanți la ora aceea de noapte încă tânără și am ajuns într-un fel de vestiar unde angajații se echipau pentru serviciu.

— Hai să te prezint lui Anais, a spus Mati după ce schimbase hainele de stradă cu unele destul de țipătoare, compuse dintr-o bustieră roșie și fustă scurtă galbenă. O pereche de șosete albe trase până sub genunchi completau ținuta aceea școlărească-strengărească.

Din mers, și-a prins părul în două codițe. Arăta atât de ciudat față de cum o știam, încât nu-mi puteam lua ochii de la ea. Nu mai era naiva cu care intrasem pe ușa barului, ci o diavoliță al naibii de atrăgătoare. Atrăgătoare într-un fel vulgar, dar totuși mult mai vie decât înainte.

M-a dus printr-un labirint de holuri, și la capătul lui a intrat într-un birou. Ne-am intersectat cu un bărbat și am fost nevoite să ne frecăm de el pentru a-i permite să treacă. M-a privit provocator în momentul în care pieptul meu s-a lipit de al lui. Mi s-a părut că întârzie să înainteze.

— Unde-i Anais? a întrebat Mati tocmai la timp pentru a mă împiedică să-i ard o scatoalcă impertinentului.

— E la bar, i se răspunse.

Cu ochii strălucind în semiobscuritatea acelui loc, tipul și-a țuguiat buzele imperceptibil către mine, sugerând ideea unui sărut.

— Ăștia, bășinoșii, n-ar trebui să-și permită asemenea gesturi! Sunt patetici! se amuză Abel, care nu știu cum ajunsese în dreapta tipului și-l studia cu interes profesional.

Drăcușorul a făcut un gest uluitor. S-a înclinat către bărbat și i-a aplicat un sărut umed pe buze. N-am nicio idee cum e să simți sărutul unui ucenic al diavolului, dar am tras o concluzie din expresia pateticului. Merele obrajilor s-au topit din rânjetul impudic într-o dezolare surprinsă, iar ochii s-au rotunjit ca și când ar fi privit o imagine terifiantă.

S-a dezlipit de mine ca ars și fără să se mai uite înapoi s-a pierdut spre luminița de la capătul holului. S-a făcut din ce în ce mai mic, până s-a pierdut cu totul, în timp ce Abel chicotea încântat de isprava lui.

I-am aruncat o privire mustrătoare, mai mult de ochii Amei, pentru că în fapt eram cât se poate de mulțumită de lecția primită de individ. Inutil să mă prefac, gândurile mele au fost citite cu acuratețe și rezultatul a fost că Abel a izbucnit în hohote, iar Ama și-a îndreptat ochii dojenitori către mine.

Mati, total necunoscătoare asupra micului univers invizibil din jurul ei, se depărtase deja și asta mi-a dat cel mai bun motiv să mă sustrag dezaprobării seraficei mele însoțitoare. Am urmat-o până la bar.

Câțiva bărbați stăteau pe scaunele înalte, cu picioarele bălăbănindu-se în gol, cu pahare sau halbe în față și cu gâturile aproape fracturate în unghi drept față de restul coloanei, privind către televizorul plat amplasat prea sus, deasupra rafturilor cu băuturi. Un lungan cu moacă de puber se foia preocupat în jurul unei mese de biliard, lovind cu tacul bilele nervoase ce refuzau să se lase duse de pe materialul verde. Alături, pe un scaun de pluș, ședea o tipă. Fuma dintr-o țigară lungă. Ținea pleoapele lăsate pentru ca fumul ce i se unduia pe lângă obraji să nu-i intre în ochi. Se legăna languros în stânga și-n dreapta, în ritmul unei melodii de jazz cântată de o voce joasă, feminină.

Răzleții de pe la mese păreau și ei căzuți într-un fel de încremenire. Țigările pufăiau de zor și fumul cenușiu se ridica în rotocoale ample până în tavanul ce-i împrumutase culoarea.

În spatele tejghelei se afla un individ cu aspect dubios, pletos, bărbos, păros ca o maimuță. Frământa o scobitoare între dinți, înveșmântat în niște pantaloni scurți de piele și o vestă fără mâneci din același soi. Ștergea pahare cu un șervet

mare, alb. Burta voluminoasă testa la greu rezistența fermoarului de metal. Când ne-a văzut apropiindu-ne, și-a înclinat capul pentru a ne putea studia peste ramele groase ale ochelarilor. Mi-am pus coatele pe tejghea, imitând-o pe Mati. Tipul își tot plimba scobitoarea dintr-un colț al gurii în celălalt, iar eu priveam bucata aia de lemn ca pe singurul lucru ce merita atenție.

— Anais, ea este vecina mea. Știi, că ți-am spus… Are nevoie de un job.

„Anais!“, am exclamat în gând. Îmi imaginasem că Anais era o femeie. Una micuță, brunetă și cu ochi mari. Habar nu am de ce mă gândisem că o Anais ar trebui să arate așa. Nu mai cunoscusem niciuna, așa că imaginea se născuse de una singură, fără concursul vreunei comparații.

Anais nu numai că nu era o femeie micuță, ochioasă, ci un tip cât un dulap, cu niște ochi mici ca boabele de piper în spatele ochelarilor cu rame groase, plin de păr, cu un gust îndoielnic în ceea ce privea vestimentația, și pe care, datorită privirii iscoditoare, am hotărât pe loc să nu-l plac.

M-a măsurat din cap până în picioare, de parcă ar fi studiat o halcă de carne în încercarea de a deduce dacă ar ieși o friptură de cinste din ea sau nu. Nu-mi dădeam seama în ce parte înclina balanța. Privirea lui plată nu transmitea nimic. L-am surprins stăruind asupra ceasului meu și din reflex mi-am coborât brațul. Nou achiziționata dovadă a succesului, steluța aceea strălucitoare atrăgea atenția.

— Ia uite-l și pe ăsta! a exclamat Abel nemulțumit. Zici că stă să-ți dea pe mâini cheile vistieriei naționale, nu o slujbă într-o coșmelie de bar.

M-am făcut că nu aud și am rămas cu privirea pironită într-a lui Anais. Era o înfruntare. Simțeam că rezultatul acestei încăierări vizuale avea să hotărască natura viitoarei noastre relații.

— Aș putea să-l… a încercat Abel.

„Nu!“, i-am poruncit.

Totuși Anais ăsta se lua prea în serios. Total lipsită de motivație, încrâncenarea din mine se topea ușor și aveam senzația că dacă nu va spune ceva cât de curând voi izbucni în râs. Era prea de tot. Asistam la o comedie stupidă. Ne priveam de parcă am fi fost la un joc de poker și fiecare încerca să surprindă vreun semn cât de mic al slăbiciunii celuilalt.

Apariția unui client l-a făcut pe Anais să-și mute privirea. A trântit în fața omului un pahar cu un lichid auriu și a revenit.

— Să te vedem, domnișoară! Ai mai lucrat într-un bar?

— Nu, răspund prompt.

— Ai experiență în lucrul cu oamenii?

— Nu. M-am gândit dacă ce se întâmplase în prima mea misiune ar putea fi luată drept experiență cu oamenii. Nu! am întărit prima negație.

— La gătit te pricepi?

— Nu.

M-a sfredelit din nou cu boabele alea de piper. Îl contraria seninătatea răspunsurilor mele. Dacă mi-aș fi dorit cu disperare să lucrez acolo și ar fi simțit vreun soi de încordare, sunt sigură că m-ar fi refuzat.

— Ai noroc că nu prea avem personal. Aș accepta și-o babă beteagă, bolnavă de Lyme, care ar uita de la mână pân' la gură ce comandă clienții.

— Ce-al dracu'! bombăne Abel.

— Alzheimer, zic.

— Ce Alzheimer?

— De boală zic! O babă beteagă, bolnavă de Alzheimer, care ar uita de la mână pân' la gură…, răspund, savurând momentul. Sau Parkinson, deși în cazul bolii ăsteia pierderea memoriei nu este obligatorie.

Lucruri pe care mi le aminteam de pe vremea când Elena învăța pentru examene. Mă punea să stau pe un scăunel și mă silea s-o ascult recitând

lecțiile învățate. N-o făceam pe gratis. După fiecare prelegere, mă alegeam cu câte un ruj de-al ei jinduit de multă vreme, cu promisiunea împrumutului vreunei rochii și alte lucruri de genul ăsta. O dată sau de două ori n-am câștigat nimic în afară de angajamentul că nu-i va spune mătușii de niște boacăne magistrale ale căror ecouri ajunseseră la urechile ei cu tot efortul meu de a le ascunde. Atunci îi aruncam în față că e o șantajistă ordinară.

Anais și-a îngustat puțin privirea, semn că a perceput înțepătura.

— Discutăm peste câteva zile. Te țin de probă, a spus, apoi ne-a concediat cu un gest scurt.

Mati m-a apucat de încheietura mâinii stângi și m-a tras după ea spre bucătărie. Un miros îmbietor mi-a răscolit imediat stomacul, amintindu-mi că nu mâncasem de ore întregi. M-a învăluit încă înainte de a ajunge în încăperea plină de tigăi atârnate de cârlige prinse direct în tavan, nesfârșite blaturi de inox, chiuvete și aragazuri. Un grup format din trei bucătari și alte două fete îmbrăcate ca Mati, chelnerițe, mai mult ca sigur, stăteau de vorbă.

— Voi ce faceți aici? s-a burzuluit vecina mea către cele două gemene ale sale. Anais e singur în sală și clienții încep să apară. Hai, valea!

Autoritatea din vocea ei m-a surprins și trebuie să recunosc că o fărâmă de respect s-a ivit în mine. Putea să fie și altfel decât cârpa de șters a lui Eugen. Poate că totuși mai existau speranțe pentru ea.

Fetele s-a strecurat pe lângă noi, cu priviri vinovate, iar grupul de bucătari s-a dispersat și el.

— Vrei să lucrezi aici? m-a întrebat.

— La bucătărie? Nici nu mă gândesc!

Perspectiva unei seri petrecute în sfârâit de prăjeli, abur și zdrăngănitul ustensilelor de gătit nu mă atrăgea deloc.

— De ce nu-i dai una din uniformele alea ale voastre? a spus o bucătăreasă bucălată ce toca de

zor niște verdețuri fără să se uite la ce făcea. Dacă și-ar fi zburat un deget nu m-aș fi mirat. E frumușică!

— N-am de gând să îmbrac porcăriile astea de țoale, am pus lucrurile la punct arătând către costumația de nimfetă.

— Uuui! a râs bucătăreasa. Unde ai găsit prințesica asta mofturoasă?

Restul bucătarilor, doi bărbați, un tânăr cu ten palid și cearcăne negre, care-l făceau să arate ca un emo, și unul mai trecut, cu părul alb prins într-o coadă la spate și un ochi a cărui pleoapă nu descoperea niciodată mai mult de jumătate din irisul albastru, au râs și ei. Le-am aruncat o privire tăioasă și le-am întors spatele, luând-o deoparte pe Mati.

— Voi lucra îmbrăcată așa.

— Anais nu va permite.

— Atunci plec, am declarat și am făcut un pas către ieșire, mai mult din dorința de a demonstra că aș face asta, decât din convingere.

Doream să rămân, dar în condițiile mele. Reminiscențe ale trecutei mele vieți de copilă răsfățată, obișnuită ca totul să se facă după voia mea. Blufam. Locul ăsta cu ciudații adăpostiți în el îmi promitea un divertisment numai bun pentru abaterea atenției de la convietuirea cu fantomele mele sâcâitoare. Măcar pentru câteva zile.

— Bine, stai să-l întreb, a oftat Mati și a ieșit lăsându-mă cu cei trei.

Femeia toca în continuare cu ochii la mine. I-am privit degetele. M-a uimit să constat că le avea pe toate. Unghiile îi erau foarte scurte. Mi-am imaginat că le tăia seară de seară cu ajutorul cuțitului de mărunțit.

— Nu m-aș mira ca Anais să fie de acord, spuse ea. Mati e slăbiciunea lui.

— Ce zici? E ceva între ei?

Cei trei s-au pus pe râs într-un concert de hăhăieli al cărui motor nu-l prea înțelegeam.

— N-are cum, a spus tipul cu moacă de emo. Anais e cel mai gay tip din câți am văzut în viața mea.

„Cel mai gay!“

De parcă unii gay ar putea fi mai puțin gay decât alți confrați de-ai lor!

Am zâmbit fără să înțeleg de ce-o făceam. M-am pomenit gândindu-mă la pilozitatea excesivă a lui Anais.

— Ce tot toci acolo? o întreb pe bucălată într-o tentativă de a-mi obliga mintea să scape de neplăcută imagine.

— Pătrunjel pentru chiftele.

— N-a comandat nimeni de mâncare de când sunt eu aici…

— Stai să vezi! Aici se adună lumea de la zece încolo și chiftelele mele sunt foarte cerute, se împăună femeia.

„Poate că or fi mai bune cu unghii în ele!“

— Auzi, dar de ce i se spune bar locului ăsta, când e clar ca lumina zilei că-i restaurant?

— Nu știu, așa vrea Anais, a răspuns prompt bucălata.

După expresia indiferentă, mi-am dat seama că n-o preocupase chestiunea deloc. M-am uitat la ecusonul din pieptul ei. Măriuța. Oare la ce le-o trebui ecuson aici? Doar nu-i vede nimeni pe ăștia din bucătărie. Pe tânărul emo îl chema Vincent, iar pe celălalt, Dragoș.

M-au lăsat în plata Domnului și și-au văzut de-ale lor. Măriuța continua să toace cu îndârjire tot ce-i pica în mâini, Vincent spăla și curăța niște legume pe care i le pasa Măriuței, iar Dragoș felia fleici, probabil pentru fripturi.

Mati s-a întors însoțită de Anais. Părea extrem de nemulțumit de pretențiile mele. S-a așezat în fața mea, cât era de mare și cu brațele împreunate pe piept, într-o atitudine ostilă, m-a studiat provocator. M-a cercetat milimetric, ostentativ, din vârful tenișilor până în creștet.

— Serios? a izbucnit, unduindu-și pletele aspre și lucioase ca o coamă de cal. Clienții îți vor da de pomană dacă te vor vedea cu – și aici s-a strâmbat ca și când ar fi mâncat o lămâie, pentru a demonstra cât de dezgustătoare era vestimentația mea – cârpele astea pe tine.

I-am întors-o privind asupra pielii negre ce îi strângea trupul masiv. Simțeam că are nevoie de mine, așa că mi-am menținut poziția, dar și el era încăpățânat ca un catâr. După câteva minute de negocieri dure, am capitulat cu demnitate.

Peste un sfert de ceas mă găseam în sala mare, echipată caraghios, cu două codițe cocoțate deasupra urechilor. Păstrasem doar tenișii din vechea costumație. Abia m-am abținut să nu râd când m-am văzut în oglindă. Fusta galbenă, mai mică cu câteva numere, de abia îmi acoperea fundul. M-aș fi așteptat să nu mă simt în largul meu, dar am avut parte de un soi de dedublare, de parcă în scenă ar fi intrat alter-egoul meu superficial, iar eu, cea reală, cu oarece pretenții de moralitate, m-aș fi topit ca un abur.

Descopeream lucruri noi despre mine. Mă aflam într-o călătorie a cărei surpriză aveam să fiu chiar eu. Punctele limită ale tuturor caracteristicilor ce reprezentau tabu-urile personalității mele nu se aflau unde le credeam. Poate că nu există astfel de frontiere. Dovada o reprezenta chiar faptul că eram acolo și arătam în felul acela.

Primisem un scurt instructaj de la Mati. Mă avertizase să nu ripostez în cazul foarte probabil în care clienții îmi vor pune mâna pe fund, să păstrez bacșișul, la terminarea programului să-l depun integral într-un borcan – de unde urma să fie împărțit angajaților în părți egale – să nu înjur indiferent cât de ispititor ar putea să mi se pară asta la un moment dat și, categoric, să nu cutez să iau la bătaie pe vreun chefliu mai enervant.

Înarmată cu toate aceste noi informații esențiale, servite de vecina mea cu aerul că vorbește

despre Sfânta Scriptură, am așteptat să înceapă aventura. Timp de o oră m-am tot fâțâit de pe un picior pe altul și am aruncat ocheade către ospătărița aflată pe partea opusă, în sectorul ce-i fusese rezervat. Mesteca gumă, făcea baloane care i se spărgeau pe față, apoi o aduna cu degetele și o reintroducea în gură, unde relua procesul. Fata arăta ca un iepure cu urechi zdrențuite, cu părul ei scurt, adunat în aceleași două codițe ridicole, cu firele de păr ce împungeau aerul. Dinții de sus îi erau ieșiți în afară și compostau buza inferioară de fiecare dată când închidea gura.

După ce m-am plictisit s-o studiez, am trecut la clienții împrăștiați pe la mese. Cupluri bot în bot, grupuri de prieteni sau solitari înecându-și amarul în câte un pahar de tărie, fumând ca șerpii. Mati se afla după tejghea, alături de Anais. Scriau și calculau ceva pe un caiet.

M-am uitat la ceasul rotund de deasupra ușii de la intrare. Era nouă și treizeci de minute. Tocmai când începusem să mă întreb de ce naiba îmi suportase Anais toate nazurile dacă cele trei ospătărițe și cei trei bucătari din culise erau arhi-suficienți pentru afacerea lui, ușile au început să se deschidă cu o frecvență amețitoare, lăsând să se scurgă înăuntru râuri de creaturi ale nopții.

A început distracția.

Un bar la periferia orașului reprezintă scena ideală pe care să se perinde personaje dintre cele mai interesante. Copile arătând grotesc, fardate în culori țipătoare din dorința de a părea mai mature la brațul câte unui hăndrălău de vârsta taților lor, tipi la costum și cravată însoțiți de madame pline de nuri, indivizi excentrici încărcați cu valuri de aur în jurul gâtului și degetelor, dar și inși poposiți acolo ca din întâmplare, aspectul lor de oameni de casă aflându-se într-un anacronism bătător la ochi cu marea pestriță, fremătătoare, mult prea dornică de viață.

Ochii bărbaților alunecau serpentin pe trupurile învestmântate în țesături moi, aproape transparente, ale femeilor ce mișcau ademenitor din șoldurile pline de promisiuni.

Pe chipurile tuturor picau umbre nestatornice provenind de la lămpile chioare amplasate pe pereți. Lumina exploda într-o salbă orbitoare numai în zona barului, acolo unde se mânuiau sticlele prețioase pline ochi cu licori euforizante.

Cât despre mine, am parcurs kilometri bătând drumul dintre bucătărie și mese și viceversa, am primit complimente variind de la cele mai simpatice până la cele mai vulgare, iar buzunarele mi s-au umplut cu bancnote mototolite. Toate astea sub privirea atotcuprinzătoare a lui Anais.

Până spre dimineață, mă ghiftuisem de-a binelea, subtilizând câte o bucățică de friptură, felii de cartofi prăjiți, una sau două chiftele care, cu unghii sau nu, erau delicioase. Mă simțeam bine în iureșul acela. Nu mă lăsa să cad în tenebrele din mintea mea și singura sursă de stres era gândul la ceas și la faptul că o nouă misiune m-ar fi obligat să las totul baltă. Din fericire, nu s-a întâmplat.

Pe la ora patru dimineața, Anais a dat afară pe ușă ultimul mușteriu cherchelit, a împărțit bacșișurile și am rămas surprinsă când am numărat ce mi-a revenit. Cine mai avea nevoie de salariu cu asemenea pleașcă nocturnă?

Am plecat cu toții deodată și, după ce patronul a încuiat ușa localului, s-a aruncat într-o decapotabilă scumpă și a plecat fără să-mi spună dacă era cazul să mă mai întorc sau nu. Pe drum m-a lămurit Mati că tipul nu prea lăsa să i se vadă mulțumirea față de angajați, ca nu cumva să li se urce la cap. M-am declarat satisfăcută când mi-a spus că sunt așteptată și seara următoare.

De data asta eu păream cea salvată. Simțeam recunoștință pentru Mati și un fior de afecțiune exaltată m-a străbătut când i-am privit silueta puțin adusă la spate de multele ore de muncă, privind în

față cu ochii încercănați și cu mâinile îndesate în buzunare.

Din nevoia de a-mi reconstitui o familie pierdută eram gata să adopt pe oricine mi-ar fi arătat un pic de atenție. Mati făcuse mult mai mult, se arătase preocupată de bunăstarea mea și dacă asta nu era o dovadă de atașament atunci nimic nu mai putea fi.

Se întâmplă uneori să primim lecții tocmai de la persoanele de la care ne-am aștepta cel mai puțin. O catalogasem pe vecina mea într-un anume fel și când o însoțisem aseară la bar încă mai purta în frunte eticheta deloc flatantă; după numai câteva ore petrecute cu ea, mă îndreptam spre casă cu tot raționamentul întors pe dos.

VIII

Deși aș fi dormit toată ziua, trebuia să fac ceva ce-mi stăruia în minte: să scap de banii furați tipului din parc. Știam deja cui aveam să-i dau. Femeii cu pancarta atârnată în jurul gâtului pe care o zărisem acum câteva zile. N-aș putea spune de ce o alesesem taman pe ea. Nu fusese singura candidată. Mă mai gândisem la puștiul cu punga de aurolac și la homeless-ul din gang.

Dar cum de cele mai multe ori socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg, m-am văzut silită să reconsider tot planul. Femeia nu se afla la datorie. Era ora cinci după-amiaza și mi-am propus să aștept, în speranța că va apărea totuși. Mi-am pierdut timpul căscând gura pe la vitrinele magazinelor, am încercat să număr florile revărsate multicolor dintr-o tarabă până aproape de marginea trotuarului, dar după ce am trecut de cinci sute a trebuit să renunț. Abel se declarase exasperat de cifrele ce mi se rostogoleau în minte și mi-a declarat cu un tragism teatral că regretă din străfundurile ființei sale diavolești faptul că nu se poate sinucide.

— Nu cred că femeia o să apară, a spus Ama.

Am hotărât să mă întorc la apartament, destul de nemulțumită. Încă mai purtam cu mine fructul păcatului.

Pe drum, atârnat de același stâlp, în fața aceleiași mezelării, ca și când n-ar fi plecat niciodată de acolo, se afla puștiul cu veșnica pungă de aurolac, un soi de prelungire înfoiată a gurii lui. M-am apropiat. După înălțime, părea de vreo unsprezece ani. Purta niște haine soioase, rupte, prea mari pentru statura lui. Părul șaten cu irizații

aurii, netuns de multă vreme, îi pica în ochi în șuvițe năclăite.

Nici nu s-a uitat la mine.

— Hei, puștiule!

A întredeschis ochii și mi-a aruncat o privire pierdută. Nu sunt sigură că mă vedea. L-am prins de umăr și l-am zgâlțâit ca pe un somnambul.

— Ce-ai, fă? a izbucnit dintr-o dată, cu o voce atât de alterată, de parcă n-ar fi ieșit dintr-un trup de copil, ci dintr-un octogenar.

Mi-am retras mâna surprinsă.

— Stai liniștit, nu-ți fac rău.

Și-a luat de la gură punga argintie și i-am putut observa buzele vinețiii, groase.

— N-ai un leu?

— Ce vrei să faci cu un leu?

— Ai sau n-ai?

— Ți-e foame?

Mirat de întrebare, și-a strecurat o mână în părul îmbâcsit, gândindu-se la ceva.

— Și dacă mi-e foame, ce? m-a întrebat suspicios.

— Nimic, dacă ți-e foame, intru în mezelăria asta și-ți cumpăr ceva.

— Și ce vrei pentru asta?

Mă studia cu o sprânceană ridicată, a suspiciune.

— Nimic! Ce să vreau?

— Adică îmi dai de mâncare și la revedere?

— Uite ce-i, mucosule, mă cam calci pe nervi! m-am burzuluit.

— Ho, nu te enerva, tanti! Mai vine unu p'aici și-mi dă de mâncare, da' nu pă dăgeaba.

— Și ce cere în schimb?

Ridică din umerii înguști și făcu un semn cu mâna, că nu contează.

— Stai aici, mă întorc imediat, i-am spus, punându-mi palmele pe umerii lui.

Doream să-i câștig încrederea. Am intrat în mezelărie și am cumpărat cam tot ce mi s-a părut

mai apetisant. Când am ieșit cu sacoșa plină, puștiului i s-au holbat ochii de uimire. I-am întins punga, a deschis-o, a apucat o bucată de pastramă și și-a înfipt dinții cu lăcomie. Nu avea răbdare să mestece, înghițea cu greutate. Pentru o clipă, m-am gândit că va muri sufocat și că se va alege praful de buna mea intenție.

După ce a dat gata delicatesa, a strâns bine mânerele sacoșei, spunând că va duce restul familiei.

— Ai familie? m-am mirat.

A încuviințat din cap.

— Și unde locuiești?

— Sub parc.

Limba i s-a dezlegat când a simțit că nimic ascuns nu se afla în spatele gestului meu și mi-a spus că locuia împreună cu alți copii abandonați sau fugiți de acasă în catacombele orașului, și că galeriile acelea subterane formau lumea lor, care nu interacționa cu cea de deasupra decât în mod agresiv, de pe poziții inegale.

I-am cerut să-mi arate casa lui și puștiul s-a oferit să mă conducă. Întocmai ca o gazdă bucuroasă de oaspeți.

Chipul acestui copil bătrân mă emoționa așa cum nu mi se mai întâmplase de foarte mult timp. Cu toate că nu spusese nimic care să mă îndreptățească să cred că avea și altceva în cap în afară de halucinațiile provocate de drog, simțeam că posedă un fel de înțelepciune vârâtă cu forța în conștiința lui. Aveam senzația că îndărătul acelor ochi triști se ascund adevăruri inaccesibile celor cu mai mult noroc.

A mers înainte, cu cel mai natural aer din lume, gest ce m-a făcut să intuiesc că și acolo jos puștiul meu era un fel de lider. Nu era sigur pe pasul lui, și când am încercat să-i iau punga grea din mână s-a opus cu îndârjire. Se temea, probabil, că nu i-o voi mai da. Cine știe prin ce experiențe trecuse

amărâtul ăsta mic, dacă privea lumea cu o neîncredere atât de stăruitoare?

Mergeam la un pas în urma lui, cu statura-i filiformă mereu în fața ochilor. Se mai întorcea când și când, să vadă dacă-l urmez, și după ce constata că sunt acolo, ochii i se luminau într-un zâmbet.

— Puștiule, l-am oprit în fața unei brutării. Câți sunteți acolo? Vreau să iau pâine, m-am grăbit să adaug, căci începuse să i se întindă iarăși peste obraz o umbră de neîncredere.

A coborât capul în piept, cu ochii concentrați asupra degetelor.

— Vreo douăzeci, mi-a răspuns.

Am numărat ce-mi mai rămăsese de pe urma jafului. Nu-mi mai ajungeau decât pentru cinci pâini. Noroc că aveam la mine și ce câștigasem aseară.

Am cumpărat pâinile și pe drum am făcut un popas într-o alimentară, de unde am luat conserve, sucuri, brânzeturi și niște fructe.

De-abia acum puștiul căpătase un soi de încredere în fază incipientă. Când mă văzuse cu ochii lui întorcându-mi buzunarele pe dos și cheltuind ultima lețcaie.

Încărcați ca doi moși Crăciuni, ne-am îndreptat spre un loc viran, lăsat în paragină, plin de bălării și tufe de măceși. Prin vegetația sălbatică am zărit o potecă și băiatul m-a condus pe acolo, până la o gură de canal al cărei capac lipsea.

— Casa voastră n-are ușă, m-am pomenit vorbind aiurea, încercând să fac o glumă și să îmi potolesc starea de nervozitate ce mă încerca odată cu apropierea de locul acela.

Băiatul n-a gustat gluma, evident. Mi-a aruncat o privire mustrătoare.

— N-are. Am vândut-o la fiare vechi, ca să ne luăm dă mâncare.

Nu mai eram eu adultul. Puștiul mă zdrobea cu personalitatea lui.

— Io cobor și tu-mi dai pungilii, a ordonat, dispărând în gura neagră căscată în fața noastră.

I-am urmat instrucțiunile, iar când a venit vremea să cobor am simțit că tot conținutul stomacului mi se va revărsa chiar acolo. Un val cald de mirosuri imposibil de etichetat îmi invada plămânii cu agresivitate. Acolo căpăta consistență și se cimenta într-un blocaj agonizant. Greața m-a obligat să urc înapoi cele câteva trepte pe care apucasem să le cobor.

Am inspirat cu aviditate aerul de sus. Puștiul s-a pus pe râs.

— Cei mai mulți renunță aici.

— Ai răbdare, mucosule!

Puștiul hohoti și mai abitir.

Am inspirat cu putere și am coborât. Mare greșeală. Când a trebuit să inspir din nou, umezeala m-a lovit precum o ghiulea de tun. Încordată ca un arc, cu palmele pe genunchi, am stat locului un scurt, dar intens moment de agonie.

— Inspiră câte puțin, până te vei obișnui, se îndură puștiul să-mi servească un pont.

Unul prețios, se pare, căci după câteva exerciții de genul ăsta am simțit că stomacul își mai rărește convulsiile. De îndată ce mi-am recăpătat controlul asupra respirației, l-am urmat pe băiat printr-un tunel mărginit de două conducte uriașe învelite în folie izolantă, argintie. Căldura era insuportabilă, iar mirosul de la început devenea acum imposibil de ignorat. După câteva sute de metri de orbecăit, am zărit lumină de la câteva becuri spânzurate de cabluri electrice neizolate.

O comunitate întreagă de suflete mișuna în fața ochilor mei. În stânga, pe o saltea acoperită cu o pătură cu carouri albastre, stătea lungit un tânăr cam de douăzeci de ani, îmbrăcat într-un trening alb. Mă privea cu o totală lipsă de interes. Lângă el un altul, cu falca în pumn, ședea cu ochii închiși rezemat de o cutie de carton plină cu țoale.

La vreo doi metri depărtare, un puști de vârsta călăuzei mele îi turna unei fetițe cu păr negru, lipit de cap de parcă ar fi fost o perucă de smoală, într-o pungă în care fuseseră pufuleți, obsedantul lichid argintiu. Fata și-a îndesat gura în pungă, care a început să se umfle și să se dezumfle în ritmul respirației.

Am trecut mai departe, silindu-mă să ascund de ochii lor oroarea ce mă încerca. M-am pomenit în față cu un puști bălai, de vreo cinci anișori. Mi-a îmbrățișat picioarele, privind în sus la mine ca un cățeluș în căutare de afecțiune.

I-am zâmbit și l-am mângâiat pe păr. Mi-a surâs dezvelind un șir de dinți mâncați de carii.

— Al cui ești? l-am întrebat.

— E Ionuț, mă-sa stă nițel mai încolo. Vino, mă, Ionuț!

Puștiul fu luat de braț și smuls cu brutalitate de lângă mine de o persoană al cărei sex mi-a rămas incert, chiar și după o cercetare mai amănunțită. Păr scurt, față plină de cicatrici, ochi buhăiți, cum aveau cam toți pe aici, buze groase. Acel cineva se pierdu în fauna catacombei, trăgându-l pe Ionuț după sine.

Călăuza mea îmi făcu semn că mai avem de mers, așa că urmarăm același traseu.

Ochii mi-au fugit în dreapta și stânga, la creaturile care vag aduceau a oameni. Cei mai norocoși aveau câte o saltea între ei și cimentul umed, însă alții își găsiseră culcuș pe cutii de carton sau maldăre de haine aruncate la grămadă.

În vârful unei astfel de movile de cârpe se afla un băiat îmbrăcat în pijama, curată în aparență, ce ținea în palmele făcute căuș un puișor de câine cu ochii încă lipiți. Copilul mi-a zâmbit și mi-a făcut cu mâna. Am încercat să-i răspund la fel, dar inima mi-era atât de împietrită de tot ce vedeam! Mă durea inima. La propriu. O gheară neagră și zbârcită mi-a strâns pieptul ca într-o chingă.

Îngerii mă urmau tăcuți.

Am pătruns într-un spațiu mai larg, cu saltele înșiruite una după cealaltă, într-o organizare a cărei logică scăpa omului care n-a avut de a face cu așa ceva. Acolo am dat din nou de Ionuț, cu degetele sudate de fustele unei tinere care ținea un prunc nou născut la sân.

— Babo! strigă călăuza mea.

De după paravanul unor cearșafuri subțiate de atâta folosit, atârnate pe sârme, a ieșit o zbârcitură de femeie, cu aer de vrăjitoare rea.

— Dacă mai îmi zici „babo“, dracii te-a luat! șuieră ea printre cei câțiva dinți ce i se clătinau pe gingiile înnegrite.

Până să ajungă Muma-Pădurii lângă noi, l-am înghiontit pe puști și l-am întrebat din priviri cine-i femeia.

— E șefa noastră, a șoptit.

Mi-am îndreptat spatele și am fixat-o pe „șefă“. Se îndrepta spre noi cu mișcări exasperant de încete. Când a ajuns în sfârșit în dreptul meu, m-a surprins fața ei încrețită până la extrem. Nu m-aș fi așteptat ca cineva care arată așa să mai fie în viață.

— Cine ești? s-a răstit la mine. Nu mai sunt locuri aici, suntem deja prea mulți-n groapa asta dă rahat.

— N-a venit pentru asta, a intervenit puștiul. Ne-a adus dă mâncare.

Baba și-a înfipt iar privirile într-ale mele.

— Și ce vrei dă la noi?

Iarăși întrebarea aceea!

— Nu vrea nimic, babo, nu te mai strofoca atâta! Am verificat-o eu înainte. Doar nu credeai că aduc pe oricine, m-a apărat micul meu avocat.

— Taci dracu’! Da’ când i-ai adus pă ăia dă la televiziune și ne-am trezit cu poliția pă cap, dă a vrut să ne scoată dă aici, cum a fost? Nu tu i-ai adus? Paștele mă-tii!

Baba, micuță și smochinită, avea o forță verbală impresionantă. Câțiva stropi de salivă i-au scăpat printre buzele negre și mi-au aterizat pe obraz. M-

am strâmbat, dar nu m-am șters, de teamă ca gestul să nu-mi atragă ostilitatea cotoroanței.

Băiatul îi arătă pungile pline cu mâncare, așezate la picioarele ei ca o ofrandă.

— Puștiul mi-a spus că sunteți douăzeci de suflete aici, așa că tot ce-i acolo, i-am zis, trebuie împărțit în mod egal.

Nu știu de ce am simțit nevoia să precizez asta. Poate din cauza privirii crâncene a femeii. Cineva cu ochi atât de răi n-are cum să fie o persoană corectă. Sau poate mă înșelam. Uitasem că aici, jos, se aplică alte reguli decât celor ce trăiesc la lumină. Poate că femeia asta, șefa catacombelor, trebuia să fie dură pentru a putea struni douăzeci de suflete dezrădăcinate, rătăcite, nedreptățite.

M-a privit și din fericire pentru mine n-a sesizat unda de neîncredere ce mă stăpânea.

— Nu toți sunt acasă, spuse ea. Dar le vom păstra partea. Aici trăim ca frații, dacă e dă mâncare, mâncăm toți, dacă nu, nu.

Mi-a întors spatele și s-a apucat să împartă ce adusesem, în douăzeci de porții. Puștiul m-a luat de mână și m-a tras în spatele cearșafului de unde ieșise smochinita.

— Aici stau io, zise, mândru, de parcă mi-ar fi arătat apartamentul regal.

— Ești rudă cu șefa?

— E bunică-mea dinspre tată. Și asta, spuse descoperind de sub niște pături închise la culoare o altă bătrână, e bunică-mea dinspre mamă. Aici stăm toți trei, familia noastră.

M-am așezat pe o ladă de plastic, din acelea în care se depozitează sticle, privind spectacolul din fața mea.

Bătrâna se ridică într-o rână și mă privi mijind ochii. Întinse mâna și pipăi orbește salteaua. Găsi ochelarii cu o singură lentilă întreagă și, după ce mă zări cât de cât, o cută adâncă i se încrustă între sprâncenele groase.

— Ce, mamă? Iar a venit televiziunea?

— Mămăică, spuse băiatul cu o modulație dulce a vocii, nu e de la televiziune. E doar o fată.

Observ că nu mai spune „dă“, ci „de“.

Băiatul dispăru pentru o clipă și se întoarse cu porția bătrânei. Am privit-o cu inima strânsă cum mușca din pâine. Cu lăcomie. Cu disperare.

— Mamaia a fost balerină, completă copilul.

Se așeză lângă mine, pe o altă ladă. Se pare că le foloseau pe post de scaune. Privi cu afecțiune spre cea de-a două bunică.

— Acum și-a cam pierdut mințile, nu prea se mai înțelege ce spune. E singura dintre noi care n-are nevoie de aurolac ca s-o ia pe miriște.

— Cum ai ajuns aici?

— Nu prea știu, răspunse ridicând din umeri. Eram mic când părinții mei au murit într-un accident de mașină. Bunicile s-au mutat cu mine și într-o zi ne-am trezit că trebuie să părăsim casa în care trăisem până atunci. Am stat pe străzi până când am vândut tot ce aveam și ne-am aciuat aici după ce am rămas doar cu hainele de pe noi. Era alt șef atunci, nea Costin, da’ a murit, săracu’.

Vorbea cu ton grav, apăsat, ca un bătrân mult prea trecut prin viață.

— Viorele, treci mă-ncoa’ dă-nparte astea! se auzi vocea ghionoaiei.

Puștiul fugi de lângă mine.

Viorel! Nici nu știam cum îl cheamă.

Mamaia, cum îi zicea Viorel, avea o privire blândă, foarte diferită de cea de războinică a primei bunici. Amintindu-și parcă de manierele de pe vremea când viața îi surâdea, a lăsat pâinea deoparte și mi-a zâmbit.

— Ești frumușică, a spus cu voce blândă.

Apoi, alarmată de ceva, a izbucnit:

— Ai grijă! Femeile nu ți-o vor ierta niciodată și nici bărbații n-o vor face! Nu ăia cărora le vei refuza mierea ta.

Pentru că se ridicase în patru labe și mă privea cu aerul unei pisici turbate, m-am ridicat și am dat

să ies de după paravan.

— Fii cu ochii în patru! a strigat întinzând o mână către mine.

N-am mai întârziat acolo. Mi-am luat rămas bun de la locuitorii catacombelor, pe jumătate sfărâmată de ceea ce văzusem, pe jumătate mulțumită că am putut să-i ajut cu ceva, și am ajuns în apartamentul meu. Deodată, micuța mea cutie de chibrituri mi s-a părut luxul absolut.

Din acea clipă am avut mereu grijă să păstrez ceva din bănuții câștigați la club pentru Viorel și familia lui de douăzeci de membri. Nu-i dădeam niciodată bani peșin, întotdeauna îi cumpăram alimente, pentru că îmi era teamă să nu-i dea pe aurolac, dar, cum-necum, puștiul se descurca și în punga lui se găsea tot timpul o urmă din drogul blestemat.

Cu timpul, am aflat mai multe despre el și bunicile lui. Locuiseră într-o casă naționalizată și când proprietarul de drept a obținut casa în instanță, s-au trezit peste noapte cu toată agoniseala în stradă. Pensiile acumulate ale bătrânelor nu acopereau nici măcar chiria unei garsoniere, darămite să le ajungă și pentru hrană. Bunica cea blândă, balerina, își pierduse mințile în urma șocului și de atunci împletea momente lungi de nebunie cu altele, scurte, de luciditate. Ea fusese cea norocoasă. Bunica dinspre tată, cu toată lipsa ei de educație, reușise să țină familia unită, chiar dacă asta însemna să-și petreacă zilele în subterane insalubre, luptând cu șobolanii pentru fiecare metru pătrat. Erau împreună ca familie, și asta era mai mult decât aveau majoritatea celor de acolo.

De câte ori priveam la chipul acela care ar fi trebuit să fie încă inocent, mă simțeam cuprinsă de revoltă. Propria neputință de a face mai mult pentru noii mei prieteni mă sugruma. Nu puteam accepta faptul că nu am pe cine să iau de guler

pentru ochii pierduți ai lui Viorel și pentru creierul înecat în drog.

De fapt, exista cineva, dar nu îndrăzneam să-I imput faptul că mutase Iadul pe pământ. Încă nu îndrăzneam.

Puștiul căpătase încredere în mine. Îmi povestea tot ce se întâmpla în catacombe, cine a mai murit sau ce nou locatar și-a făcut apariția. Devenisem confidenta lui, îl sfătuiam când avea dileme. Ne întâlneam aproape zilnic. Știam unde îl găsesc. Stâlpul din fața mezelăriei era locul lui. Ceilalți aveau repartizate alte zone și fiecare se prezenta zi de zi, cu conștiinciozitate, la locul de muncă. Aduceau seara acasă, în catacombe, în funcție de câtă milă reușeau să inspire trecătorilor. Cei mai mulți dintre ei, veteranii, mai ales, căpătaseră un aspect abrutizat, cu arcade îngroșate, ochi pierduți în orbite, cu nasul și buzele umflate. Inspirau teamă și oamenii îi ocoleau. Se vedeau siliți să se dedea la mici furtișaguri pentru a-și aduce obolul în comunitate. Altfel, riscau să fie alungați.

IX

Vizita lui Malorum a avut loc într-o dimineață. Tocmai mă întorsesem de la club, iar după o noapte în care Anais ne alergase ca pe caii de curse, simțeam o nevoie atroce de somn. L-am găsit șezând comod pe canapeaua din camera de zi și așa cum îi cădea lumina în spate am avut senzația că zăresc două cornițe de-o parte și de alta a creștetului. Puteam să jur că tipul era roșu ca racul fiert, însă după ce ochii mi s-au adaptat cu atmosfera, i-am zărit moaca tuciurie, binecunoscută.

Stomacul mi s-a strâns când am ajuns în fața lui. Nervozitatea mi-a provocat un țiuit insuportabil în urechi. Știam că nu poate să-mi facă rău, nu îi permitea regulamentul să se implice efectiv în activitatea din Chaos, dar cu toate astea frica viscerală mă străbătea ca un fulger.

Ochii îmi jucau feste. Vedeam umbre mișcătoare pe pereți. Drăcoaice provocatoare dansau în fața ochilor mei. Mă ademeneau cu brațe rotunde în timp de fredonau o melodie seducătoare.

M-am stăpânit și mi-am luat o expresie semeață. Nu aveam de gând să-l mai las să râdă de mine.

— Ei, micuță rebelă, cum te descurci? începu Malorum.

Un zâmbet ca o umbră îi gâdila colțurile gurii.

— Mă descurc.

— De ce nu iei loc?

Pentru că nu aveam unde să mă așez și nu voiam să împart canapeaua cu nepoftitul, am refuzat. Nutream speranța că simțindu-se indezirabil își va lua tălpășița cât mai iute. Asta presupunea să aibă

bun simț și ceva îmi spunea că ăștia ca el nu dădeau nici doi bani pe asemenea prostii.

Mi-ar fi plăcut să știu ce-i trecea încornoratului prin cap. Sau poate că nu, dacă mă gândesc mai bine.

— Păi… poate că ar trebui să te apuci de… ceea ce ai venit să faci, să isprăvim și să pleci în treburile tale! Sunt obosită și apoi cred că tu ai suflete de chinuit, de ars în smoală sau în ce le ardeți voi.

A râs.

— Nu m-am înșelat asupra ta. Ești altfel.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Toți reacționați așa la început, a spus cu un ton măsurat, mai rece decât vântul iernii siberiene. Mi-a înghețat sângele în vene. Sunteți atât de puri, sperați să vă răscumpărați viața veșnică odată cu salvarea altor suflete. Porniți ca niște ieduți să zburdați pe câmpii și, când dați nas în nas cu nedreptatea, rămâneți confuzi, fără repere, debusolați ca niște pui de găină abandonați. Sunteți dulci, aproape că mi se face dor de vremea când eram ca voi.

Nu-mi plăcea să recunosc, dar îmi sporise curiozitatea. Încântat de interesul obținut, a continuat.

— Ideea de a fi recuperator te-a fermecat, nu-i așa? Dar când băiatul ăla de nici nouășpe ani a murit din cauza ta, cum a fost?

Am împietrit.

Dincolo se vehicula ideea, chiar susținută de către cei întunecați, că ar fi fost vina mea?

Un început de zâmbet i-a ridicat un colț al gurii, imperceptibil.

— Ce faci acum e împotriva regulamentului, a intervenit Ama.

Îngerii nu aveau voie să se amestece în discuțiile dintre recuperatori și capii de Dincolo. Dracul și-a mutat privirea hipnotizantă asupra Amei.

— Nici ce faci tu nu-i tocmai regulamentar, nu? a pironit-o cu ochii negri ca linţoliul morţii.

Ama a tăcut şi s-a retras în colţul ei, sub privirea acidă a lui Abel, care se simţea pe val stimulat de prezenţa superiorului său.

— Regulamentar sau nu, am o scuză mare cât universul: sunt un diavol, nu te poţi aştepta la corectitudine din partea mea, a reluat către mine, deşi ea se subînţelege din ce tocmai am spus. Recunosc dinainte că nu joc după regulile Creatorului. Nu-mi este stăpân! Dar ce te faci cu El, care promite marea cu sarea şi de fapt tot ce face este să se joace cu voi de parcă aţi fi nişte şoricei de laborator?

Mă aşteptam ca de undeva din neant să apară un fulger, să-l nimicească pe hulitorul din faţa mea şi să-l facă scrum. Nu s-a întâmplat nimic. Viaţa mergea mai departe.

— De ce crezi că unii dintre recuperatori aleg în cele din urmă calea noastră?

„Păi, nu ştiu, poate din cauză că apari tu şi le bagi tot felul de prostii în cap?“, am gândit.

A râs din nou. Se părea că eram o sursă nesfârşită de amuzament pentru negriciosul şef peste cazanele de smoală.

— Cei ca voi nu sunt aleşi, sunt născuţi pentru asta. Sunteţi din esenţă tare. Nu vă îndoiţi la prima boare de vânt. Dacă unii dintre recuperatori au ales calea mea, este pentru că şi-au dat seama de cum sunt conduse lucrurile de El şi nu vor să-i mai facă jocurile ca nişte lachei.

— Dacă ăsta-i motivul vizitei tale, să mă atragi de partea ta, poţi pleca de pe acum, salvează-ţi energia. Nu se va întâmpla.

— Déjà vu! pufni.

A tăcut. Ochii lui mă cercetau cu lăcomie.

— Nu mă întrebi de motociclist?

Desigur, îmi trecuse prin minte.

— Nu pot să spun că nu sunt curioasă, dar Amadeus m-a încredinţat că totul e în regulă şi

chiar mi-am primit prima stea, am spus, întinzând mâna cu ceasul până sub nasul lui. Steaua asta e dovada că sufletul lui a ajuns unde trebuie. E tot ce vreau să știu.

Pe măsură ce-l priveam, deveneam mai sigură pe mine. Era un drăcușor patetic, până la urmă. Încercările lui de a mă atrage nu valorau nimic, atâta timp cât eu consideram asta. Miliarde de draci s-au străduit timp de milenii să ispitească miliarde de suflete. Asta făceau ei.

Puterea, însă, se afla la mine, iar Malorum o simțise.

— De ce!

— Ce, de ce?

— Nu te întrebi de ce a trebuit să moară?

Aș fi putut să-i spun că nu, nu mă întrebasem, dar tipul n-avea nevoie să audă cuvintele mele. Urmam sfaturile primite. Încercam să nu mă gândesc prea mult și făceam orice era necesar pentru a-mi deturna mintea și a o ocupa cu altceva.

Nu știu dacă a hotărât să mă lase în pace definitiv sau să amâne ademenirea mea în Întuneric pentru o altă dată, când împrejurările ar fi fost mai prielnice, pentru că a dispărut din fața mea ca și când n-ar fi fost niciodată acolo. Am clipit și nu mai era.

Am stat câteva secunde încordată, temându-mă de cine știe ce păcăleală. Doar eram îndreptățită să cred asta, nu?

Ama s-a repezit asupra mea, fericită.

— Sunt tare mândră de tine, te-ai descurcat excelent.

Mi-am aruncat privirea către Abel. Stătea îmbufnat, cu brațele încrucișate la piept. Plecarea lui Malorum așa, pe nepusă masă, reprezenta o înfrângere în lumea lor.

I-am poftit pe cei doi îngeri să meargă în cealaltă cameră – eram sigură că vor începe o partidă de bețeleală – și m-am culcat.

Lucram deja de câteva săptămâni la barul Luxura. Seriozitatea mea îl determinase pe Anais să mă accepte ca angajat permanent. Căpătasem o uniformă nouă, mărimea potrivită de data asta, și atât de mult mă obișnuisem cu situația, încât nu mi se mai părea deloc vulgară. O numisem uniforma veselă. De câte ori o îmbrăcam, uitam de ceea ce sunt. Deveneam o fată simplă cu un job într-un bar. Uniforma lui Mati avea alt nume. O botezase costumația de scandal. Mă distram și savuram fiecare secundă când o purtam. Erau singurele momente de normalitate.

Fusesem acceptată cu ușurință de angajații bărbați, în timp ce damele făcuseră eforturi susținute pentru a-mi băga în cap ideea că sunt veterane acolo și prin urmare le datoram obediență. Doar că nu-și găsiseră omul. Încrederea acordată de Mati, mâna dreaptă a șefului, și chiar de Anais în persoană, mi-a adus respectul lor, însoțit de o doză egală de invidie.

În legătură cu Anais, nu m-am luminat prea mult în timpul petrecut acolo. Era discret. Nu-i cunoscusem nicio rudă, iubit sau prieten. Purta cele mai excentrice haine închipuite vreodată, majoritatea din piele naturală și, în afară de furia revărsată asupra angajaților, când era nemulțumit de ei, alte trăiri n-am mai sesizat să aibă. Decapotabila de lux îl aducea seara și-l lua dimineața. Dispărea, numai el știa unde.

Mușteriii localului erau în proporție de cincizeci la sută aceiași în fiecare seară. Cealaltă jumătate era umplută cu cei ce apăreau meteoric. Ăștia îmi plăceau mie, pentru că făceau ca totul să fie imprevizibil. Rare erau serile în care nu i se năzărea cuiva să se ia la harță. Motivele erau diverse, dar cel mai adesea încăierările debutau cu ocheade aruncate de vreun insolent spre iubita altuia.

Cherchez la femme!

Chiar dacă scandalul începea în bar, se termina întotdeauna afară. Anais își înfigea mâinile mari în cefele nefericiților și-i arunca pe trotuar fără să stea prea mult pe gânduri. N-am intervenit niciodată, chiar dacă am simțit impulsul. Șeful făcea treabă bună de unul singur. Oricum, să atrag atenția asupra mea era ultimul lucru pe care mi-l doream.

Totuși, într-o seară s-a întâmplat. Una dintre ospătărițe nu venise la lucru, fusese învoită de Anais pentru a-și rezolva nu știu ce problemă de familie, așa că eu, Mati și cealaltă fată, Amalia – Iepurica, o poreclisem – ne agitam ca niște isterice printre mese, strigate când de un mușteriu, când de altul.

În timp ce-l ascultam pe un bărbos cum se plângea că friptura lui e prea arsă, cartofii sunt prea reci și salata prea sărată, m-am pomenit cu o mână pe sub fustă.

Mi-am aruncat privirea în stânga, unde am dat peste un tip cu fața roșie ca sfecla. Un flash al memoriei mi-a adus în prim plan instrucțiunile lui Mati. În cazul „foarte probabil“ în care mi s-ar fi pus mâna pe fund, ar fi trebuit să mă prefac că plouă. De la teorie până la practică era distanță mare. Într-o secundă i-am prins brațul tipului și i l-am sucit la spate. Rânjetul libidinos s-a transformat într-o grimasă de durere și tipul a urlat atât de tare, încât a atras ochii tuturor asupra noastră.

— Lasă-l, târâtură! am auzit o voce gravă venind dinspre un comesean al victimei mele.

Un cap mic cu o aureolă de păr portocaliu, cârlionțat și aspru ca sârma, se odihnea pe un gât zdravăn, ca de taur. Ochii injectați, furioși nevoie mare, împroșcau venin într-ai mei. Fiorosul a dat să se ridice, însă un bărbat care stătea în stânga, cu o claie țepoasă acoperindu-i jumătate de față, i-a pus mâna pe umăr și l-a tras înapoi, în scaun. Nu i-

a spus nimic, nici măcar n-a ridicat privirea. L-a potolit printr-un singur gest.

Tipul cu păr portocaliu s-a uitat la celălalt, mirat, dar cum n-a primit nicio atenție, s-a conformat și a rămas la locul lui, deși mă ucidea și mă tranșa din priviri în mii de bucățele.

Încurajată de faptul că n-aveam să întâmpin rezistență din partea găștii sfeclei roșii, mi-am mutat atenția la amărâtul care chițăia în dreapta mea. Fața i se înroșise și mai tare, arăta a miez de vișină.

Nici dacă grupul bărbatului ar fi fost agresiv nu mi-ar fi fost teamă. Aveam spatele asigurat. Știam că Anais observa totul și ar fi intervenit imediat ce situația ar fi cerut-o, deși puteam să bag mâna în foc că ceea ce vedea acum îl cam lăsase cu gura căscată.

L-am smuls pe omul roșu de pe scaun și l-am aruncat afară, pe ușă, așa cum îl văzusem pe Anais făcând de nenumărate ori. S-a opus, enervat mai degrabă de faptul că gașca lui nu-i sărea în ajutor, decât de acela că era luat pe sus de o fată. Sunt sigură că pregătise o porție serioasă de ocări, însă n-am mai stat să admir spectacolul lăbărțat pe trotuar și am închis ușa barului în urma lui. Toată acțiunea s-a desfășurat într-o liniște absolută, toți cei prezenți urmărindu-mi fiecare gest cu respirația oprită.

Țeapănă și emoționată de atenția acordată, m-am îndreptat către bucătărie. Simțeam nevoia să dispar cât mai iute de acolo. Am auzit aplauze în urma mea. La asta chiar nu mă așteptam! Apoi am auzit vocea Amei, înnebunită.

— Este un *recuperatorum* pierdut! Este de partea Întunericului!

Era pentru prima oară când o vedeam atât de surescitată și agitația ei mi s-a transmis și mie, peste cea pe care o aveam deja.

— De unde știi? Eu n-am simțit nimic.

— Pentru că nu poți încă! a exclamat exasperată. Crede-mă, este un *recuperatorum* și nu are decât diavolul cu el. Spune-i, Abel!

L-a înghiontit pe blondin și l-a împins în fața mea.

— Da, a spus fără niciun chef. Era evident că nu-i făcea plăcere să mă lămurească, dar n-avea încotro. Este un *recuperatorum* și nu-l însoțește decât diavolul, ceea ce înseamnă că a hotărât sau este pe punctul de a hotărî de care parte va fi.

Mi-am dat seama că nu știam la cine se referă.

— Cine e? Cel pe care l-am dat afară?

Abel s-a pocnit peste frunte și s-a îndepărtat, clătinând din cap.

— Dacă ăla ar fi fost un recuperator, nu l-ai fi dat tu afară, te-ar fi dat el pe tine, crede-mă! mi-a strigat. Vino-ncoace!

M-am apropiat de el și prin crăpătura ușii mi-a indicat persoana.

— Uite-l! E ăla îmbrăcat în negru. Ăla de l-a oprit pe portocaliu să te snopească în bătaie.

— Vrei să spui că l-a împiedicat pe portocaliu să fie snopit! replică Ama. El a simțit-o pe Oriana, mai mult ca sigur. Știa că tovarășul lui nu are nicio șansă, cu tot cu tonele lui de mușchi dopați.

Abel a privit-o ca pe o necunoscătoare în materie de mușchi și, considerând că orice lămurire în această privință ar fi fost o completă pierdere de timp, n-a mai zis nimic. Însă brunetica luminoasă a luat tăcerea lui ca pe un semn cert al disprețului și, după cum îi era obiceiul, a început să-l toace mărunțel.

După cum am mai spus, Ama era insistentă.

S-au îndepărtat de mine într-un concert de înțepături și contre angelice, Abel înainte, Ama urmându-l ca o pedeapsă divină. Mi-am concentrat privirea asupra acelui probabil recuperator. Nu se deosebea cu nimic de restul. Doar că părea foarte relaxat, ca și cum nimic nu l-ar fi impresionat. I-am căutat ceasul, însă mânecile bluzei negre îi

coborau până la jumătatea lungimii degetelor. O umflătură în zona încheieturii mi-a indicat prezența lui, totuși. Poate că ar fi trebuit să-i urmez exemplul. Ceasul meu ciudat atrăgea atenția celorlalți.

Nu reușeam să-i deslușesc chipul sub bretonul amplu. Îi zăream vârful nasului, gura și bărbia. Nu se întorcea către amicii lui când trebuia să răspundă vreunei întrebări, ci mișca buzele cu economie, într-un laconism enigmatic.

— Pe cine studiezi, don'șoară? am auzit vocea lui Vincent în spatele meu. Ia! Ia! Pe cine ai pus ochii? Spune-mi și mie!

Se tot împingea în mine, străduindu-se să vadă prin crăpătura ușii. Avea aerul unei fetișcane dornice să afle ultima bârfă din curtea școlii!

În ciuda aerului interiorizat, de emo însingurat, Vincent era tocmai pe dos față de cum îl recomanda aspectul fizic. Extrovertit până la exasperare, povestea orice oricui avea chef să-l asculte. Asta n-ar fi fost mare brânză, dar avea și meteahna de a bârfi. Nici măcar n-o făcea pornind de la fapte concrete, ci țesea adevărate aventuri din nimic. Ciudățenia era că nimeni nu se supăra pe el. N-o făcea din răutate, ci din nevoia de a furniza subiecte captivante care să-l facă interesant în ochii celorlalți, fără să-și dea seama că rezultatul era opusul a ceea ce aștepta.

L-am lăsat acolo, fără niciun răspuns, și m-am refugiat în bucătărie. Știam că la un moment dat va trebui să mă întorc, Mati și Amalia nu puteau face față fără ajutor tuturor acelor guri înfometate și acelor gâtlejuri însetate.

Gândul că cineva știa ce sunt mă înfiora, mă înfricoșa și mă atrăgea, în același timp. Mă paraliza multitudinea de emoții trezite în mine de întâlnirea neașteptată.

Tipul nu păruse interesat de mine, deși, după spusele îngerilor, mă simțise chiar din prima clipă. Ori simula indiferența foarte bine, ori cunoștea atât

de mulți recuperatori, încât să mai dea peste încă unul nu reprezenta cine știe ce eveniment.

Și într-un caz, și-ntr-altul, curiozitatea mea rămânea aceeași.

Măriuța și Dragoș își vedeau de treburile lor, fără să-mi acorde atenție, Vincent s-a întors și el la post, iar după privirea pe care mi-a aruncat-o, știam că imediat ce voi ieși le va povesti celorlalți despre cum spionam clienții. Îi cunoșteam deja tiparul și singura mea curiozitate era în legătură cu ce drăcovenie va mai inventa de data asta. Aveam să aflu de la Măriuța, oricum. Ea era o altă bârfitoare, dar spre deosebire de Vincent, nu inventa nimic, doar transmitea ce auzea de la alții, cu fidelitatea unui reportofon.

Când am auzit vocea lui Anais tunând pe holul dintre sala mare și bucătărie, am știut că nu mai puteam să trag de timp.

— Du-te la bar, mi-a spus când am ajuns lângă el.

Avea o tavă cu băuturi pe care trebuia să o ducă la o masă.

— N-am mai servit băuturi până acum, i-am spus atât de speriată, de parcă urma să dau vreo luptă în spatele tejghelei.

— Și ce dacă? Cu toții am început de undeva! mi-a replicat, cu sprâncenele încruntate, unite într-o singură linie deasupra ochelarilor cu rame groase.

S-a rotit pe călcâie și a plecat spre clienții ce își așteptau licorile.

Cocoțat pe unul dintre scaunele înalte se afla doar un moș abătut. Îmbrățișa cu multă afecțiune o halbă de bere servită de Anais mai devreme. M-am fâțâit de colo-colo, cu un aer preocupat, în timp ce mă străduiam să prind cu coada ochiului gașca recuperatorului. Oglinda din spatele rafturilor cu băuturi mi-a servit numai bine.

Tipul nu era acolo, dar restul găștii, în afară de cel dat afară mai devreme, da.

X

Am respirat ușurată gândindu-mă că plecase, însă mulțumirea mea n-a durat mult. L-am văzut ieșind de la toaleta domnilor, îndreptându-se glonț către bar. S-a așezat pe unul dintre scaune, la distanță de moșul cu halba de bere. M-am prefăcut că nu-l văd, deși toată ființa mea nu mai percepea decât un singur lucru: prezența acelui recuperator la câțiva metri de mine. Habar nu aveam dacă emoția aceea era provocată de faptul că aflasem ce este sau era reacția firească – despre care mi se vorbise la instructaj – indusă de interacțiunea cu unul asemenea mie.

Poate că nu era cel mai bun moment pentru analize, mai ales că simțeam un regiment de furnici mărșăluindu-mi pe sub tălpi.

Un lungan cu un păr lung, des, plin de cârlionți ce ar fi umplut de invidie pe orice damă, s-a apropiat de bar și mi-a cerut să-i prepar un Manhattan pentru el și o Cuba Libre pentru duduia lui. L-am privit de parcă mi-ar fi vorbit în chineză.

— Niște beri nu vrei?

— Nu, dacă aș fi vrut bere, aș fi cerut bere! s-a ofuscat el.

L-am ignorat, am desfăcut două beri și i le-am pus în față.

— N-auzi că nu vreau bere?

— Șt! i-am șoptit. Ia-le și taci! Sunt din partea casei.

Tipul a șovăit o clipă, analizând, probabil, avantajele pentru buzunarul lui versus dezavantajul de a nemulțumi pipița sulemenită ce îl aștepta la o masă într-un separeu. Buzunarul a

câștigat și omul a luat sticlele de bere, mulțumindu-mi cu un zâmbet.

— Nu-i chiar inginerie genetică să faci un Manhattan, am auzit vocea recuperatorului. Whisky, vermut dulce și vermut sec în părți egale. Gheață pisată și o cireașă, și gata cocktail-ul.

M-am întors către bărbat. Mă fixa cu privirea rece a singurului ochi ce i se vedea de sub perdeaua de păr castaniu. Celălalt abia se ițea printre șuvițele rebele. Sprâncenele dese sporeau intensitatea privirii și barba nerasă de câteva zile îi dădea un aer și mai întunecat.

— Și Cuba Libre? l-am întrebat apropiindu-mă.

A zâmbit.

Mirosea incredibil de bine și abia m-am abținut să-l întreb ce parfum folosește.

— Rom, lămâie, coca-cola, gheață și o umbreluță, a răspuns prompt. E o băutură pentru cucoane, dacă mă întrebi pe mine.

— Ești barman?

— Printre altele.

Ama a început să se agite în jurul meu, înnebunită de faptul că stăteam atât de aproape de un pierdut.

— Nu te pune la vorbă cu recuperatorul ăsta!

„Lasă-mă! Nu sunt la creșă!“, am gonit-o. Acum chiar mă irita prezența ei.

— Oriana, a citit el pe ecusonul din pieptul meu.

— Aham! Eu sunt. Tu cine ești?

— Marc.

— Marc, ce vrei să bei? Șeful meu stă cu ochii pe mine, trebuie să comanzi ceva.

A făcut un gest ca pentru a se întoarce să vadă dacă spuneam adevărul. Șeful meu era într-adevăr cu ochii pe mine, însă a renunțat.

— O bere. Te rog! E iubitul tău?

— Cine?

— Șeful.

Luată prin surprindere, am izbucnit în râs. Iată o idee năstrușnică! Anais și cu mine am fi putut

deveni iubiți doar într-o realitate paralelă, puțin probabilă, a acestui univers.

— De când te-ai întors? l-am auzit.

Mă studia milimetru cu milimetru. De parcă ar fi încercat să-mi citească gândurile. Speram că n-o poate face, altfel ar fi aflat că-l consideram destul de atrăgător și că avea un zâmbet de milioane, în ciuda aspectului de asasin plătit.

— De unde să mă întorc? i-am întors-o apropiindu-mi fața de a lui, ca și când aș fi așteptat să-mi dezvăluie cine știe ce secret.

De ce reacționam așa era un mister pentru mine. Aș fi avut zeci de întrebări de pus, dar ceva mai presus de logică mă îndemna să-l iau în răspăr. Era o prostie. Ceasul meu putea să fie doar o ciudățenie pentru ceilalți, pentru el însă era ca un act de identitate ce spunea totul despre mine.

M-a fixat preț de câteva secunde. Apoi și-a luat sticla, mi-a aruncat un zâmbet din colțul gurii și, fără să mai spună un cuvânt, s-a întors la masa prietenilor săi, lăsându-mă plină de ciudă la adresa propriei îndărătnicii.

Mai apărea, uneori, însoțit de gașca lui pestriță, dar în afară de un salut impersonal, nici măcar o dată n-a mai încercat să intre în vorbă cu mine. Bărbații din grup rămâneau mereu aceiași, însă femeile se schimbau o dată la câteva seri. Părea să fie liderul grupului, deși cum reușea să se impună continua să rămână un mister, pentru că nu prea vorbea. Părea să comunice din priviri cu ceilalți. Lăsa senzația unui tonus de invidiat ce, paradoxal, nu se manifesta nici gestual, nici verbal, ci prin simpla prezență.

Avea tot timpul o licărire ca de gheață în ochii negri. Se îmbrăca numai în culori închise, și bine făcea, pentru că asta era culoarea ce îl definea. Întunericul era în el și în afara lui.

Ama era mulțumită de faptul că nu încercam să dezvolt o prietenie cu individul, dar asta nu însemna că nu mă urmărea ca un uliu; o enerva la

culme interesul stârnit de tip. Cred că era vorba și de un pic de gelozie. Înțelegea nevoia mea de a interacționa cu alții ca mine, însă îmi tot repeta că bărbatul acesta ar fi fost cea mai proastă alegere. Pe de altă parte, nu era ca și când aș fi avut de ales dintr-o duzină de recuperatori. Acesta era singurul pe care îl știam.

Aș fi avut atât de multe întrebări să îi pun! Când începuse să-i simtă pe cei ca el și dacă erau mulți, de ce-i dispăruse îngerul luminos, cum și de când se întorsese…

Nici măcar o dată Ama nu-i văzuse îngerul bun. Pentru ea, lipsa lui reprezenta cea mai bună dovadă a faptului că omul era o piază rea, și nu pierdea nicio ocazie de a-l desființa în fața mea.

Îngerii nu dispăreau definitiv. Ființa li se difuza în eter, nefiind hrăniți cu iubire. Așa că ajungeau de-a dreptul invizibili și neputincioși. Pentru ca un serafim să ajungă într-o astfel de situație, era nevoie ca omul avut în grijă să se dedea multor ticăloșii de-a lungul timpului. Înțelegeam pe deplin îngrijorarea Amei. Și eu o experimentam în ceea ce-l privea pe Abel. De câte ori recuperatorul întunecat apărea, el se lumina la față și îl studia plin de interes. Ba chiar legase o stranie prietenie cu diavolul său. Eu nu puteam vedea *salvatoremii* altor recuperatori și nici ei pe ai mei. Decât în cazul în care ar fi fost vizibili. Nu voiam ca influența negativă a unui diavol cu experiență să mi-l strice pe Abel.

Din fericire, Abel încă mai reacționa la comenzile mele și reușeam să-l îndepărtez de necunoscut fără să fie nevoie de insistențe. Oricum, nu de prea multe.

Datorită câștigurilor incredibile de seară cu seară, reușisem să schimb cât de cât aspectul apartamentului meu. Nu cu mult, nu-mi permiteam extravaganțe, dar îl făcusem să arate ca o casă. Mati m-a ajutat la zugrăveală. N-a ieșit cine știe ce, dar măcar nu mai aveam verzuliul acela

bolnăvicios în fața ochilor. Alesesem roz. Ieșise unul puternic, ca de bomboană. Nu era chiar ce plănuisem, însă nu-mi permiteam să repet experiența. Constatasem că meseria de zugrav nu mi se potrivea câtuși de puțin și că mânuirea trafaleților cerea o dexteritate de chirurg. Schimbasem canapeaua dezintegrată din sufragerie cu una cumpărată la mâna a doua, curată și nu prea uzată. O măsuță și un covoraș vesel alături, și totul dintr-odată arăta altfel. Dormitorul putea să mai aștepte. Banii ar fi fost suficienți pentru o saltea, măcar, însă buzunarele se goleau cu viteza luminii, când numeroasa familie a lui Viorel se afla la ananghie, adică în permanență.

Mati aflase despre oamenii catacombelor și a durat ceva până să înțeleagă de ce le purtam de grijă. Nu i se părea firesc să-mi golesc cu regularitate buzunarele pentru niște amărâți, ce oamenilor normali nu le inspirau nici măcar milă, ci dezgust. Își strângeau genții le la piept când treceau pe lângă ei și cu greu își reținеau o grimasă de scârbă. Nu puteam să-i condamn, mă vedeam în ei pe mine, cea de dinainte.

După ce i-a cunoscut, pentru că am dus-o acolo, a rămas impresionată de soarta familiei lui Viorel și a celorlalți. Și-a făcut un obicei din a păstra tot ce nu se consuma seara, la club.

Se lipise în special de fetița cu părul negru ca smoala. Copila îi sărea în brațe și o căuta în buzunarul secret, unde știa că se găsea întotdeauna o tratație specială și dulce, doar pentru ea.

Aveam să aflu cât de mult se atașase de copila aceea într-o după amiază, când m-a trezit din somn, plânsă și agitată.

Cum i-am deschis ușa, a intrat ca o furtună strigând cât o ținea gura:

— Închide! Închide repede!

Am făcut ce-mi cerea, fără să înțeleg de ce. Eram încă adormită, procesam greu informația.

— Ce ai? am întrebat-o printre căscături.

Turuind fără încetare cuvinte ce se încălecau între ele în așa măsură încât nu reușeam să deslușesc nimic, a traversat holul și s-a trântit pe canapea. Am urmat-o cu ochii lipiți.

— Să nu-i deschizi! mi-a poruncit ridicând degetul arătător.

Credeam că se referă la ochii mei cu pleoapele sudate.

— Stai, femeie! Să nu deschid?

— Lui Eugen.

Am zâmbit pe sub mustăți. Aveam serioase îndoieli că mătăhălosul ar fi avut tupeul să bată la ușa mea. Nu după ce îl umilisem în halul ăla în fața întregii suflări feminine de la etajul unu.

Nu mai auzisem de el de ceva vreme. Carevasăzică s-a întors. Și imediat ce a făcut-o, Mati a apărut la ușa mea, cum altfel decât plângând.

— Eugen s-a întors… Nici eu nu știam dacă afirmam sau întrebam. Spune-mi, te rog, că plângi de fericire!

Își prinse capul în mâini și scoase o nouă salvă de oftaturi. Am profitat de faptul că nu mai plânge și am fugit la baie, unde m-am înviorat rapid cu apă rece. Când m-a văzut așezată lângă ea, pe canapea, o apucă iar. Redeveni Mati cea de acasă, hăituită, cu totul diferită față de cum se purta la barul Luxura, autoritară și stăpână pe ea.

— Te-a bătut iar ăla? am întrebat-o îndepărtându-i de pe frunte un zuluf din nesupusul păr creț.

— Nu mi-a dat decât o palmă.

Mai că-mi vine să râd auzind-o ce spune. „Decât o palmă“. Ar trebui să-i mulțumim satrapului, să-i ridicăm statuie pentru generozitate! Am căutat pe obrazul ei urma degetelor bărbatului și le-am văzut acolo, roșii, bine conturate. Cred că a fost o palmă serioasă.

— Și de data asta ce? Ce l-a stârnit?

A lăsat capul în jos, de parcă ar fi urmat să recunoască o faptă rușinoasă.

— I-am spus că vreau s-o adopt pe Iulia.

Am amuțit. Iulia era micuța cu părul negru, colega de canal a lui Viorel. Cum de n-am simțit? O vedeam pe Mati cu sufletul rupt în miliarde de bucăți de câte ori o lăsa în urmă. Aproape că mă simțeam vinovată că o dusesem acolo. O împovărasem cu o greutate pe inimă. Ar fi putut lua acasă un copil, doi sau trei, dar cu restul cum rămânea? Indiferent câți ar fi reușit să salveze, durerea pentru ceilalți lăsați în urmă n-ar fi fost diminuată cu nimic. Zăcea în ea o mărinimie de Maica Tereza. Zăceau multe chestii în ea, dacă stau bine să mă gândesc. Apărusem eu, să i le scot la iveală pe toate.

M-am lăsat pe spate, copleșită de veste. Nu știam nimic despre procedurile cazurilor de adopție, dar aveam o bănuială că nu se aplică decât copiilor orfani, ori majoritatea celor din catacombe erau fugiți de acasă, din iadul unor familii dezorganizate, dezumanizate de sărăcie. Aveau părinți undeva, chiar dacă era vorba de unii ce nu-și mai aminteau că dăduseră naștere unor suflete, iar când o făceau nu le păsa de soarta lor nici cât negru sub unghie.

— Dacă Iulia are părinți? am dat glas gândului.

Mati s-a întors spre mine cu ochi strălucitori și, parcă, acuzatori.

Cum de îndrăzneam să-i pun piedici?

— Dacă are și o lasă în voia sorții, nu o merită!

Forța din vocea ei, altminteri destul de anemică, mi-a dezvăluit magnitudinea sentimentelor prospăt răsărite în inima ei pentru micuță. Doar că nu era suficient să ajungi la concluzia că părinții nu o merită și lucrurile să se rezolve bătând din palme. Nu puteai lua, pur și simplu, un copil de la aparținătorii lui legali, doar pentru că nu-l tratau cum se cuvine.

— Liniștește-te! Va fi bine! a fost tot ce am putut spune.

Expresia ei arăta că se îndoiește de valabilitatea prezicerii mele, iar eu n-am mai spus nimic. Mințisem. Cum naiba să fie bine? Totul era cu fundul în sus în lumea asta bezmetică.

O vedeam descompunându-se în fiecare dimineață când se întorcea la viața ei domestică. Nu mai știam care era ea, cea adevărată. La bar înflorea, în apartamentul ei de două camere, modest și banal, se pleoștea. Evident, relația cu Eugen n-o mulțumea, însă din inerție, așa cum se întâmplă deseori, lăsa lucrurile să curgă spre o finalitate ce nici măcar nu mai conta prea mult. Nici călătoria. Era un „lasă-mă să te las“, lent, dar sigur distrugător al luminii din privirea ei.

Mă atașasem de ea în ultima vreme. Descoperisem sub carapacea de timiditate și neîncredere în sine un om bun, altruist, capabil de acte de un eroism neașteptat, când situația cerea măsuri urgente. Vulnerabilitatea ei cea mare era acel bărbat. Nu îndrăznea să se rupă de el. De parcă asta ar fi perturbat liniștea și rostul universului. Refuzam să cred că între episoadele când tipul lipsea cu săptămânile și palmele încasate când catadicsea să revină mai găsea și ceva timp pentru fericire.

— Ce te uiți așa la mine? m-a întrebat.

Un plan nebunesc tocmai mi se contura în minte.

Am lăsat-o să se întoarcă în apartamentul ei și am stat cu urechile ciulite pentru a prinde orice zgomot ar fi venit dintr-acolo. Nu știu ce așteptam să se întâmple. Poate ca Eugen s-o ia la palme imediat ce-o vede înapoi.

Nu s-a întâmplat așa. În viteză, am aruncat niște haine pe mine și am stat la pândă în spatele ușii. Mă cam obișnuisem cu tabieturile lui Eugen. Știam că după ce-i trăgea femeii lui o chelfăneală de s-o țină minte până la următoarea, ieșea în oraș să-și

înece amarul provocat de traiul cu o asemenea femeie nerecunoscătoare. Și, uneori, când steaua norocoasă a prietenei mele dădea bir cu fugiții, iubărețul se întorcea pentru o nouă serie de drăgălășenii aplicate metodic cu pumnii cât baroasele.

Aveam să pun punct acestei situații. Trebuia s-o salvez pe Mati, chiar împotriva voinței ei.

Prevăzătoare, de teamă ca mitocanul să nu zboare iarăși pe scări, Mati îmi interzisese să mă iau de el. Nici n-aveam s-o fac, nu de față cu ea.

— Abel, am nevoie de tine în seara asta.

— Dar eu nu vreau să scap de Eugen, îmi place tipul.

— Normal că-ți place, dar fii atent! Eu sunt șeful aici! l-am bruftuluit.

— Uuuu! Bine, șefa! s-a prefăcut speriat afurisitul.

S-a îndepărtat de mine simulând un tremurat de frică. I-aș fi ars un șut în dos dacă ar fi fost în formă vizibilă.

— Știi că pierzi puncte când apelezi la ajutorul iadului? m-a întrebat Ama când s-a văzut singură cu mine.

M-am gândit o clipă la răspuns. Nu voiam s-o rănesc, dar în acest moment mă durea fix în cot de Rai și Iad. Tot ce doream era s-o salvez pe Mati.

— Scopul scuză mijloacele, am trântit.

— Drumul spre Iad e pavat cu intenții bune, mi-a replicat sarcastic.

— Tocmai de-aia n-o să rămân la stadiul de intenție. O să trec la fapte. Dacă ai vreun proverb și despre asta, n-ai decât să ți-l îndeși în cur!

M-a făcut să mă simt ca o netrebnică, pentru că și-a luat moaca aia de pisoi trist. Făcea asta destul de des. Mai ales când dorea să-mi schimbe vreo hotărâre; doar că acum puteam să văd un batalion de mâțe deprimate, aveam o misiune al naibii de importantă.

Obișnuința! Ce lucru minunat! Nici dacă ar fi avut un program de respectat, Eugen n-ar fi fost mai punctual în a ieși pe ușă, trântind-o cu aerul unui om fără noroc pe lume, nedreptățit de toți și toate.

Bombănea înjurături la adresa femeii lui. N-am înțeles decât cuvântul „curvă“, restul am dedus din ton. Din nou m-a lovit absoluta incapacitate de a înțelege de ce se pedepsesc unele femei angrenându-se în relații cu astfel de involuați.

L-am lăsat să coboare scările până la etajul inferior și m-am strecurat după el. Eram extrem de precaută și căutam să nu pic în raza lui vizuală în cazul în care i-ar fi trecut prin cap să se întoarcă. Prudență inutilă! Eugen își ațintea privirea doar înainte. Era ca o torpilă cu destinație precisă.

Speram să-l pot prinde într-un loc izolat, de unul singur. Dacă ar fi apucat să ajungă la crâșmă, ar fi însemnat să pierd ore bune așteptându-l să iasă. Iar dacă îl voi aborda gata cherchelit, s-ar putea ca efortul meu să fie în zadar. Ar ajunge să pună pe seama aburilor halucinanți ai alcoolului tot ce ar trăi.

De neînțeles pentru mine, Eugen a trecut pe lângă două birturi de cartier fără să se afunde în ele.

„Poate că omul se respectă și o bodegă de periferie îi stă în gât!“, mi-am zis.

Plină de nervi, căci speram să-l rezolv iute și să-mi văd de treabă, l-am mai urmărit câțiva kilometri. Apoi, ca și când un gând l-ar fi lovit pe nepusă masă, și-a modificat direcția spre o stație de taxiuri. Mașinile portocalii stăteau aliniate una în spatele alteia, cuminți, cu șoferii lor burtoși, semănând între ei ca niște frați, privind apatici către trecători. În planul meu nu fusese prevăzută o astfel de situație. Dovada clară erau buzunarele goale. Am rămas o clipă blocată. Niciun taximetrist n-ar fi agreat ideea de a-i plăti cu un „mulțumesc“ și un zâmbet recunoscător, ca bacșiș.

— Haide, urcă! a spus Ama arătând din priviri către șirul portocaliu. Las' pe mine! a mai adăugat tocmai când mă pregăteam s-o lămuresc și prin viu grai, dacă nu-mi citise bine gândul, că n-am o lețcaie și că nu-mi pot permite luxul de a porni într-o urmărire.

Mi-am ascultat primul impuls și m-am îmbarcat. Nu eram total convinsă de raționamentul Amei, dar mi-am zis că nu m-ar pune într-o situație nefericită. Nu ea.

Șoferul cu chip comun s-a ridicat în scaun, mirat parcă de apariția unui client, și și-a întors tot trunchiul gros spre locul din spate, unde mă prăvălisem.

— Încotro să vă duc? întrebă, privindu-mă cu o pereche de ochi obosiți.

— Urmăriți mașina aia. Tocmai a plecat! i-am spus un pic rușinată de țeapa pe care urma să i-o trag.

Omul zâmbi, înviorat brusc, și demară cu o agilitate contrazisă de plinătatea sa corporală.

— Să nu se prindă că-l urmăriți.

— Șofez de douăzeci de ani, răspunse, scuturându-se într-un râs hodorogit.

Nu văd ce relevanță avea asta și cum se potrivea la ce îi cerusem, dar am tăcut. Abel se afla în față, lângă șofer. Oare cum ar reacționa omul dacă ar ști că pe locul din dreapta are ca pasager un drac? Mă imaginez rostind comanda *Visio*. Pe Abel materializându-se din nimic pe scaunul din față… Un volan răsucit brusc și… Mă scutur ca de un frison. Abel rânjea la mine.

Afurisitul se juca în mintea mea, îmi colecta percepțiile și le canaliza spre o finalitate catastrofală.

— Ce tip plictisitor! exclamă încornoratul, vizibil dezamăgit de faptul că l-am prins. Arată ca… Era să spun ca dracu', da' n-are el norocu' ăsta! Păr ordinar, ochi banali, o burtă de zici că și-

a halit puradeii la prânz… Dar dacă tot e să tragem în țeapă pe cineva, zic că-i mai bine să fie un urât.

Filosofie diavolească!

N-aveam timp de Abel și i-am ignorat comentariile ofensatoare la adresa omului ce habar nu avea că transportă lumea întreagă, de aici și de Dincolo, în cutiuța lui pe patru roți. Am privit la taxiul din față. Nu dădea semne că ar vrea să oprească, gonea pe banda a doua. M-am trezit invadată de sentimentul aproape palpabil, concret, că-mi pierd vremea.

Gândul la Mati mă redresă iute, însă. Îmi doream atât de mult s-o văd ieșită de sub influența nefastă a acestui bărbat, încât eram în stare de orice. Scopul scuză mijloacele. Stai! Cineva striga asta în mintea mea!

M-am uitat din nou la Abel și l-am văzut concentrat asupra mea. A început să râdă.

— S-a dus dracu' distracția! Felicitări! Ai făcut primul pas în citirea gândurilor *salvatoremilor* tăi.

„Nemernicule! Te-ai jucat cu mintea mea. Ai mai făcut-o și altă dată?“, l-am întrebat. A trebuit să mă abțin să nu strig.

„Absolut!“, răsună vocea lui, deși nu-și mișca buzele. „Cum crezi că ai ajuns să te gândești să ataci pe cineva în seara aia, în parc? Sau credeai că a fost eroismul tău?“

Gândul îi mustea de răutate. Abia acum îl simțeam. Ce se întâmplase cu el? Să fi fost influența nefastă a recuperatorului pierdut? Știam că Abel îl privea ca pe un idol.

Sau poate că mă obișnuisem atât de mult cu el, încât uitasem cine era și de unde venea. Mă deprinsesem a conviețui cu discipolul diavolului. Îl aclimatizasem. Partea proastă în toată povestea asta e că la un moment dat obișnuința cu răul, orice chip ar avea el, ajunge să-i confere legitimitate.

Taxiul din față a intrat pe străduțele înguste ale unui cartier sufocant, cu blocuri ridicate unul lângă

altul, ca niște monștri gri, lugubri, și s-a oprit în dreptul unei îngrădituri metalice din jurul unui părculeț. Două leagăne ce eliberau scrâșnete sfâșietoare la fiecare balans, un tobogan de pe panta căruia niște copii reușeau să coboare în mod miraculos fără să-și frângă gâturile și un chioșc metalic. Vreo trei pușți stăteau agățați de el ca maimuțele. O bancă vopsită într-un turcoaz țipător susținea cu gemete trosninde câteva funduri grase de cucoane. Scuipau coji de semințe. Scuipau zgomotos, cu boltă, de parcă s-ar fi întrecut.

Vorbeau între ele fără să scape din priviri pe micuții ce alergau de colo colo printre jucăriile de metal. Una dintre ele a tresărit când l-a văzut pe Eugen. A aruncat semințele și s-a ridicat să-l întâmpine.

— Tati! a strigat un băiețel de vreo cinci ani, alergând cu brațele deschise spre Eugen.

Tremuram de indignare în taxiul meu oprit la o distanță convenabilă față de spectacolul oferit de familia aceea neașteptată. Șoferul m-a întrebat ceva, dar n-am înțeles. Surpriza mă prostise.

Eugen a luat copilul în brațe și l-a privit cu dragoste. Un sentiment de care nu-l credeam în stare. Dacă n-aș fi avut în fața ochilor vânătăile lui Mati, poate că i-aș fi iertat totul numai pentru acea privire. S-ar fi putut răscumpăra doar cu ea.

Femeia a ajuns lângă ei, însă n-a avut parte de tratamentul afectuos primit de piciul zâmbăreț, ci de o răceală glacială. Asta m-a făcut și mai curioasă asupra raporturilor dintre cei trei.

Când i-am văzut depărtându-se, am coborât din mașină și i-am urmat discret. Au intrat într-o scară de bloc a cărui adresă imprimată cu vopsea neagră direct pe zid mi-am notat-o imediat. Am îndesat fițuica în buzunarul jeanșilor și am mai căscat gura încoace și-ncolo. Nu mai aveam nicio idee măreață în legătură cu planul meu, așa că am decis să abandonez pentru azi. Mă voi întoarce, poate voi avea norocul să intru în vorbă cu vreun colocatar.

Cu siguranță voi da peste niște vecine binevoitoare care abia așteaptă să împărtășească cu mine, sau cu oricine altcineva, tot ce știu despre ceilalți. Puteai oricând să te bazezi pe natura umană când era vorba de bârfit. O cutră suferind de logoree poate fi o sursă de informații neprețuite. Desigur, dacă ai talentul de a elimina balastul strecurat de un astfel de personaj în orice relatare, din plăcerea bolnăvicioasă de a face povestea cât mai plină de sevă, cât mai atractivă pentru urechile curioșilor.

L-am rugat pe taximetrist să mă ducă înapoi.

— Sper că ai de gând să plătești cursa asta! spuse la un moment dat.

Ce l-o fi apucat? De ce s-a gândit la asta? Am primit imediat răspunsul din privirea plină de subînțeles a lui Abel. Îi indusese șoferului ideea că s-ar putea să nu-și primească banii.

— Desigur, domnule, am răspuns în timp ce-i aruncam dracului bălai niște săgeți. Letale, sper.

„Așa va fi de acum încolo?“

„Mă plictisesc! Nimic nu se întâmplă pe aici!“, îmi zise.

Era sincer. Nu știu cum am simțit asta, dar îmi era mai clar decât lumina zilei. Se plictisea și încurca mințile oamenilor doar pentru un pic de amuzament.

„Să nu mai faci așa!“, l-am avertizat.

Îmbufnat, își împreună mâinile pe piept și se ascunse în scaun.

„Nu promit nimic!“

Pierdusem aproape două ore cu urmărirea lui Eugen și seara ce cobora în vapori întunecați, cenușii la început, apoi tot mai negri, mi-a adus aminte că trebuia să fiu, cât de curând, la barul Luxura.

Când taxiul a oprit în fața blocului meu, Ama a dat să se apropie de șofer, pentru a-i șopti în mintea lui ideea că acea cursă era musai să fie

gratuită, dar lucirea mulțumită din ochii lui Abel m-a determinat să mă răzgândesc.

— Așteptați-mă aici sau veniți cu mine! am strigat către bărbat. Am banii sus.

Ama se opri la timp și mă învălui cu privirea ei cea mai dulce, aceea în care puteam vedea fluturând aripile albe ale tuturor îngerilor.

Omul cumpăni o clipă, apoi hotărî că are încredere în mine și că va aștepta în mașină, să mă întorc cu suma datorată pentru lunga plimbare.

XI

Nici nu am apucat să pierd din priviri mașina viu colorată a taximetristului, că ceasul meu prinse viață.

Pulsul îmi crescu instantaneu. Încă nu mă obișnuisem cu șocul provocat de activarea misiunilor. În nebunia aceea, mi se strecură în gând – cât de ciudat era asta? – chiar întunecatul Marc. Oare el mai tresărea așa? Nu apucasem să-i văd ceasul, dar pariam că era plin de steluțe luminoase. Poate că de aia îl ținea acoperit.

Am urmat traseul indicat de familiara, de acum, săgeată albastră. N-am fost deloc atentă încotro. Pentru că nu cunoșteam zona și spre misiuni eram condusă de ceas, eram nevoită să mă descurc singură la întoarcere.

După un sfert de oră de alergat pe străzi și alei întunecoase printre blocuri, după o scurtă înfruntare cu o potaie jigărită ce simțise o atracție irezistibilă față de cracul stâng al jeanșilor mei, am ajuns într-un loc viran. Blocuri părăsite mă priveau cu găvanele sumbre ale fostelor ferestre. O zonă de locuit, fără țipenie de om, poate fi destul de înfiorător de privit noaptea. Și de simțit.

Fantomele celor ce își duseseră zilele pe acolo dansau în juru-mi ca niște iele întărâtate. M-am înfiorat. L-am privit pe Abel, gândindu-mă că nemernicul se juca iar cu mine, dar nu. Era și el atent la peisajul dezolant din jurul nostru.

Săgeata albastră urca și cobora lângă un zid scorojit, chiar deasupra unui tomberon metalic. Asta însemna că pe acolo trebuia să existe viață.

M-am apropiat de locul indicat și era să mor de groază când picioarele mele au deranjat o gașcă de

șobolani. Au sărit chițăind ca aruncați de arcuri. Bine că nu m-a mușcat vreunul. Asta mi-ar fi lipsit!

Tomberonul putea de te trăsnea. Mi-am prins nările cu degetele și am dat o tură.

— Am ajuns prea devreme, spuse Ama. Să așteptăm.

— Poate că am ajuns prea târziu, spuse și Abel.

Gândul ăsta mă îngrozea.

— Nu. E devreme, simt.

Pe sub gunoaiele din jurul tomberonului, foșgăiau creaturi mici ai căror dinți mi-i închipuiam ascuțiți precum bricele. Bun moment mi-am găsit pentru imaginație! Într-un cartier fantomatic și într-un întuneric compact, gros ca o pătură de lână. Niște greieri cântau de zor înviorați de umezeala serii.

Mi-am verificat ceasul, chiar l-am lovit ușor cu degetul arătător, dar nu se schimbă nimic. M-am îndepărtat de mirosul pestilențial și am dat peste o bucată de beton. M-am așezat, cu gândurile împrăștiate. Data trecută, chiar dacă săgeata indicatoare se afla asupra motociclistului, am salvat fetița și totul a fost în regulă. Asta însemna că săgeata putea să indice doar locul, nu și persoana.

— Nu întotdeauna, am auzit vocea lui Abel spărgând întunericul până la urechile mele.

— Ți se pare că ai spus ceva diferit față de ce a gândit ea? l-a luat Ama la rost. Apoi către mine: Amadeus ți-a vorbit despre liberul arbitru. Dacă n-ar fi vorba despre asta, n-ați mai avea, voi, recuperatorii, pentru ce să fiți judecați. Tu n-ai fost judecată după moarte, și de asta nu scapă nimeni, așa că se va întâmpla la finalul carierei tale. Sunteți mult mai intuitivi decât alți oameni, poți să ai încredere în instinctele tale.

— Instinctele mele îmi spun să plec dracu’ de aici!

— Poți să ai încredere în oricare alt instinct, numai în ăsta nu! râse Ama.

Râsul ei mă reconfortă și am mai căpătat ceva răbdare. Nu știu câtă. Deocamdată așteptam.

Am privit-o. Îmi făcu un semn discret către Abel.

— Dacă tot ai ajuns să ne simți gândurile, trebuie să știi că la nevoie le poți bloca.

— Cum?

— Simplu. Dorește-ți.

Am încercat să fac asta. Îmi doream ca gândurile mele să nu mai fie percepute în exterior.

— Gata! Nu mai simt nimic. Bravo! mă felicită, apoi se uită la Abel și scoase limba.

Abel făcu la fel, nedorindu-și să rămână dator. Chiar dacă aceste gesturi erau puțin cam încrâncenate, într-un moment tensionat ca acela aveau menirea de a mă relaxa.

Cum stăteam eu acolo, cu fundul pe bucata aia rece de beton, ascultând schimbul de replici tăioase dintre drac și înger, am auzit pași ușori venind de undeva din față. Le-am ordonat să înceteze cu șușotelile și mi-am încordat auzul. Instinctiv, m-am ridicat de pe blocul de ciment și m-am trântit în spatele lui. Nu știu cât de folositoare era circumspecția mea în noaptea aia de cărbune, dar mă simțeam oarecum protejată.

O siluetă gri, difuzându-se în întuneric odată cu fiecare mișcare, apăru din direcția de unde auzisem pașii. Nu-mi dădeam seama dacă era femeie sau bărbat, puteam doar să observ că e scundă. Totul se contopea ca într-o pictură în tonuri de negru și gri.

Persoana se opri lângă tomberon, nemișcată. Își lăsă mâinile pe lângă corp și am observat că ținea ceva în mâna dreaptă. Ori ținea ceva, ori acea mână era de două ori mai lungă decât stânga. O ridică peste imensa cutie de metal și când o lasă înapoi pe lângă corp, am observat că nu mai avea nimic în ea. Aruncase ceva acolo.

Urmă un oftat și din inflexiunea tonului mi se păru că ghicesc o femeie. Asta mă încurajă să mă ridic de unde eram tupilată. Doar că mișcarea mea atrase atenția siluetei. Cu o mișcare bruscă, de căprioară speriată, o luă la sănătoasa.

Nu am pierdut timpul și am sprintat după ea. Am prins-o în doi timpi și trei mișcări și aproape că am rămas blocată când am simțit sub mâini trupul plăpând al unei fetițe. O țineam bine în timp ce se zbătea ca un animal sălbatic. Se puse pe urlat și i-am acoperit gura cu palma, dar afurisita mă mușcă atât de tare, încât îmi dădură lacrimile de durere.

Instinctiv, i-am ars o palmă sănătoasă, iar copila încremeni.

— Nu-ți fac niciun rău, stai cuminte! i-am zis.

— Da, mai dă-i o palmă, ca să priceapă că-i vrei binele! râse Abel. Mai bine învinețește-i ochii, să fii cât mai convingătoare.

— Mă ocup de tine mai târziu, zevzecule! am spus cu voce tare privind în direcția unde se afla drăcușorul.

Fata observă că adresam amenințări goale în noapte și se sperie și mai tare.

— Ce… Ce vrei de la mine? Cine ești?

— Chiar dacă ți-aș spune cine sunt, nu m-ai crede. Ce vreau de la tine? Să te salvez.

Îmi venea să spun: n-am încotro!

Fata aruncă o privire hăituită înapoi, spre tomberon.

— Oriana! strigă Ama. E ceva acolo.

Nu auzisem nimic. Cu mâna încleștată în jurul încheieturii copilei, am tras-o după mine. Încercă să se opună, dar n-avea nicio șansă.

Se puse pe un plâns tăcut. Icnea abia auzit, din străfundurile ființei ei fragede.

Am căutat în gunoi cu mâna liberă și am dat peste ceva moale și cald, acoperit cu o pungă de plastic. Am încremenit când am simțit mișcare sub palmă. Fără să-mi mai pese dacă puștoaica va fugi

sau nu, am eliberat-o și am scos punga din gunoi cu ambele mâini. M-am îndepărtat de locul plin de resturi murdare și șobolani, am găsit un loc mai curat și am cercetat conținutul.

Ce am văzut acolo m-a lăsat fără suflare. Un copil nou-născut, plin de sânge, cu cordonul ombilical atârnându-i încă din abdomen.

Am simțit respirația copilei deasupra mea, privind la viața din punga de plastic. Nu fugise.

Nu voiam să accept scenariul mai mult decât probabil.

— A murit? întrebă cu o voce lipsită de vlagă.

Pruncul abia mai respira și musculatura îi zvâcnea involuntar din când în când. Nu murise, dar nici mult nu mai avea.

— Câți ani ai?

— Paișpe, apucă să-mi spună înainte de a se prăvăli la picioarele mele.

Probabil că amărâta pierduse mult sânge. M-am aplecat asupra ei și am încercat s-o trezesc.

— Cum te cheamă?

Nu am primit niciun răspuns.

— Să-i ducem de urgență la spital, interveni Ama.

— Ce rost are? spuse și Abel. Prăpădita asta mică nu vrea copilul, dacă l-a aruncat la gunoi, înseamnă că părinții ei habar n-au că au devenit bunici. Copilul va ajunge prin canale, alături de Viorel. Când va crește, va da cuiva în cap pentru un colț de pâine și va ajunge în pușcărie. Lasă-l aici, să moară. Îl vei scuti de o viață de rahat.

Nu l-am băgat în seamă pe Abel. Făcea și el ce știa.

Și eu la fel. Făceam ce-mi trecea prin cap în acel moment. Am băgat pruncul înapoi în pungă, cu gura în sus, să nu-i obstrucționez respirația, am împins băierile sacoșei până la articulația cotului, iar pe fată am ridicat-o în brațe, căutând să ies într-o zonă populată, unde să pot cere ajutor.

Am ajuns cu oarecare greutate într-o arteră circulată și aproape m-am aruncat înaintea unei mașini condusă de o femeie. M-am bucurat. O femeie percutează mai ușor la chestiunile de genul ăsta.

„Instinctul matern and shit!“

Dar de unde! Femeia deschise geamul mașinii și când auzi că vreau să mă ducă la spital cu o copilă ce tocmai a născut, demară ca o apucată. Am înjurat-o cu foc pe nenorocita fără suflet și am rămas cu povara tot mai grea în brațe.

Din fericire, nu am avut prea mult timp la dispoziție ca să mă gândesc în câte feluri s-o mai blestem pe șoferiță. Un taxi se apropie și opri din proprie inițiativă. Șoferul se dădu repede jos din mașină și veni spre mine.

— Ce s-a întâmplat?

„Mai există speranță pentru omenire“, mi-am spus.

Mă simțeam la un pas de a ceda sub imperiul emoțiilor ce își găsiseră chiar atunci să se adune toate și să dea pe afară ca o oală în clocot.

— Fata asta tocmai ce a născut un copil, îl am aici, în pungă, am spus fără menajamente.

Omul se uită cu ochii măriți la sacoșa agățată de brațul meu, nevenindu-i să creadă ce aude. Se zgâi la mine și mi-l imaginam încercând să găsească un fir de logică în tot spectacolul neverosimil picat în fața ochilor săi. O prinse pe fată și o puse cu grijă pe locurile din spate, apoi își trase de pe el puloverul, îl întinse pe scaunul de lângă cel al șoferului și scoase pruncul din punga de plastic. Operația a decurs greoi, deoarece folia se lipise de trupușorul minuscul ca o a doua piele. Smulse câteva șervețele dintr-o cutie și șterse mâzga cleioasă, apoi îl înfășă cu gesturi lejere, sigure.

— Am unul de trei luni acasă, spuse ca și când mi-ar fi auzit gândul. Puișor mic! alintă el bucata aia de carne cu formă umană.

Blândețea acelui șofer de taxi mi-a pătruns până în suflet și dintr-odată ura față de femeia de mai devreme s-a evaporat. M-am rugat în gând Creatorului să anuleze blestemul aruncat asupra ei. Îi dorisem să facă pană la toate roțile și să ia o mie de amenzi de circulație. Toate în seara asta.

Am ajuns relativ repede la un spital, unde tânăra și nou-născutul au fost preluați de urgență.

Urăsc spitalele! Niciodată nu m-am priceput să trec cu vederea omniprezența suferinței. Armatele de suferinzi încartiruiți acolo, casanți, cu figurile sleite de viață și culoare, mă împiedică să văd acel stabiliment ca pe unul al speranței, menit recăpătării sănătății. Simțeam prezența morții mai pregnant decât în oricare altă parte.

Eu însămi devenisem fragilă, un receptacul mult prea sensibil la ceea ce venea dinspre ceilalți. Durerea lor mi se transmitea prin canale nebănuite.

M-am prăvălit pe o canapea, cu șoferul de taxi alături. Nu ne vorbeam, nici măcar nu ne priveam. Încă nu mă obișnuisem cu imensul rău ce, cum necum, reușea să-și ia partea leului dintr-o lume atât de mică. Încă mă surprindea și, sinceră să fiu, mă temeam de ziua când asta va ajunge să nu mai miște nimic în mine.

Am întârziat acolo până când am aflat de la o doctoriță oacheșă, zâmbitoare, cărnoasă și roșie în obraji, că cei doi sunt în afara oricărui pericol. Chemase Protecția copilului și Poliția. Am știut că trebuia s-o tai când am auzit în spatele meu pe un agent cum o întreba pe o asistenta medicală despre persoana care adusese lehuza la spital. De ce în toate misiunile mele trebuia să dau de poliție?

Îmi doream mult să văd pruncul, să văd cu ochii mei că este bine, dar nu puteam risca o cercetare amănunțită asupra persoanei mele din partea autorităților. Nu le-ar fi luat prea mult timp să afle cine eram și atunci s-ar fi iscat o tevatură de proporții. Familia mea s-ar fi tulburat, iar eu aș fi fost extrasă din Chaos. Nimeni n-ar fi avut nimic

de câștigat din toată nebunia. Răni necicatrizate încă s-ar fi deschis, durerea s-ar fi reîmprospătat, mai crudă decât prima oară, cu atât mai mult cu cât întrebări fără răspuns ar fi chinuit sufletele celor dragi.

Un gând mă alina totuși. Gândul că șoferul rămăsese acolo. Eram sigură că nu-i va abandona pe cei doi copii. Citisem bunătatea în privirea lui de om simplu.

XII

Nici n-am mai dat pe acasă, m-am dus direct la bar. Toată viața mea actuală părea setată într-un perpetuu contratimp. Curios, haosul îmi făcea bine. Nu aveam prea mult timp pentru reflecție. Tendința dintotdeauna de a-mi plânge de milă ar fi făcut ravagii cu psihicul meu în condițiile actuale. Nici nu-mi doream să fiu singură. Cohortele de calamitați, plângându-se de marile nenorociri ale insignifiantelor lor vieți, reprezentau cel mai straniu antidot imaginat vreodată.

Era târziu, și nu m-a mirat deloc când Anais m-a luat în primire încă de la ușă. S-a ținut după mine până în vestiar și în timp ce mă schimbam nu și-a mutat privirea. Imaginea goliciunii mele, pe care datorită adrenalinei descărcate timp de ore întregi chiar nu mă mai interesa în fața cui o expuneam, n-a avut niciun efect asupra lui. A turuit ca o moară stricată, fără ca inflexiunea vocii să i se modifice câtuși de puțin.

„Mai gay de atât nu se poate!“, am spus, oarecum iritată de faptul că nurii mei nu-l mișcau nici cât negru sub unghie.

— Îți voi tăia orele astea din salariu, a hotărât după o lungă pologhie. Și acum, treci la bar!

Nu l-am contrazis, nici măcar nu l-am privit. N-aveam niciun chef de înfruntări. Îmi cheltuisem toată rezerva de rebeliune.

Ocupată cu niște clienți, Mati, al cărei chip s-a luminat la vederea mea, m-a întrebat din priviri pe unde umblasem. I-am făcut semn cum că-i voi povesti mai târziu. Desigur, aveam să inventez cine știe ce poveste inofensivă. Adevărul celor

petrecute mai devreme va rămâne în mine. Așa și trebuia.

Mi-am făcut de lucru în spatele barului, căutând să fac ordine în mintea mea supraîncărcată cu informațiile obținute de-a valma. Nu mă puteam concentra.

Am căutat un CD cu muzică relaxantă. *Smooth Jazz* scria pe carcasa unuia. Perfect. Saxofonul ieșea fluid din boxe. Mă învăluia tămăduitor.

— Ai învățat să faci cocktailuri? am auzit o voce și m-am întors ca electrizată.

Era cât pe ce să trântesc ditamai sticla de whisky din cel scump. Mi-era ciudă pe stângăcia mea, mai ales că nu înțelegeam impulsul ăsta prostesc care mă determina să fac pe interesanta în fața recuperatorului negru. Valuri de cald și rece mă treceau în timp ce zidurile clădirii se strângeau în jurul meu.

Vederea lui îmi aduse un zâmbet involuntar pe chip. Arăta bine, ca întotdeauna. L-am văzut surâzând și asta mi-a adus aminte că trebuie să-mi blochez gândurile. Am făcut-o și am constatat cu mulțumire că zâmbetul lui s-a topit. Acum rânjeam eu.

Nu-i puteam citi gândurile, deși am încercat s-o fac. Unul ca el nu putea fi neglijent cu un astfel de aspect. Nimic nu venea dinspre el. Vid.

— De care vrei?

Nu-mi răspunse și i-am văzut privirea fixată pe ceasul meu.

— Încă o steluță! Felicitări! Ești bună de cinste, spuse zâmbind condescendent.

Surprinsă, mi-am aruncat și eu ochii pe ceas și am observat steluța. Nu știam când a apărut, în momentul când intrasem pe ușa clubului nu era acolo. Am respirat ușurată. Pruncul și fata erau bine.

Marc mă privea grav cu ochii lui întunecați. Bine că mi-am blocat gândurile, altfel afurisitul

ăsta ar fi simțit furnicăturile ce îmi gâdilau plăcut șira spinării.

— Despre ce a fost vorba? mă întrebă.

„Faptul că persoana ta îmi trezește un oarecare interes nu te îndreptățește să crezi că ai acces la chiloții mei!“, am gândit prostește.

Doamne! De ce am zis asta? Mai mult ca sigur numai mie îmi trecuse prin cap o astfel de bazaconie. Omul pusese o simplă întrebare. Gândul că n-a putut citi inepția din mintea mea m-a revigorat instantaneu. Onoarea mea era salvată. Asta nu schimba cu nimic faptul că tipul mă făcea să mă simt ca o gâscă proastă, în veșnică inferioritate. Mă stârnea tot atât de mult pe cât mă enerva.

— O pisicuță rămasă cocoțată într-un copac! am răspuns iute.

Zâmbi iar, din colțul gurii.

„Nu mai zâmbi așa, tâmpitule!“

Dacă aș fi fost singură, mi-aș fi tras câteva palme. Le meritam.

— Un Pink Lady pentru iubita mea și un Clubkinanika pentru mine, spuse.

„Huh? Ce naiba sunt astea?“

M-am uitat spre masa unde grupul lui se așeza în fiecare seară și am văzut o femeie tânără și extrem de frumoasă, care privea spre noi. Probabil că ea era Pink Lady. Am observat cu oarecare dezamăgire că tipa nu era nici fardată ca o sorcovă, nici îmbrăcată ca o femeie de pe centură. Era fină, de o frumusețe și eleganță cum nu mai văzusem la tipele agățate de brațul lui Marc. M-am deprimat pe loc. Urăsc femeile frumoase și decente agățate de brațul unui tip după care mi s-au aprins călcâiele. Speram în sinea mea că dacă tot e atât de frumoasă, să piardă din punctaj la capitolul inteligență. Cu norocul meu, s-ar putea ca tipa să fie cine știe ce cercetător de renume mondial.

— P-astea nu le știu, zău! Nu vreți voi câte o bere? i-am zâmbit cât puteam de cuceritor.

— Am observat că le bagi bere pe gât tuturor, râse. Dar nu, vreau să-mi prepari exact ce ți-am cerut. Sunt la prima întâlnire cu Luana și al dracu' să fiu dacă voi risca să mă creadă un mârlan. Îmi place fata asta.

„Și ce îmi spui mie, idiotule?"

— Cum se fac astea? am spus totuși, încercând cu greu să-mi temperez sarcasmul. Zi-mi cum, și ți le prepar. Nu vreau să ratezi întâlnirea cu iubirea vieții tale din cauza mea!

— Așa! Ești o fată de toată isprava, cred că vom fi buni prieteni, îmi răspunse și-mi făcu din ochi.

— Să nu exagerăm! i-am tăiat-o. Îți fac un cocktail, nu o operație pe cord deschis.

El râse din nou, iar eu am simțit că am o plită încinsă sub tălpile goale. Voiam să-l văd plecând din fața mea. Aproape la fel de mult pe cât voiam să mai stea.

— Ia dă-mi o hârtie și un pix. Mai bine ți le scriu, ca să nu le uiți.

I-am dat ce-mi ceruse, iar după ce isprăvi de scris, îmi întoarse fițuica. Avea un scris frumos, cu literele ușor înclinate spre dreapta.

„Gin, frișcă lichidă, sirop Grenadine, albuș…"

— Albuș de ou? am ridicat ochii către el, îngrețoșată.

Aveam ceva împotriva oului crud, nu l-am suportat niciodată. Nu pot nici măcar să mi-l imaginez fără să mi se strângă stomacul, darămite să-l mai și manevrez.

— Nu merge fără?

— Nope, răspunse distrat de reacția mea.

După cum mă privea, cred că n-ar fi renunțat la oul ăla nici de-al dracu'. I-am aruncat o privire răutăcioasă și m-am dus la bucătărie, de unde am luat afurisitul de ingredient.

I-am preparat cocktail-urile după cum scria pe foaia de hârtie, mi-a mulțumit și s-a întors la Pink Lady. Femeia nu l-a slăbit o clipă din ochi în timpul cât s-a aflat lângă mine.

Un grup mare de clienți a intrat în bar și n-am mai putut trage cu ochiul spre obiectul interesului meu. Au ocupat toate locurile din fața tejghelei și la gândul că-mi vor cere cine știe ce cocktail-uri cu nume fistichii, așa cum făcuse Marc mai devreme, m-au trecut sudorile. Noroc că pe lumea asta mai există și oameni cu gusturi simple, binecuvântate. Au comandat băuturi deja preparate, stând cuminți în sticlele lor cu etichete având litere de-o șchioapă.

Cel mai mult se consuma bere. Râuri de bere curgeau în fiecare seară în gâtlejuri mai uscate decât Sahara. Oricât le-ai fi dat, nu era niciodată de ajuns, spre prosperitatea rotofeiului meu șef.

Că tot veni vorba despre Anais, trebuie să spun că avea un obicei peste măsură de enervant. Nu-l vedeai niciodată mulțumit de niciunul dintre angajații săi. Dacă ar fi să judec după afluxul de clienți ce inunda seară de seară localul, aș spune că Anais învârtea banii cu lopata, iar dacă aș face-o numai după expresia înăcrită a feței lui buhăite și după ochii veșnic critici, aș ajunge la concluzia taman pe dos, că numai o minune i-ar mai salva afacerea de la colaps.

Începeam să bănuiesc că își cimentase masca aia de perpetuă nemulțumire pentru a ne tăia orice avânt în cazul în care ni s-ar fi năzărit să-i cerem vreo mărire de salariu. Un ingrat și un exploatator!

Eu n-aveam de gând să cârtesc în privința asta. Nu mă angajase legal și nici nu mi-o doream; ar fi trebuit să aduc acte de identitate și tocmai asta trebuia să evit cu orice preț: expunerea.

Poftim! Încă o chestiune scăpată din vedere celor de sus! Nu era de ajuns că trebuia să muncesc la fel ca oricare alt muritor pentru a face o treabă supraomenească, acum mai aveam și o sursă continuă de stres. Bănuiesc că nu le-ar fi fost prea greu să-mi fabrice o nouă identitate. Până la urmă, lucram pentru Șeful Cel Mare. E clar, nici acolo aparatura administrativă nu e eficientă.

Am profitat de o clipă de respiro, când clienții de la bar erau cu toții cu trompele în pahare, și mi-am făcut de lucru cu un ochi aruncat spre oglinda din spatele raftului. Să vezi și să nu crezi! Marc ăla hohotea cu gura până la urechi, cu un braț încolăcit pe umerii cei roz ai frumoasei dame.

„Ia te uită, tipu' are dinți!"

Bucuria lui ricoșă straniu în sictirul ce mă cuprinse dintr-odată. Am abandonat activitatea de jalnic spionaj și m-am întors către clienții mei. Au mai apărut câțiva și printre ei am văzut-o pe Elena din parc. Însoțită de un pricăjit cu aer de măr deshidratat, pământiu la față. Dacă l-aș fi zărit de la spate, aș fi crezut că-i vorba de un copil. Chipul de mumie montat pe un astfel de trup infantil șoca la modul extrem. Cum își mai bătea Natura joc de câte unii!

Mi-am luat cu greu ochii de la pirpiriul horror și am studiat-o pe Elena mea. Era atentă la tot ce bolborosea Gollum și-l privea de parcă ar fi fost cea mai importantă persoană de pe Pământ. Aici trebuia să-i acord notă maximă. Era bună.

Ori tipul suplinea hidoșenia corporală cu un simț al umorului de-a dreptul gargantuesc, ori femeia asta era cea mai tare actriță văzută vreodată. Râdea cu o poftă nebună la cele mai multe dintre emisiile guturale ale însoțitorului ei de un metru și ceva înălțime.

De aproape, Elena din parc aducea și mai mult cu Elena cea adevărată, surioara mea. Doar că nu era atât de înaltă, ci mult mai plinuță, și avea tenul mai închis. Privirile ni se încrucișară pentru o secundă și am dedus faptul că nu-și mai amintea de mine. M-aș fi mirat s-o facă, mai ales că am avut grijă să nu-mi las chipul la vedere în seara aceea.

Tipul comandă o bere la halbă pentru el și un suc de portocale pentru „doamna". În timp ce stăteam cu ochii asupra berii ce urca spre buza paharului, am stras cu urechea la conversația lor.

Tutankhamon-ul se lăuda cu potența financiară și cu succesul la femei. A rostit unele dintre numele feminine mondene ca fiind foste vizitatoare ale patului său *king size*.

Cu mintea mea simplă, mă cam îndoiam de veridicitatea celor auzite, însă nici nu mă grăbeam să le cataloghez ca lăudăroșenii, mai ales că nu-i niciun secret că banii acționează adesea ca un afrodisiac asupra unora dintre femei. Am văzut multe june abia ieșite din copilărie la brațul unor delabrați, atrase de buzunarele lor zornăitoare, căci de n-ar fi fost așa, iubăreții întârziați și-ar fi atras doar ironiile disprețuitoare ale mândruțelor doldora de nuri proaspăt scoși pe piață.

Printre frazele repetate, cu siguranță, și cu alte ocazii, strecura mici galanterii, lăudând tenul ca piersica, degetele lungi ca de pianistă sau talia de viespe a Elenei. Ea surâdea des, imaginându-și, poate, că amabilitatea ei va determina punga clientului să se deschidă cât mai larg.

Glumele nesărate, cele mai multe cu tentă misogină, o făceau să râdă în hohote. Faptul că se hlizea în scop profesional nu-mi alina cu nimic nervii întărâtați.

Ziua asta părea să nu se mai termine.

Nici bărbatul nu era amuzant, nici Elena nu avea talie de viespe. Se antrenau reciproc cu amăgiri în speranța că mai târziu, când se vor retrage în intimitatea alcovului, fiecare va da cât mai mult din ceea ce posedă: ea – pasiunea, el – lovelele.

Tocmai când am hotărât să-i las cu platitudinile lor exasperante, să-mi îndrept atenția asupra a orice altceva, am auzit numele lui Anais, rostit de stafida pe două picioare. Se ridică sau, în cazul lui, coborî de pe scaunul înalt și se îndreptă către șeful meu. Anais se întreținea cordial cu niște mușterii în separeul din dreapta sălii.

Imediat ce tipul a dispărut, mimica femeii s-a schimbat. Obrajii îi căzură odată cu colțurile gurii, iar ochii deveniră lipsiți de viață.

— Pot să te ajut cu ceva? am întrebat-o.

N-aveam ce face și mi-am pus palma pe mâna ei, alintător. Mă fixă cu irisurile sticloase, apoi își retrase brațul cu un gest brusc, de parcă aș fi ars-o.

Căpoasă cum sunt, nu m-am lăsat intimidată.

— Nu trebuie să faci asta.

— Ce știi tu despre ce trebuie să fac eu și ce nu? mă repezi.

Aici cam avea dreptate. Nu știam nimic concret, acționam instinctiv.

M-am dat mai aproape de ea, pentru a împiedica pe un moș cherchelit să tragă cu urechea. Intrigat de vocea răstită a femeii, se holba fără nicio reținere când la mine, când la ea.

— Ce probleme poți avea de ești în stare să te culci cu cadavrul ăsta ambulant? i-am șoptit. Deja se descompune, nu-l vezi? Sub tonele alea de parfum sunt sigură că miroase a hoit.

Mă privi oripilată, cu aerul unui preot ce aude blasfemii din gura unui păcătos cu mințile pierdute. Tensionată, încordată ca un arc – dacă aș fi văzut-o explodând chiar sub ochii mei nu m-aș fi mirat! – își apucă geanta și plecă.

Interesul stârnit de femeia asta îmi rămase pe mai departe inexplicabil. Înțelept ar fi fost să păstrez distanța, să nu mă las cu atâta ușurință sensibilizată de dramele ce mustesc în oameni.

Din fericire, n-a luat-o spre ușă, ci a făcut stânga și s-a pierdut pe holișorul ce ducea către toaleta doamnelor. Nu pleca. Nu se îndura să piardă bancnotele promise de client.

Am șovăit o clipă între gândul de a-mi provoca de una singură dureri de cap încercând să ajut pe cineva care n-a cerut asta, și între acela de a ignora suferința ghicită sub zâmbetul ei superficial, îndelung exersat în fața oglinzii.

Băgăcioasă am fost dintotdeauna, doar că acum o făceam din cu totul alte motive decât pe timpul primei mele vieți. Cât de diferit vedeam acum lumea din jurul meu! Dacă aș fi gândit așa pe

vremea aceea, aș fi scutit multe suferințe provocate alor mei.

M-am extras din butoiul cu melancolie, am scuturat ultimele bale ale regretelor tardive și m-am dus după femeie. Nu mai țineam cont de faptul că Anais va observa lipsa mea și că-mi va face capul calendar cu limbarița lui de șef. Naiba să-l ia de puhav fără inimă! Care inimă? Nu m-aș mira ca în loc de asta, lui să i se zbată un mușchi de porc în pieptul ăla de maimuță.

Am găsit-o cu palmele încleștate pe rama chiuvetei, scuturându-se convulsiv într-un plâns de mama focului. M-am repezit la ea și am cuprins-o cu brațele de după umeri.

Din nou reacția ei mă lăsă cu gura căscată și cu regretul că nu mi-am văzut de treaba mea. Mă împinse atât de brutal, încât m-am lipit de peretele din spatele meu. Se apropie amenințător, fixându-mă cu ochi de nebună.

— Ce dracu' vrei de la mine? Cine ești?

Întrebarea asta mi-a fost pusă de două ori într-o singură zi.

Am evaluat-o iute, în eventualitatea în care va trebui să mă apăr, căci privirea ei prevestea orice, numai pace nu. M-am pus în gardă, dar nu am acționat. Speram ca duhul blândeții să-și facă treaba.

— Vreau doar să te ajut! Jur pe ce am mai sfânt!

Chiar așa! Ce am eu mai sfânt? N-aveam timp să fac o ierarhie și să aleg numărul unu. Dar era o chestiune asupra căreia va trebui să zăbovesc. Cândva.

Mă fixa ca un pitbull întărâtat. Doar saliva groasă și spumoasă a turbării îi mai lipsea. N-aș fi avut nicio problemă s-o imobilizez, dar voiam să-i câștig încrederea, nu s-o sperii. Pentru că era speriată, o simțeam.

— Te-am mai văzut o dată în parc. Erai cu un grup de panarame și mi-a atras atenția aerul tău clandestin. Nu păreai să te integrezi acolo.

Ziceam orice îmi trecea prin cap, numai s-o văd calmându-se. Îmi dădeam seama că oratoria mea era dintre cele mai neinspirate, dar de altceva nu eram capabilă în acel moment.

— Azi te-am revăzut aici și, nu știu, zău, dar mi-a fost milă de tine.

Oups! Poate că asta chiar nu trebuia să spun. Ochii i se umplură de lacrimi într-o fracțiune de secundă, apoi șuvoiul se revărsă pe obraji, săpând dâre albe în stratul de fard.

— N-am nevoie nici de mila ta, nici de ajutorul tău, spuse cu ton ceva mai moale.

Se îndepărtă de mine și asta mă relaxă cât de cât. Măcar am eliminat pericolul de a o răni și fizic, căci moralmente nu mă îndoiam că sângera abundent.

Nu știam ce să-i mai zic. Reacțiile ei de mai devreme fuseseră total neprevăzute, așa că am tăcut. Nici nu mi-am dezlipit spatele de perete până când n-am văzut-o că se oprește din suspinat.

— Vrei să mă ajuți! a zis. De-ai ști de câte ori am auzit eu cuvântul ăsta fără acoperire. Și atât de mult am fost ajutată, încât am ajuns să mă prostituez. Nimeni nu face nimic dezinteresat. Sunt doar curioasă – tu ce vrei?

Mă examină ca pe un germene la microscop. Un pic interesată de ce se află sub învelișul-mască și un pic temătoare față de potențialul pericol reprezentat de necunoscut.

Sub aparența de bacantă nerușinată, se ascundea o femeie timidă, al cărei suflet nu fusese încă pe de-a-ntregul câștigat de desfrânare. Voiam s-o cunosc pe cea de sub straiele de carnaval.

Îmi storceam mintea în căutare de cuvinte potrivite cu situația, când am auzit-o spunând:

— Dacă vrei să știi povestea mea, ne întâlnim mâine. În seara asta trebuie să plec cu… cadavrul. Așa i-ai spus, nu?

Zâmbi amar la auzul propriei voci.

„Cadavru ambulant!“, îmi venea s-o corectez.

Își refăcu machiajul în oglindă, își îndreptă spatele și chiar sub ochii mei se metamorfoză într-o *femme fatale*. Chipul i-a redevenit strălucitor.

A ieșit și m-a lăsat cu gura căscată. Nu am stat mult în starea aia de prostrație și am urmat-o. Din ușa toaletei, am apucat s-o văd cum părăsește localul la brațul bărbatului.

Nu aveam niciun chef să mă întorc la bar, așa că am ieșit în curtea din spate. Aveam nevoie de aer curat.

Un bec chior lumina spațiul îngust. Lăzi cu sticle goale de bere stăteau aliniate ca soldații în dreapta, iar în stânga, aruncate de-a valma, erau cutii de carton, caserole de plastic, PET-uri din plastic și resturi alimentare.

Imaginea asta îmi readucea în minte pe fetița-mamă. Oare cum o fi? Mi-am promis că voi încerca să mă interesez de starea ei, deși steluța albastră de pe ceasul meu era martorul cel mai credibil asupra faptului că totul era bine.

Mi-am strâns brațele pe lângă corp și m-am pregătit să inspir cu putere aerul crud al nopții. Sclipirile de pe cer erau atât de vii și păreau atât de aproape, încât m-am stăpânit cu greu să nu ridic brațul în încercarea de a atinge una. Mă autosugestionam că trebuie să mă relaxez și tocmai când simțeam, parcă, un strop de destindere cuprinzându-mi viscerele, am auzit din dreapta, din spatele zidului de lăzi cu sticle goale, un geamăt ca de animal rănit, apoi un tropăit alert, urmat de un răget sugrumat.

S-a dus dracu' relaxarea mea! M-am încordat și mă așteptam să-mi apară cine știe ce jivină în fața ochilor. Ajunsesem în faza în care nu mă mai miram cu atâta ușurință, așa că, indiferent ce o fi fost acolo, n-avea decât să vină. Adrenalina deșertată în mine în doar o jumătate de zi ar fi fost suficientă ca să facă și-un elefant să zboare ca un supersonic. Mă simțeam invincibilă.

Timp de vreo câteva minute nu s-a auzit decât o respirație greoaie. Apoi procesul se reluă: geamătul, tropăitul îndrăcit și răgetul.

Curiozitatea învinse precauția, așa că m-am apropiat, cât de silențios am putut. M-am lipit de blocul de lăzi și am aruncat o ocheadă.

Ce-am văzut m-a lăsat perplexă. Dacă aș fi dat peste vreun centaur, peste vreun balaur cu șapte capete, jur, aș fi fost mai puțin surprinsă. Era Măriuța, bucătăreasa, tocătoarea atomică, agitându-și membrele într-un dans isteric, ca și când ar fi încercat să îndepărteze un roi de albine ucigașe.

Am lăsat-o să-și termine prestația și am privit-o amuzată. Părul i se agita în valuri negre, brațele urmau o coregrafie ce pentru mine n-avea niciun sens, iar picioarele săreau de parcă ar fi trecut peste jăratec. Tot corpul îi era o unduire, o zbatere de dansator cuprins de nebunie.

Se opri la un moment dat, abia respirând, și, când dădu cu ochii de mine, zâmbi. Am rămas pe loc – cu tot eroismul meu. Preferam să mă lămuresc de departe asupra a ceea ce tocmai văzusem. Nu părea că ar fi jenată de faptul că am surprins-o. Își scoase o țigară din buzunarul halatului alb și se așeză pe o ladă goală, într-o poziție masculină, cu picioarele desfăcute și coatele pe genunchi. Trase din țigară cu o asemenea poftă, de parcă spectacolul de mai devreme n-ar fi fost decât preludiul acestei plăceri vinovate.

Nu am întrebat-o nimic, cu toate că îmi dădeam seama că asta făcea situația și mai ciudată. Așteptam ca ea să-mi ofere o explicație. Dacă voia.

Și voia.

— Așa mă descarc eu!

— Interesant, am spus eu, doar ca să zic ceva.

Nu îmi doream să creadă că o judec. Chiar n-o făceam. Era doar curiozitate.

— Psihologul la care mă ducea tata… Dumnezeu să-l ierte, că a murit!

— Taică-tu?

— Nu, psihologul.

— Taică-tu n-a murit?

— Ba da.

— Atunci să-l ierte și pe el, nu?

— Nu pe el, a fost un nenorocit.

Am ridicat din sprâncene, dar ea nu mă văzu. Măriuța tăcea, cu gândurile hălăduind pe cine știe ce potecuțe ale amintirilor.

— Așa, ce-i cu psihologul la care te ducea taică-tu? am readus-o în prezent.

— M-a învățat să mă descarc de stres și negativism. Fix așa cum îmi vine mie pe chelie. Și uite-așa îmi vine. Să fac ca toți dracii. Bine, m-a învățat el o grămadă de chestii, dar doar pentru asta îi mulțumesc.

Am simțit că Măriuța ar vrea să spună multe, dar și una, și cealaltă eram dezertoare de la posturile noastre.

— Ar trebui să încerci și tu, spuse ea aruncând țigara pe jumătate nefumată.

O strivi sub talpă și intră în local fără să mă mai privească.

Nu știu dacă mă păștea nebunia. După ce rămas singură, îmi venea să râd. Să râd în hohote, ca și când m-aș exorciza de tot răul ăsta pe care îl acumulasem zi de zi de când m-am întors.

XIII

Cu toate că fiecare suflet salvat îmi umplea inima de-o bucurie explozivă, gândul că răul nu va putea fi stârpit nici cu legiuni întregi de recuperatori demola tot ce câștigam. Eram ca meșterul Manole, pierdeam noaptea ce construiam ziua. Eu n-aveam nicio Ană la dispoziție. Și dacă aș fi avut, unde aș fi zidit-o?

Întrebarea corectă era: aș fi zidit-o? Aș fi sacrificat o viață pentru binele multora? Teoretic aș răspunde că nu, dar parcă mai știi? În orice caz, nu m-aș fi simțit confortabil în poziția celui ce trebuia să hotărască asta.

Fără voia mea, o făcusem deja. Motociclistul a fost sacrificat pentru ca alții să poată trăi. Îmi devenea clar că unii dintre oameni sunt doar hrană pentru alte suflete. Sunt doar niște trepte călcate de cei aleși. Sunt necesari, dar nu de neuitat. Evident, tânărul avea să rămână în memoria celor ce au beneficiat de organele lui atâta timp cât vor trăi, dar pentru cine altcineva mai conta?

Două sentimente se luptau în mine de pe poziții egale. Fericirea și disperarea. Ambele de magnitudini colosale. Mica mea lume se trezea zdrențuită când aceste două bestii egoiste se luau la trântă. Cel mai tare mă îngrijora faptul că începeam să întrevăd motivele ce îi determinau pe unii dintre recuperatori să se dea de partea Diavolului.

Din moment ce răul părea imposibil de învins, câțiva dintre noi începuseră să creadă că Șeful cel Mare pierdea teren și că nu era chiar atât de puternic pe cât se lăsa a înțelege. Alții apreciau

sinceritatea răului. Oferea exact ce promitea. Fără înfloriturі, fără dulcegării.

Din rău nu puteai tăia hălci mari, ci doar bucăți mici, nesemnificând mare lucru. Chiar și așa, consideram că e mai bine să fac asta decât să renunț. Un gând perfid mi se strecură în minte. Mă îngrozea și nu mă lăsa să mă bucur de micile mele acte de bine. Gândul că îmi voi pierde entuziasmul, că în final voi renunța.

Pe Elena mea o chema de fapt Anemona. Nu apăruse a doua zi, după cum spusese, ci după multe altele, însoțită de alt bărbat. Nu arăta atât de demolat ca ultimul, dar asta nu avea câtuși de puțin darul de a mi-l face mai simpatic.

Luasem hotărârea lăudabilă de a-mi peria discursul în ceea ce o privea. Repetam fraze anume construite pentru a ajunge la sufletul acestei renegate, scoteam verbe dure pentru a le înlocui cu altele mai caline, îndulceam adjective și peste tot presăram atâta dulceață câtă eram în stare să produc. Efortul meu n-a rămas nerăsplătit și așa se face că vreme de o săptămână s-a deschis în fața mea, pe cât îi permitea job-ul solicitant. Reușeam să discutăm în scurtele momente când necesitățile fiziologice ale tipilor agățați își cereau drepturile și nătărăii întârziau deasupra budei. Și în ultima vreme întârziau destul de mult, pentru că iritată de viteza reîntoarcerii lor am început să le strecor doze mici de laxativ în băuturile comandate. Anemona nu bănuia nimic, nu-și punea întrebări în legătură cu brutalele stări de cufureală ce îi apuca pe mai toți tipii ei. Mă distrau teribil moacele lor cuprinse de groază la auzul răscolitorului tsunami ce le răgea în intestine și abia îmi puteam reține râsul când îi vedeam alergând către toaletă, terifiați de gândul că se vor scăpa în nădragi.

Oricât aș fi încercat să ghicesc ce ascunde femeia asta, n-aș fi reușit nici într-o mie de ani de stors imaginația să reconstruiesc întregul portret al dramei ce reprezenta cealaltă față a vieții ei.

Încă o dată am primit confirmarea faptului că instinctul meu funcționa la randament maxim. Mi se păruse în seara aia, când o văzusem încercând să se integreze în grupul colorat de prostituate, că aduce a profesoară. Chiar asta era. Profesoară de geografie. Și nu, nu salariul de mizerie o adusese în ipostaza de a-și împărți viața în felii, una onorabilă, de arătat oamenilor cumsecade, iar cealaltă scăldată în cele mai fetide dejecții morale, printre desfrânate, pești și clienți dubioși.

Soțul i se îmbolnăvise grav și căzuse la pat. Primise un diagnostic format din mai multe cuvinte ce sunau, fiecare în parte, ca niște blesteme ale unei preotese voodoo. Nu am reținut niciunul dintre termenii ăia medicali. Nici nu voiam s-o fac. Prea suna totul a certificat de deces.

Viața li s-a schimbat brusc și visurile despre viitor s-au frânt dintr-odată. Copilul dorit nu avea să mai apară, vacanțele prin țările lumii aveau să rămână ca datorie pentru o altă viață, căsuța undeva la periferia orașului – departe de lumea dezlănțuită –, o utopie.

În țară nu i se dăduse omului nicio speranță, verdictul căzuse ca un trăznet peste sufletele lor tinere. După șoc, a urmat dezolarea.

Revolta.

Anemona căuta cu înfrigurare orice soluție, orice promisiune de vindecare – devenise obsedată. Se izolase și își petrecea orele libere cu ochii lipiți de monitorul calculatorului. Inima îi tresărea de fiecare dată când search-urile pe motoarele de căutare îi întorceau rezultate consistente. Dăduse, într-un final, peste un spital din China. Acolo se făcea nu știu ce transplant de celule stem. Operație costisitoare, la fel și drumul până acolo. Rezultatele nu erau garantate.

Pentru Anemona era suficient, mai ales că pe siteul ăla se aflau numeroase mărturii ale celor vindecați.

Abia după ce s-a smuls din lumea virtuală, cu ochii strălucind de bucurie, fluturând vestea ca pe un stindard al victoriei, a dat cu ochii de realitate. Soțul ei slăbise, pielea îi căpătase culoarea lutului ars și abia se mai putea mișca.

El renunțase deja. Simțea inutilitatea oricărui demers de recuperare a ceea ce avusese cândva. Se împăcase cu soarta lui.

De atunci Anemona l-a urât. L-a urât tot atât de mult pe cât îi ura boala.

Lupta asta devenise a ei. Trebuia să învingă sau să moară.

Nu avea banii necesari. Băncile i-au râs în nas când le-a solicitat un împrumut. Singura variantă părea să fi rămas cămătarul ce își parca mașina luxoasă chiar sub balconul apartamentului ei. Un pehlivan mare cât o ușă, cu o burtă revărsată peste cureaua pantalonilor și pe care te-ai fi așteptat în orice clipă s-o vezi scurgându-i-se la picioare, în zoaie groase, peste pantofii lui de fițe.

Gândul de-a avea a face cu un astfel de personaj o scutura de dezgust. Între dezgust și groaza de a-și pierde bărbatul, a învins cea de-a doua.

L-a abordat pe individ într-o după amiază, când ieșise din casă cu părul vâlvoi, cu inima în gât și cu sufletul la vedere. Omul s-a arătat impresionat, chiar a empatizat la o capacitate surprinzătoare. Se dovedise a fi singurul om ce rezona la drama ei.

Și a tot rezonat, până când a prins-o într-un contract. Anemona își punea apartamentul ca garanție pentru un împrumut ce nu acoperea decât pe sfert prețul acestuia. Cu vigilența sedată de bunăvoința acestui bărbat providențial, nici nu s-a mai uitat pe înțelegerea semnată.

Era profesoară de geografie, nu de logică.

Starea de grație s-a dus la dracu' exact în dimineața când credea că totul era bine pus la punct. Banii dispăruseră fără urmă. Apucase să cumpere două bilete de avion cu destinația China. Singura dovadă a jafului era ușa de la intrarea în

apartament. Fusese forțată. Era o amărâtă de ușă din pal. N-o schimbase niciodată, pentru că nu se temea de hoți. Nu avea bijuterii, nici aparatură High Tech. De bani ce să mai spunem! Salariul se evapora chiar înainte de a apuca să simtă bancnotele.

Poliția venise. Amprente, interogatoriu și… la revedere.

Ea rămăsese în urma lor cu inima sângerând, cu brațele inerte și cu ochii la soțul ei, ce părea că începuse deja călătoria spre Dincolo.

A mers din nou la cămătar. I-a cerut aceeași sumă de bani. Se gândise că oricum își va pierde apartamentul, măcar să se întâmple pentru jumătate din cât valora. Doar că de data asta n-a mai dat de privirea lui bonomă, ci de niște ochi sticloși și de o gură pungită ce o anunța că așteaptă dobânda cât de curând, altfel n-are decât să-și ia soțul mumificat și să elibereze apartamentul.

Nu mi-a spus cum de ajunsese să se prostitueze, nici nu mai conta. Mi-a spus doar că o făcea pentru a putea plăti dobânda la suma din care nu apucase să cumpere decât două bilete – inutile – către China, și pentru medicamentele ce îl țineau pe omul ei în viață. În viață e prea mult spus. Medicamentele alea nu făceau decât să-i prelungească agonia, însă ea se bucura de faptul că el respiră, acolo, la o întindere de braț depărtare. Ultima oară când putuse articula câteva cuvinte, bolnavul o rugase să-l lase să moară. Nu putea. Nu era egoism – sau poate că era, nici ea nu mai știa. Tot ce știa era că se afla într-un coșmar, iar ea era personajul principal. Încasa totul cu o asemenea asumare, încât ajunsese să-și aducă simțurile într-o letargie de morfinoman. Pentru încă o oră cu bărbatul ei.

Am insistat ca într-o zi, după ce iese de la școala unde preda, să ne întâlnim, să putem sta de vorbă liniștite. A acceptat și, din vorbă în vorbă, m-a întrebat dacă nu vreau să merg la ea.

Apartamentul semăna ca două picături de apă cu al meu, ca amplasament, doar că era mai bine îngrijit, mobilat simplu, cu mult bun gust.

Soțul ei se afla lungit pe un fel de pat de campanie, în prima cameră, cea de zi. Anemona își păstrase dormitorul pentru momentele de odihnă. M-a lăsat acolo, cu el, și s-a dus în bucătărie să facă două ceaiuri.

Un miros greu de medicamente plutea prin cameră și o senzație stranie de prezență a morții m-a cuprins. Mi s-a făcut pielea de găină când i-am văzut pe Abel și Ama cu ochii ațintiți în diferite puncte ale încăperii, ca și când ar fi privit ceva concret, cât de poate de material.

— Moartea e aici, a spus Abel. Așteaptă.

Într-un fel, bănuiam.

Ama s-a apropiat de bărbat și cu o blândețe fără margini i-a mângâiat fruntea. I-a înlăturat șuvițele de păr brun și l-a sărutat.

Pieptul bărbatului a săltat deodată într-o inspirație șuierătoare. Pleoapele ochilor căzuți în orbite s-au întredeschis pe jumătate și suferindul a schițat un zâmbet. Aproape că am sărit din scaun.

„Poți să-l vindeci?“, am întrebat-o pe Ama.

— Oh, nu!

„Dar…“

— E pregătit să moară, vrea asta. Aș putea să-l ajut.

„Să-l ajuți să… ce? “

— Să-l ajut să treacă Dincolo, să nu mai sufere. Pentru că suferă groaznic.

Abel stătea într-un colț, privindu-ne cu gravitate.

Aveam experiența mea în legătură cu trecerea. Știam că odată ajuns acolo nu te mai durea nimic. Dar îmi era milă de Anemona. Ea trebuia să mai zăbovească în Chaos, să ducă mai departe durerile amândurora.

Partea proastă cu moartea este că îl aranjează doar pe decedat. Nu are nicio obligație asupra

celor rămași. Să se descurce fiecare cum poate.

Dracu' te-a pus să iubești un om știind că moartea va veni să-și ceară plata?

„Ce vrei de la mine?“, o întreb în timp ce simt că mi se taie picioarele.

Încep să întrevăd singură răspunsul.

— Îmi dai voie?

„Adică… Stai!“

Mă bâlbâi. Nu pot să-mi asum o astfel de hotărâre. S-o ia oricine altcineva, dar nu eu.

„Când ar muri, dacă… Înțelegi! Dacă… și-ar urma cursul?“

— În două săptămâni! l-am auzit pe Abel.

— Dar ar petrece două săptămâni de Iad! completă Ama cu duritate.

Am privit iar la om. Nici măcar nu știam cum îl cheamă. Am urmat cu ochii linia scheletică a trupului inert. Mușchii erau topiți peste oasele mari, bine conturate pe sub piele. Sub coaste se căsca un hău. Carnea îi dispăruse.

Atunci apăru Anemona, cu o tăviță albă tivită cu cobalt. Pe ea avea două cești cu același design. Mă văzu cu ochii zgâiți asupra bolnavului și interpretă greșit expresia mea. De unde să știe ce luptă era în mine?

— E un spectacol greu de privit, zise, dar m-am obișnuit. Îl văd la fel de frumos ca întotdeauna. Vrei să îți arăt poze de la nuntă?

Aduse o cutie veche de pantofi, unde ținea zeci de poze. Trie dintre ele și îmi întinse unele în format mare.

N-am avut încotro și am privit spre cuplul zâmbitor și fericit, pus la patru ace. Rochia albă de mireasă, înfoiată peste picioarele mirelui, îmi lua ochii. Bărbatul înalt, bine făcut, ce o ținea pe Anemona de după talie, nu avea nimic în comun cu cel ce zăcea acum sub nasul meu. Absolut nimic!

O mare parte din el era deja Dincolo. Așa mi-am explicat neconcordanța.

Am privit-o în timp ce cotrobăia prin cutie. Nu purta niciun fel de fard. Părea mult mai tânără decât o știam eu. Un chip frumos, de om cuminte. Găsi poza căutată și mă privi fix în ochi. M-am cutremurat. Am văzut acolo cât se simțea de hăituită. Da, hăituită! Nu-i un cuvânt neinspirat ales. Cât era de singură și cât de pierdută!

Atunci m-am hotărât să fac ceva pentru ea. Dar pentru ca să o pot ajuta, trebuia ca mai întâi s-o lovesc până în suflet.

„Fă-o!“, i-am transmis Amei.

Am văzut-o strălucind lângă suferind. Aproape că-i vedeam aripile.

Pe Anemona am distras-o cu întrebări.

— Poliția a venit cu rezultate?

Ea ridică din umeri. Oare de ce nu mă mir?

— Cine e samsarul ăsta? Ia întreab-o! spuse Abel. Nu cred că hoțul banilor trebuie căutat prea departe.

„Cămătarul! Cum de nu m-am gândit la asta? Cine mai știa că Anemona are bani în casă?“, m-am gândit eu.

Îmi venea să mă plesnesc peste frunte. N-am văzut pădurea din cauza copacilor.

Am repetat întrebarea lui Abel.

— Stă în blocul de vizavi, spuse și se ridică de lângă mine.

Mă invită pe balcon.

— Uite! Aia e mașina lui!

Îmi arătă cu degetul spre un șir de automobile. Dintre toate, ieșea în evidență una albă, mare cât o garsonieră.

— Ditamai mașina! exclamă Abel în spatele meu.

— Îmi poți arăta contractul semnat cu el? am întrebat-o pe Anemona.

Mi-a dat contractul fără nicio reținere. Atunci am înțeles de ce a fost atât de ușor de păcălit. Era extrem de încrezătoare în bunele sentimente ale semenilor. I-am ordonat lui Abel să rețină antetul

societății comerciale sub numele căreia se ascundea samsarul.

— Oh! am auzit-o pe Anemona.

Privirea îi căzuse asupra soțului și expresia de dulce seninătate așternută pe obrazul lui pământiu o fascina. Nu-l mai văzuse de mult timp atât de relaxat.

Știam de ce arăta așa de bine. Pentru că murise. Ama îl ajutase să treacă Dincolo.

Așteptam cu inima strânsă ca și Anemona să realizeze ce se întâmplase.

S-a așezat în genunchi lângă el, studiindu-l ca un copil curios. I-a mângâiat obrajii și gâtul. Și-a înfipt privirea în pieptul lui, așteptându-l să se ridice în ritmul respirației. Doar că asta nu s-a mai întâmplat.

Credeam că o să devină isterică, să trântească și să blesteme soarta. Dar nu. Lacrimile au început să-i curgă într-o tăcere deplină. De parcă toată furtuna se desfășura în interior și era ținută acolo cu zăgazuri de stâncă.

A stat îngenuncheată multă vreme, iar eu nu m-am clintit de lângă ea. Aș fi vrut s-o mângâi, s-o strâng la piept, dar stana de piatră care devenise mă intimida. Așa că am rămas, fără să rostesc un cuvânt, privind-o, pregătită să intervin când ar fi avut nevoie de mine.

Tot clătina din cap, de parcă ar fi încuviințat cine știe ce chestie auzită. Îmi imaginam că vorbea cu soțul ei, așa cum făcuse mereu de când se îmbolnăvise. El nu-i mai răspunsese în ultima vreme, dar ea era mulțumită doar să-i poată vorbi.

Abia spre seară s-a ridicat de lângă el. Ciudat de tăcută și liniștită. A trebuit s-o ajut să se ridice și s-o car până la un fotoliu din apropiere, pentru că strânse sub ea, lipsite de sânge, picioarele îi amorțiseră.

— M-a părăsit! a spus. Cum a putut?

Nu-și dezlipea privirea de pe chipul lui.

— Anemona, ai rude? Soțul tău avea? am întrebat-o.

Se uită la mine ca și când n-ar ști cine sunt.

— El nu. A crescut la orfelinat. Eu am, pe mama, pe sora mea, răspunse după câteva secunde. Părea că-și scormonește în minte după cine știe ce informații.

— Dă-mi numerele lor de telefon. Trebuie să știe ce s-a întâmplat.

Îmi arătă o agendă mică, roz, lângă telefonul fix.

— Cum le cheamă? am întrebat-o văzând zecile de contacte notate în agendă.

— Caută pe prima pagină. Primele două nume, alea încercuite cu carioca roșie… Ioana e mama și Aurelia, sor' mea.

Le-am sunat pe femei și în nici un sfert de oră au apărut în casa Anemonei. Am respirat ușurată când le-am văzut. Iubitoare și atente. Oare de ce m-oi fi așteptat să fie niște cotoroanțe? Nu cumva răul mă cuprindea și se insinua perfid în inima mea? Nu cumva începeam, pe nesimțite, să nu mai cred în bine?

Nopțile lucram la bar și zilele mi le împărțeam între micul Viorel și văduva Anemona. Ajunsesem un zombie. Abia mă mai țineam pe picioare, iar cearcănele negre din jurul ochilor nu mai puteau fi mascate oricât de mult m-aș fi fardat.

Eram stresată și de faptul că adunasem o listă lungă de chestiuni de rezolvat. Nu erau sarcini trasate de Sus, aș fi putut să mă culc pe-o ureche, dar nu eram construită astfel. Astea erau ale mele. Erau sarcini trasate de propria conștiință. Viorel și familia lui subterană, Mati cu Eugen al ei, biata Anemona… Îi simțeam pe toți oamenii ăștia ca fiind în grija mea, mă simțeam pe deplin responsabilă pentru soarta lor.

Soțul Anemonei a fost înmormântat.

La cimitir ne-am îngrozit cu toții de urletul femeii în momentul coborârii sicriului în groapă. Groparii au fost nevoiți să-l readucă la suprafață și

s-o lase să-l mai îmbrățișeze o dată. Preotul s-a opus categoric, pretinzând că nu e voie. Însă Ama s-a învârtit de două ori în jurul lui ca o boare abia simțită și l-a făcut să fie mai indulgent. Dacă ea n-ar fi reușit să-l înduplece pe preacuviosul, ar fi încasat-o de la mine, atât eram de enervată de încăpățânarea cramponării de niște obiceiuri bisericești a căror logică n-o pricepeam nicicum.

N-am asistat la prea multe înmormântări, dar la acelea la care am fost de față, acest moment se dovedea a fi cel mai dramatic. Cel al coborârii sicriului în mormânt.

Era ca și când, până atunci, toți cei ce îl iubiseră pe răposat mai sperau într-o răsturnare de situație – să-l vadă ridicându-se din morți sau mai știu ce, și acel moment, cel final, le deschidea ochii asupra realității. Atunci era jalea cea mai mare.

Când toată lumea a plecat, am stat deoparte privind-o pe Anemona care nu mai avea lacrimi, cu ochii spre mormânt, susținută de surorile sale. A dat să plece și, când ochii i-au căzut asupra mea, s-a apropiat, și-a strecurat mâna sub brațul meu și m-a condus pe aleea umbroasă, mărginită de cruci.

— Ce vreme minunată! spuse cu o voce veselă. S-a bucurat că s-a dus la odihnă. Ce frumos miroase aleea aceasta! Sunt atât de multe flori! De ce ești atât de posomorâtă? Să vii să mă vizitezi într-una din zile! Ah! Mâine îi voi aduce lalele, îi plăceau atât de mult!

Nu îndrăzneam să respir. Propozițiile dezlânate care ieșeau de pe buzele ei crăpate mă îngrijorau.

Mama și sora Anemonei au rămas cu ea și după aceea. Asta mă liniștea într-o oarecare măsură. N-ar fi fost deloc prudent să fie lăsată să locuiască de una singură. Mai ales ținând cont de scena din cimitir. Nu mi-o puteam îndepărta din cap oricât m-aș fi străduit. Era ca un videoplayer defect – rula mereu aceeași imagine.

Când am avut, în sfârșit, un pic de timp doar pentru mine, am căzut într-un somn ca de moarte.

Dacă cineva ar fi încercat să mă trezească, mă îndoiesc că ar fi reușit, indiferent cât s-ar fi străduit.

XIV

Imediat cum m-am înzdrăvenit – căci vă spun eu, lipsa de somn te face să te simți ca și când ai fi cu un picior în groapă – mi-am pus în ordine agenda personală cu suflete de salvat. Habar n-aveam dacă și aceste recuperări voluntare aveau să fie însemnate cu steluțe albăstrii, dar, categoric, aveau să fie notate în inima mea.

Pentru Viorel nu erau multe de făcut în acest moment, în afară de a-i asigura câte ceva de mâncat, iar pentru Anemona, oricât mi-aș fi stors creierul, tot nu găseam o soluție pentru a-i recupera apartamentul și a o elibera de sclavia față de nenorocitul ăla de cămătar. Rămăsese doar Mati.

Așa că m-am hotărât să dau târcoale cartierului lui Eugen. Era pe la mijlocul săptămânii, puțin după ora prânzului, și în afurisita aia de zonă nu era nici măcar un amărât de copac sub care să te adăpostești de razele soarelui. Beton peste tot. Ai fi zis că proiectantul cartierului respectiv s-a străduit din răsputeri să acopere orice bucată de pământ de unde ar fi putut – Doamne ferește! – să crească ceva verde.

Părculețul miniatural gemea de copii și de adulți ce îi supravegheau. Copilul lui Eugen lipsea, așa că am luat-o agale spre intrarea în scara de bloc în care îl văzusem intrând. Ei, aici era ceva verdeață! Doar că era îngrădită cu un gard metalic. Pe o bancă așezată chiar în fața blocului, așa cum sunt poziționate cele de la țară, stătea o femeie de vreo șaizeci de ani, ce își sprijinea palmele într-un baston coșcovit și se uita fix la mine. M-am apropiat de ea și m-am așezat pe băncuță.

— Bună ziua, am zis. Ce cald e azi!

Se uită cu coada ochiului și dădu din cap. Era suspicioasă. Nu mă cunoștea.

Am studiat-o pe furiș. De la o vreme, devenisem foarte pricepută în a ghici caracterul cuiva doar observându-i trăsăturile feței. Dacă persoana era mai bătrână, era și mai ușor de citit. Sufletul a avut suficient timp la dispoziție ca să se imprime pe chip. Colțurile gurii căzute trădau o persoană veșnic nemulțumită, iar felul în care buzele erau strânse putea însemna o mulțime de alte minunății din aceeași gamă. Arcadele tronau, groase, peste ochii tulburi. Chipul femeii ăsteia ar fi stat foarte bine în DEX, ca definiție pentru răutate.

Asta era bine pentru mine. Genul de om care se poate dovedi cel mai neprețuit informator.

Cerberul studia cu ochi acri pe oricine îi trecea prin față. Un puști ce îndrăznise să sară gardul de metal atras de un corcoduș cu fructe mici, încă verzi, i-a trezit babei spiritul civic.

— Ieși d-acolo, nenorocitule!

— Lăsați-l! m-a pus dracu' să intervin. E copil, poftește la un fruct.

— Corcodușul ăla nu-i acolo pentru copii! îmi aruncă fără să mă privească.

— Dar pentru ce e?

Evident, la așa întrebare nu se așteptase. Tăcu pentru câteva secunde, nemulțumită.

— Oricum, nu-i din scara noastră. Să meargă la scara lui.

Mi-am mulat discursul după al femeii, prefăcându-mă că îi împărtășesc opinia.

— Băi, ia, marș la scara ta! am strigat către puști, încruntându-mă cât puteam de tare.

Îmi venea să râd. Însă aderarea la cauza babei – oricare ar fi fost aia – mi-a atras pe dată o privire binevoitoare din partea ei.

„Previzibil!“, mi-am spus.

Abel și Ama chicoteau ca nebunii și îmi era greu să-mi mențin aerul feroce.

Puștiul nu se dădea dus cu una cu două de lângă corcoduș și căra cu mare viteză fructe în buzunarele pantalonilor de trening. Știa el că baba nu se putea mișca prea rapid. Probabil că nu era la prima aventură de genul ăsta.

Am dat lovitura finală și m-am ridicat de pe bancă, zbierând ca apucata către puști. S-a speriat și a fugit, iar baba m-a privit ca pe o eroină picată din ceruri întru salvarea corcodușului.

M-am așezat iar pe bancă, oftând și bombănind împotriva proastei educații primite de tinerii din ziua de azi. Rolul mă acaparase și-l jucam cu puțin prea mult zel. O persoană cu bun simț mi-ar fi mirosit pe dată impostura.

— Locuiești prin zonă? mă întrebă.

Fără voia ei, bătrâna îmi oferise un punct de la care să încep să croșetez o poveste.

— Prin apropiere, dar vreau să mă mut în scara asta. Prietenii mei locuiesc aici.

— Da?! se miră.

Am încuviințat.

— Cine sunt?

— Eugen și familia lui.

— Care Eugen?

Femeia își îngustase irisurile. Habar nu am cum o ajuta asta să-și dea seama la care Eugen mă refeream.

Partea proastă era că nu-i cunoșteam numele de familie.

— Eugen. Cel cu copil mic.

„Draci! Sper să nu fie mai mulți Eugeni cu copii mici!“

Tot nu-și dădea seama la cine mă refeream. I l-am descris și atunci chipul i s-a destins a înțelegere.

— Aha! Da, îl știu. Cel de la patru? Ionescu.

Am încuviințat din nou. Nu știam la ce etaj stătea nemernicul ăla. Mergeam la cacealma.

— Sunt prietenă cu nevastă-sa, mai degrabă.

— Ioana.

— Ioana Ionescu.

— S-au căsătorit? se miră baba.

„Ops!“

— Știam că o cheamă Pavel. Așa e trecută la panou, la administrație. Apartamentul e trecut pe numele ei.

— Eh, așa-mi place mie s-o alint, o dreg. Cu numele bărbatului iubit.

Baba se uită la mine într-un fel alarmant. Ca și când ar auzi din gura mea niște chestii neconforme cu realitatea.

— Iubit? La cât o bate, nu prea cred că mai e iubire acolo. Așa spunea vecină-sa de etaj, prietenă cu Vasileasca de la șapte, care e prietenă cu mine, că vrea să scape de el, dar a amenințat-o că o omoară și-i ia copilul.

— Ioana e mândră, nu prea îmi spune mie despre certurile cu Eugen, am zis.

— Bine, bine, nu-ți spune! Dar n-o vezi cu vânătăile la ochi? mă mustrului baba.

Ia te uită! Detectez oare niște rămășițe anemice de compasiune?

— Îmi spune mereu că se lovește! am blufat.

Spre mirarea mea, baba mă crezu și urma de suspiciune îi dispăru cu totul.

În momentul acela, ușa de metal a intrării în scară se trânti cu forță și când am văzut cine apare în fața ochilor mei, am simțit o ușoară paralizie în membrele inferioare. Nu am avut timp să fac niciun gest de camuflare, dar, noroc chior, Eugen ieși fără să se uite în stânga sau dreapta.

— Io’te lupul! spuse baba de îndată ce bărbatul dispăru din raza noastră vizuală. De ce n-ai vorbit cu el?

— Sunt foarte supărată, acum că am aflat că o bate pe Ioana, am motivat.

Nici nu eram departe de adevăr.

— Cred că se grăbea la serviciu. Are serviciu bun, spuse vecina turnătoare.

— Daaa… Bun…

— Ce șpăgi s-or da acolo! continuă limbuta spre marea mea satisfacție. Zicea a lui Costache, de la ultimul etaj, că dacă vrei să iei o tarabă trebuie să dai vreo cinci sute de euro, sau dolari, nu mai știu ce a zis. A avut noroc cu unchi-su, că dacă nu era ăla director la Administrația Piețelor, nu pupa el așa post bun. Auzi, un golan ca el să administreze o piață! Doamne! Lua-i-ar dracu' de corupți!

Și femeia a continuat până când am aflat tot ce m-a interesat. La plecare am rugat-o să nu le spună prietenilor mei, Eugen și Ioana, că doream să mă mut în scara lor. Chipurile, voiam să le fac o surpriză.

Am găsit imediat piața. Mai greu mi-a fost să găsesc birourile administrației labirintului ăluia incredibil.

Tarabe și chioșculețe în care se vindea te miri ce erau înghesuite unele în altele, într-o atmosferă sufocantă. Debandadă totală. Probabil că cei din zonă, făcându-și cumpărăturile de ceva vreme din locul acela, se orientau fără probleme în hățișul de țoale agățate pe umerașe, fix în ochii clienților, detergenți, farduri, oale, pantofi, fructe și legume, alături de grătare pe care sfârâiau mititeii grăsuni. Niciunul dintre tarabagii nu părea interesat să lase măcar puțin loc pentru ca amărâtul de mușteriu să aibă pe unde trece. Toți își etalau marfa cât mai adânc pe aleea de trecere, de parcă singurul motiv al prezenței lor acolo era acela de a scoate ochii concurentului de vizavi cu talentul lor de decoratori.

Nicăieri în altă parte nu te lovește balcanismul ca în piețele astea de cartier. O forfotă de furnicuțe în mușuroi, ochi îndreptați către tarabele întesate ca la balamuc cu tot ce-ți trece prin cap și mai ales cu ce nu. Mi-am imaginat că într-o astfel de piață poți trece chiar pe lângă maică-ta, fără s-o observi. M-am distrat privind chipurile oamenilor, imaginându-mi cam de ce fel de gânduri se afla animat fiecare, în funcție de mimica afișată.

Un domn îndesat, ușor înclinat spre dreapta, tras de sacoșa plină cu legume, privea foarte concentrat la zona cu chimicale și își țuguiase buzele ca și când ar fi vrut să fluiere. Arăta tare caraghios.

— Știu eu ce gândește, sări Abel, încântat de distracția promisă de micul nostru joc. Caută niște otravă s-o sinucidă pe nevastă-sa, din cauză că-l trimite toată ziua-n piață în loc să-l lase să zacă la televizor cu mâna-n pantaloni.

Ama și-a dat ochii peste cap, revoltată de imaginația drăcușorului. Era mereu atât de serioasă!

— Hai, nu ne strica cheful! o apostrofă blondinul, privind-o galeș.

Era pus pe șotii, nebunaticul, se vedea de la o poștă.

— Cred că nu-i mai ajung banii pentru detergent! spuse ea, destul de mândră de idee.

— O, Doamne! Cât de plictisitor gândești! Așa făceai și compunerile la școală? Poate că nu-i mai ajung banii pentru otravă de șobolani! Are în casă un șobolan de o sută de kile, ce-i roade tot ce are prin frigider, îi ocupă trei sferturi din pat, îi sforăie-n creier pe două voci. Iar când rozătoare nu doarme, îl țăcăne pe el la cap cu limbarița ei nenorocită!

Ama s-a pus pe râs de data asta. Abel se însufleți și se înroși tot.

— Cred că ai avut o copilărie îngrozitoare!

Uneori îmi plăcea să-i aud cum se înțeapă. Se dovedeau destul de inventivi în a găsi cuvinte cât mai contondente, deși, trebuie să recunosc, campionul la knock-out-uri era Abel. Când se aprindea, rănea foarte tare, afurisitul.

Acum, l-am văzut atins de remarca privitoare la copilărie și, pentru că nu voiam ca amuzamentul să ia final chiar înainte de a fi început, am spus:

— Eu cred că are o iubită și se căznește să facă economii pentru a-i cumpăra un ruj!

Mă priviră amândoi și imediat s-au pus pe râs.

— Hotărât! Ești cea mai jalnică dintre noi! spuse Abel.

Am încuviințat. Chiar eram jalnică.

La compunerile de la limba română nu excelasem niciodată. Nici la matematică, nici la… OK! Bine! N-am excelat la nimic.

Chiar din clasa întâi, pe când colegii mei aflaseră că Ana are mere, începuseră să țeasă povești despre cât de roșu era mărul, cât de blond era părul Anei – mă rog, unii băgau mâna în foc că era castaniu –, cât de diafană era mâna în care ținea fructul, ce gust parfumat trebuie să fi avut… Îi priveam ca pe niște ciudați. De unde atâta imaginație? Poate doar dacă nu cumva erau cu toții niște nebuni. Ăștia da, au imaginație!

Tocmai văzusem o tânără ce studia cu mare interes niște briz-briz-uri ieftine pe o tarabă și mă pregăteam s-o analizez, când Abel îmi atrase atenția asupra unui grup de tineri. I-am privit, dar n-am observat nimic interesant la ei. Stăteau la coadă în fața unei tarabe unde se vindeau fructe. În fața lor se mai afla o bătrână cochetă și o tânără căreia vânzătorul tocmai îi cântărea niște banane.

L-am mustrat din priviri pe Abel.

— Uită-te! spuse, iritat de faptul că nu vedeam și eu ce observa el.

Eram convinsă că nu bătea câmpii, dar oricât de mult m-aș fi holbat la tinerii ăia, tot nu-mi sărea nimic în ochi.

— Uită-te la mâna celui mai scund dintre ei.

Am făcut ce mi-a spus și m-am concentrat. Am rămas ca la dentist – și asta nu-i o figură de stil – când am văzut că tânărul indicat de Abel avea brațul strecurat până la cot în poșeta bătrânicii cochete. Alți doi distrăgeau atenția femeii vorbind între ei cu voce ridicată. L-am văzut scoțând un portofel vișiniu, ce a dispărut cât ai clipi sub pliurile unui pulover ținut pe celălalt braț. Se îndepărtă, pretinzând că va cumpăra din altă parte,

întrucât vânzătorul era prea mocăit. Amicii săi îl urmară la scurt timp.

Vânzătorul ăla era într-adevăr extrem de lent. Când m-am hotărât să-l învăț minte pe hoț, încă îi mai cântărea tinerei afurisitele alea de banane. Doar nu erau de aur!

L-am ajuns pe individ și mi-am înfipt mâna în ceafa lui. Ceilalți doi au rupt-o la fugă, iar nărodul, văzându-se singur, s-a pus pe urlat ca din gură de șarpe. Speram s-o rezolv discret. Era atât de scund, încât din afară păream o nebună care agresează un minor.

— Lasă copilul în pace, l-am auzit pe un nene, singurul ce se sinchisise să intervină.

Restul treceau pe lângă mine și victima mea de parcă am fi fost invizibili. Nu-mi imaginam că voi ajunge vreodată să mulțumesc proniei cerești pentru indolența românilor.

— Scoate portofelul! am zis către hoț, ignorându-l pe justițiarul de ocazie.

— Ce portofel, fă? se burzului tembelul.

Urăsc să mi se spună „fă“. L-am strâns și mai tare de braț.

— Tu n-auzi când îți spun să lași copilul? am auzit vocea unchiașului salvator, chiar în urechea dreaptă.

Avea de-a face cu o femeie. Eroismul din el se putea manifesta fără opreliști. Cunoșteam genul ăsta de bărbați. Dacă agresorul ar fi fost un mascul, n-ar fi intervenit nici pentru maică-sa. Tipul puse mâna pe brațul meu drept și asta mă scoase din sărite. Gestul lui m-a determinat să abandonez diplomația cu care aveam de gând să-i explic că ăsta era un copil tot așa cum eu eram regina Angliei, și că tocmai furase portofelul unei bătrâne.

Fără să-l eliberez pe hoț din mâna stângă, am rotit rapid pe cea dreaptă și l-am prins pe bărbat de antebraț. De furie, am uitat să-mi controlez forța.

L-am auzit cum scoate un „Ah!“ și chipul i se contractă de durere. I-am șoptit printre dinți:

— Ăsta tocmai a furat portofelul unei doamne de la taraba aia cu banane…

Din fericire, în sprijinul meu veni strigătul de disperare al bătrânei. Dorind să plătească, observase că nu are cu ce.

— Ai de ales, ori te cari dracu’ din fața mea, ori îți rup brațul, am adăugat.

Ca să-l conving că nu glumesc, l-am smucit violent. Scânci din nou. L-am eliberat. Își cuprinse antebrațul rănit cu mâna nevătămată și se îndepărtă. De vreo câteva ori se întoarse și privi spre mine.

Scena de mai devreme l-a convins pe hoț să scoată portofelul de pe unde îl dosise. Mi-l întinse, speriat.

— Dacă ne vom mai întâlni vreodată, nu mai scapi doar cu atât! i-am spus și i-am dat drumul.

După ce se îndepărtă la o distanță prudentă, se întoarse și-mi aruncă:

— Fă, pun io mâna pe tine!

M-am prefăcut că am intenția să-l prind din nou, și, previzibil, tipul o rupse la sănătoasa. Am zâmbit în urma lui.

„Amărâtule!“

Am înapoiat portofelul proprietarei de drept, și după ce femeia și-a văzut înapoi mica avere, s-a oferit să-mi ofere o sumă ca recompensă. Am refuzat și i-am propus să mă răsplătească prin a nu-și mai forța norocul în felul ăsta nechibzuit.

Cu toate că ar fi trebuit să simt satisfacție, doar făcusem o faptă bună, m-am simțit deodată extrem de obosită. Cheful de a salva pe alții se dusese dracului. Erau prea multe rele pe lumea asta. Și relele astea nici măcar nu erau niște entități hidoase ușor de ochit de la o poștă. Nenorocitele sălășluiau chiar în oameni, luau forma lor. De acolo trebuia să le scot și să-mi imaginez, ca o proastă, că le voi stârpi. Le scoteam din unii și

intrau în alții. Era un joc perdant, indiferent de strategii.

Priveam la masa aceea viermuitoare de creaturi bipede. Nici măcar nu-mi venea să le mai numesc oameni. Oare meritau efortul meu sau al celorlalți recuperatori? Recuperatorii existau de când lumea și cu toate astea răul nu fusese stopat. Își inventa noi forme de manifestare. Iar momâile astea umblau pe lângă mine ca niște roboți închiși în carcase ermetice, bine căptușite pe interior pentru a nu resimți șocurile. Nu le păsa decât de ce se petrecea în universul lor îngust.

Chiar nu simt pericolul?

Nepăsarea asta are să-i piardă. Cred că așa se protejează, dar nu fac decât să paveze drumul pe care răul să vină și să le demoleze castelele de nisip.

N-are decât să-i ia dracu'! Poate că asta merită până la urmă! Să-i ia și să-i arunce dracului pe toți în cazane de smoală, să-i ardă până la os, să le refacă toată hrana aia pentru viermi și să-i mai ardă o dată, și încă o dată…

Totuși, nu puteam s-o trimit la dracu' pe Mati. Trebuia să fac ceva pentru ea, așa că m-am adunat, cu toată lehamitea ce mă cotropise, și m-am îndreptat spre locul unde aflasem că erau birourile administrației.

M-am lovit de unul și de altul în aglomerația aia, de parcă să te ciocnești de oameni, mai-mai să-i trântești pe jos, ar fi un stil de mers la modă.

— Hei, ce-i cu tine? mă întrebă, dulce, Ama. Ai căzut dintr-odată.

Nu era nevoie să-i răspund. Știa tot.

A vrut doar să-i aud vocea. Uneori putea fi teribil de mângâietoare, ca un balsam răcoros peste o rană în flăcări.

— Să nu uiți, stările tale schimbătoare sunt doar un efect al faptului că ai revenit! Nu te lăsa cuprinsă de alte impresii… Luptă cu ele. Cu timpul se vor estompa.

Se uită mustrător la Abel, de parcă el ar fi avut vreo vină. Drăcușorul dădu ochii peste cap.

— Ce?! Ți-ai și găsit țapul ispășitor?

Îl ignoră și mă mângâie ca o soră mai mare.

— Mă tot întreb…, am spus.

— Ce?

— Dacă Șefu' l-a făcut pe om, de ce nu l-a făcut perfect?

O vedeam cum se încruntă. Tăcea. Nu știa, nu voia sau nu avea voie să spună.

— Nu-i așa că ți-ar plăcea să afli răspunsul la întrebarea asta? mă tachină Abel. La fel și care-i rostul vieții în Chaos, și o grămadă de alte aiureli ce nu vă lasă pe voi să închideți ochii liniștiți. Nu vreau să mă laud cu Șeful meu, dar nu mă pot abține. E un prinț. Ce promite, aia face. În schimb, Creatorul vă ține în frâu. Confuzi! Că poate vă va ierta, că poate nu! Dar cine vă cunoaște mai bine decât el? Altfel v-ați fi urcat de mult în capul lui, cu trufia voastră. I-ați fi luat locul.

— Perfect! Ce înseamnă perfect? interveni Ama.

— Ha! Ia s-o vezi cum începe cu psihanaliza și cu alte psiho-drăcii menite să te încuie! Ia! Chiar sunt curios ce răspuns îi dai! râse Abel.

Simțeam cum starea de rău se agrava, iar ciorovăiala din spatele meu mă destabiliza și mai tare. Soarele îmi cocea creierul și mi-a trecut prin cap – poate că aiuream deja – că un păr blond mi-ar fi fost mult mai de folos acum, decât claia asta neagră.

— Fii atentă! Vânzătorul ăsta, spuse Abel tocmai când treceam prin dreptul unei tarabe cu căpșuni la preț destul de mic, judecând după coada adunată, păcălește la cântar ca un nesimțit. Fură cam două sute de grame la kilogram. Ce nehalit! Nu vrei să-i dai o lecție?

Nici măcar n-am privit în direcția indicată de el. Ce-mi păsa mie dacă oile astea aveau să mănânce mai puține căpșuni? Voiam doar să intru la

adăpost. Razele soarelui îmi sfredeleau scalpul ca miliarde de burghie încinse.

— Bun! exclamă drăcușorul cu fața luminată de un zâmbet satisfăcut.

Am urcat vreo cinci trepte din ciment cariat pentru a accesa altă porțiune a pieței, de data asta acoperită. Am întrebat la nimereală de birourile administrației. Abia a șasea persoană a știut încotro să mă direcționeze. Pe măsură ce mă apropiam de ușa clădirii, furia s-a disipat și toată energia ce mă făcuse să fierb mai devreme se dusese naibii. M-am ciocnit de o pirandă cu talia groasă, înfășurată în zeci de fuste. Ocăra cum îi venea la gură pe un funcționar ce îi administrase o amendă pentru lipsa unor documente. Cufundată în amarul ei, femeia nici nu se uita la mine. Am rămas să privesc în urma ei. Poalele fustelor înflorate se legănau în stânga și în dreapta, în ritmul mersului de rață. Până a dispărut ca o nălucă în punctul de lumină orbitoare de la capătul holului, am auzit-o blestemând neamul funcționarului, începând cu Adam și Eva, aruncându-se în viitor preț de vreo patru generații. Zgomotul papucilor târșâiți pe gresia tocită îi acompania imprecațiile fatidice, scrâșnite cu ură printre dinții îmbrăcați în aur.

Am rămas singură pe hol. Din spatele celor cinci uși, câte două pe fiecare parte a dreptunghiului antecamerei și una în fața mea, se auzeau niște zumzete ca de albine sufocate sub o pătură.

Prima ușă din dreapta se deschise și un tânăr cu un braț de documente ieși vijelios. Am apucat să arunc o privire și să ochesc patru birouri. Eugen nu se afla în spatele niciunuia dintre ele.

Odată cu tânărul, din birou a ieșit și o aromă de cafea fină. Aducea cu mirosul de duminică dimineața din casa mătușii. Era singura dimineață din săptămână când ne nimeream toate acasă. Mătușa făcea cea mai bună cafea din lume și cea mai savuroasă omletă. Era foarte inventivă.

Amesteca în ouă cele mai neobișnuite ingrediente și la final ieșea o nebunie ce ne aducea papilele gustative în pragul delirului.

Doamne, ce dor îmi era de diminețile alea!

Foarte rar ieșeam din casă în ultima zi a săptămânii. Preferam să lenevim toată ziua în pijamale, citind și ronțăind alune sau uitându-ne la HBO la filme bune. Atunci nu mi se părea cine știe ce, dar acum tânjeam după calmul zilelor în care nu se întâmpla nimic deosebit. Pe mătușa o chinuia talentul culinar fix duminica, așa că experimenta pe noi, fetele, toate rețetele aflate de la prietene sau de la televizor. Toată casa se umplea de miros de vanilie, scorțișoară, rom sau coajă de vanilie – depinde ce era în meniul zilei.

Pe vremea acelor minunate zile, nu trebuia să umblu de nebună după bătăuși de femei, hoți de buzunare, prunci aruncați prin pubele sau să lucrez într-un bar ce părea să fie un fel de Mecca pentru toți ciudații orașului.

— Băi, ce dracu'? Mai ai multe bășini d-astea în cap? am auzit în spatele meu și am înțepenit pe loc, de parcă aș fi prins rădăcini.

Era vocea lui Eugen.

— Mă, Eugene, se miorlăia o voce pițigăiată, uită-te pe hârtiile astea și vei vedea că ideea mea e bună.

— Bă, băiatule, ție-ți cântă sticleții-n cap!

O ușă se trânti în nasul miorlăitului. Omul aruncă un „Cretinule!" și intră într-un birou.

Măcar aflasem unde era cel căutat. M-am apropiat, cu intenția de a da buzna, dar am hotărât în ultima clipă să bat. Nu aveam niciun plan în cap, acționam după primul impuls.

— Intră! mi se răspunse pe un ton nu prea amabil.

Și-o fi imaginat că-i tot miorlăitul.

Eugen studia niște hârtii, cu un aer plictisit. Dură ceva până când catadicsi să își ridice privirea. Facu ochii mari când mă văzu.

Prietenia mea cu Mati îl irita peste măsură, mai ales că nu trecuse peste momentul cu scările. Suspecta chiar că aerul de libertate și emancipare ce bântuia prin mintea iubitei lui se datora ideilor periculoase inoculate de mine, ca o destabilizatoare nenorocită ce mă aflam.

Nu știa ce poză să ia, așa că m-am amuzat de stânjeneala lui. Îl simțeam nervos și asta îmi alimenta încrederea în mine.

A continuat să se holbeze.

— Păi… Cu ce treburi în biroul meu? începu.

Faptul că vorbea îl făcea să se descarce de nervozitate și se așeză pe scaun cu un gest studiat. Atitudinea lui afectată nu mă păcălea, însă. Se vedea că prezența mea acolo îl contraria peste măsură.

— Te afli într-o misiune *undercover*? l-am luat eu direct.

I-am vorbit într-o limbă extraterestră, sau cel puțin așa cred, pentru că se uita la mine fără să priceapă ce naiba vreau să spun. Își trecu mâna peste frunte, mutând o șuviță inexistentă.

— Nu asta i-ai spus lui Mati că faci? Că ești agent și ai misiuni, că ele te țin departe cu săptămânile?

O! L-am lovit! Se făcu verde la față, apoi roșu, apoi vinețiu. Se foi în scaun și își frecă mâinile una de cealaltă, într-un gest necontrolat. Umerii își pierdeau din înălțime.

Nu avea rost s-o ascund. Situația în care se bălăcea pe punctul de a se îneca îmi producea o satisfacție nebună. Oricum, era mult prea puțin față de ce le făcea el celor două femei. Le aburea de ani de zile.

Impulsivitatea pe care încerca s-o înăbușe îi storcea broboane de sudoare prin porii largi. Dacă îl judecam bine, genul ăsta de om explodează în mai toate cazurile într-un singur gen de reacție: violența. Eram pregătită pentru orice. I-am amușinat teama. Asta m-a făcut pe mine mai

puternică. M-am hrănit cu frica lui, mai ceva decât o javră turbată.

— Pe tine ce te doare de ce-i spun eu lui Mati? mă întrebă prostește.

Mirată că încă nu mi-a sărit în gâtlej și încă mai staționează în faza de precauție, l-am privit tăcută. Asta îl facu să creadă că a câștigat teren. Se ridică și se apropie de mine.

Din fericire – nu mai știu dacă pentru mine sau pentru el – se opri la o distanță rezonabilă și mă sfidă. Sunt înaltă, dar el era un adevărat lungan. Cu avantajul înălțimii de partea lui, îndrăzni un zâmbet superior. Nu m-am putut abține să nu-l ard peste bot și să-i șterg rânjetul ăla idiot, așa că am spus:

— Ce frumușel e băiețelul tău! Fiul tău și al Ioanei! Ioana Pavel.

Am mai câștigat o bătălie, pentru că a dat un pas înapoi. Lupta continua, însă. Păli și mă privi de parcă aș fi fost diavolul în persoană. Nu îndrăznea să-mi înfrunte ochii aprinși ca două torțe albastre.

— Cine dracu' ești tu? Ce vrei de la mine?

Mda! Văd că întrebarea asta mi se tot pune. Poate că ar trebui să-mi fac un ecuson, să mi-l agăț în piept și pe el să scrie cine dracu' sunt și ce vreau de la oameni.

— Crede-mă, nu vrei cu adevărat să știi răspunsul la prima întrebare. Îți voi răspunde la a doua. Vreau s-o lași pe Mati în pace, să dispari din viața ei.

Tăcu o vreme. După cum își încruntă sprâncenele, cred că procesa ce tocmai a auzise. Apoi se puse pe râs. De ce să n-o recunosc, reacția lui mă agita. Mă făcea să cred ca e posibil să ascundă vreun as în mânecă.

— Și dacă nu, ce? mă sfidă printre hohote. Hai că ești glumeață, zău!

— Dacă nu, îi voi spune despre Ioana, iar Ioanei îi voi spune despre Mati.

Se pare că gluma pe care i-am zis-o era chiar mai bună decât prima, pentru că îi dădură lacrimile de la atâta râs.

— N-ai decât! Amândouă mă iubesc. Nu te vor crede pe tine, o străină, ci pe mine. Mă știu de atâta vreme...

— Dacă tot faci pe deșteptul, m-am răzgândit. Nu vreau doar s-o lași pe Mati în pace, vreau să n-o mai atingi cu un deget nici pe cealaltă femeie din viața ta, mama copilului tău.

Își șterse lacrimile de amuzament, se ridică de pe scaun și se apropie de ușă. O deschise și mă invită să mă fac nevăzută. Am împins ușa la loc, cu o lovitură de picior. Asta îl determină pe Eugen să-și înfigă palma lui mare în părul meu. Îmi dădu capul pe spate și-mi șuieră aproape de ureche.

— Ești o inconștientă, fetițo! Crezi că-mi faci vreo impresie cu aerul tău de Xena, prințesa războinică?

Am dat un pas înapoi. Asta mi-a permis să recapăt fermitatea asupra liniei gâtului. Am apăsat cu forță brațul ce mă ținea captivă și, cu o lovitură rapidă asupra încheieturii palmei, l-am forțat să-mi dea drumul. Nu am așteptat ca el să se reculeagă, așa că i-am prins brațul și i l-am răsucit cu brutalitate la spate, imobilizându-l. Am răsucit cheia în broască, apoi l-am împins pe Eugen către scaun. M-am postat în spatele lui și m-am apropiat de fața-i sluțită de durere.

— Hai să-ți spun cine sunt! Sunt o moartă vie și bântui lumea vânând lichele ca tine! Și, ca bonus, îți ofer un spectacol pe gratis. Visio! am strigat către îngeri.

Din neant, siluetele celor doi se materializară la nici un pas de nasul bărbatului.

Asta l-a speriat mai mult decât orice, pentru că a dat să țipe și probabil că m-aș fi trezit cu toată suflarea birocratică bătând la ușă, dacă n-aș fi apăsat palma peste gura lui deschisă. Am scos o

duzină de șervețele din cutia de pe birou și i l-am îndesat pe toate, ca un căluș.

Ama era nespus de nemulțumită de ceea ce fac, clătina din cap cu o expresie de profundă dezamăgire, însă Abel jubila. Țopăia în jurul meu încântat de aventura asta neașteptată, precum o potaie scoasă la plimbare după o lungă perioadă de recluziune.

Ochii lui Eugen s-au mărit atât de tare, încât o clipă m-am temut că-i vor sări din orbite și vor țopăi pe biroul din fața mea ca două mingi de ping-pong. Nu cred că experimentase vreodată o teamă mai crâncenă decât asta.

— Vezi ce ai făcut? i-am șoptit cu sadism. Nu era bine să accepți să n-o mai vezi pe Mati și să nu mă forțezi pe mine să-ți arăt cine sunt? Nu era? Spune! Ia clipește, poate că ce se întâmplă acum nu-i decât un coșmar, și te vei trezi în pătuțul tău.

Nu-mi puteam controla furia. Mai mult, chiar, îmi făcea plăcere. Aș fi vrut să duc totul până la capăt, să-i sucesc gâtul ăstuia. Mă simțeam ca de undeva din exteriorul ființei mele. Vocea aceea gâjâită, rabiată, nu era a mea.

Eugen strânse pleoapele cu forță.

— Oriana, e prea mult! Potolește-te! îmi strigă Ama. Poate înnebuni!

— Să înnebunească! am urlat.

Nu mai eram eu. Era întunericul din mine revendicându-și sângele și durerea acestui bărbat.

— Oriana! mă zgâlțâi Ama.

Am ieșit din starea aceea ca dintr-o transă. Îmi simțeam capul greu. L-am văzut pe Abel cu palmele pe creștetul lui Eugen. Arăta înfiorător. Ochii îi deveniseră gălbui incandescent. Părea împresurat de fantomele altor tovarăși de-ai săi, preluându-le puterea nimicitoare. Ochii lui Eugen se dăduseră peste cap, buzele se învinețiseră peste dinții încleștați și tremura incontrolabil. M-am repezit asupra lui Abel și l-am smuls de peste bărbatul în agonie.

— Ce-i faci?

— I-am arătat Iadul, un soi de avanpremieră. Oricum, acolo va ajunge în cele din urmă, îmi răspunse diavolul cu o privire sălbatică. N-o să uite asta câte zile o avea.

L-am zgâlțâit pe Eugen și teama că i-am făcut mintea franjuri mă seca. N-am vrut să-i fac rău. Sau am vrut? Trebuia să-l îndepărtez de Mati. Afurisitul! De ce era el atât de încăpățânat? Să-mi fi dat orice explicație, oricât ar fi fost de sărită, în locul sfidării demente de adineauri. Să fi văzut măcar un strop de sentiment.

Am aruncat iute florile dintr-o vază și i-am dat cu apă pe față. A tușit haotic și a deschis ochii, însă mă privea ca și cum n-ar fi știut cine sunt.

— Plecați! porunci Ama. Lăsați-mă singură cu el!

— Ce vrei să faci? am întrebat tremurând.

Imaginea ei alături de soțul Anemonei îmi juca în minte.

— Doar nu…?

— Nu! Plecați de aici! Voi încerca să repar ce ați stricat voi!

Ne privi de parcă ea ar fi fost mama, iar eu și Abel doi copii fără minte, niște netoți surprinși în timp ce făceam prostii.

Am ieșit, cu Abel alături de mine, în formă vizibilă. Pe hol am ciulit urechile, dar nu am auzit nimic din biroul unde o lăsasem pe Ama. Am părăsit clădirea, nu voiam să ne vadă cineva lâncezind pe acolo și să înceapă să ne ia la întrebări.

— Ce crezi că face? am întrebat pe blondin de îndată ce ne am ajuns afară.

— Niște aiureli îngerești, stai liniștită.

— Dar tu, ce dracu’ i-ai făcut?

— Am făcut ceea ce am crezut că vrei tu să-i fac! Nu da vina pe mine! Am avut senzația că ești mai diabolică decât mine, acolo, înăuntru, dacă vrei să știi.

Am înghițit nodul greu ce amenința să mă sufoce. Nu puteam să-l contrazic.

Lumea trecea pe lângă noi, văzându-și de ale ei. Nu se schimbase nimic în jurul meu. Regimentele de popor preocupat își duceau mai departe zbuciumul. Avea ceva calm în el, tocmai datorită faptului că era constant. Seninătatea agitației din jur mă făcea să resimt și mai acut grozăvia întâmplării de mai devreme. Drama individuală nu deviază cu nimic mersul umanității, și asta mi se părea oarecum nedrept. Ar fi fost corect să dau peste cohorte de femei jelindu-se de mama focului, ar fi fost corect ca cei din jur să se uite la mine ca la o nebună. M-aș fi simțit mai bine dacă totul n-ar fi arătat atât de al dracu' de netulburat.

Aș fi acceptat să apară vreunul din senin, să-mi ardă o scatoalcă drept pedeapsă pentru ceea ce făcusem. Nimănui nu-i păsa. Asta mă înnebunea.

Ama a ieșit peste un sfert de oră, cu o privire gravă și fără să răspundă întrebărilor mele. Îmi evita ochii, nemulțumită de faptul că mă lăsasem cu atât de puțină împotrivire în voia jumătății întunecate.

Am hotărât să merg direct acasă, fără să mă mai uit în dreapta sau stânga, fără să mă mai las tentată să intervin în te miri ce situație. Era clar că nu era ziua mea cea mai lucidă.

Mi-ar fi plăcut să locuiesc în creierii munților, să nu văd chip de om cu lunile. Din păcate, apartamentul divin se afla în miezul stupului de bipezi și nu-mi puteam permite, deocamdată, să închiriez altceva. Tare mi-era că începeam să-i urăsc chiar pe cei pe care trebuia să-i salvez. Poate că răul câștiga încet-încet teren. Poate că voi deveni ca Marc, cel însoțit doar de îngerul Iadului.

XV

Spre seară, am avut parte de altă încurcătură. Mati a venit să mă anunțe că barul se deschidea cu o oră mai devreme, așa că trebuia să ne grăbim, și a dat cu ochii de îngeri. Uitasem să-i fac invizibili. A rămas cu gura căscată privind la cei doi tineri. Eu eram obișnuită cu moacele alea, dar Mati s-a arătat teribil de impresionată de frumusețea lor. Nu se mai sătura privindu-i. Blondul Abel, mai cu seamă, i-a atras atenția în mod special. Înalt, subțire ca un dansator, cu un aer de poet visător. Cupidon ajuns la maturitate.

I-am prezentat drept prieteni veniți în vizită.

— Nu ți-am cunoscut niciunul dintre prieteni până acum, a spus ea roșind ușor sub pivirea insistentă a drăcușorului.

Afurisitul se juca iar. Nu-i trebuia prea mult. Era ca o mâță căreia era suficient să-i plimbi un mosorel pe sub nas, și gata distracția.

„Jos labele de pe Mati!“, l-am avertizat.

— Care labe? N-am pus nicio labă pe ea… încă! Nu trebuia să spui ochii?

L-am săgetat cu privirea și s-a cuminți t. Pentru cinci minute. O tot întreba una și alta, se arăta interesat de persoana ei și asta – se vedea de la o poștă – ei îi făcea mare plăcere. Inocenta îi răspundea plină de candoare.

O, Doamne! Sper să nu-l placă prea tare!

Ama nu participa la dialog, încă nu mă iertase pentru ce îi făcusem lui Eugen. Stătea deoparte și abia catadicsea să formuleze niște răspunsuri monosilabice la unele dintre întrebările lui Mati. Categoric, avea să fie catalogată drept fițoasă. Îmi arunca pe sub gene fâșii de priviri mustrătoare.

Nici eu n-o tratam mai prietenos, refuza să-mi spună ce făcuse cu Eugen și, mai mult decât atât, nu scotea niciun cuvânt despre succesul demersului de circ din biroul acestuia, și anume dacă avea s-o lase în pace pe Mati sau nu. Îmi doream s-o scap pe prietena mea de sub influența distrugătoare a acestui bărbat chiar mai mult decât îmi doream să nu-l fi adus pe el în pragul nebuniei.

— Prietenii mei trebuie să plece, am spus la un moment dat, văzând că jocul imprudent al lui Abel aprinde niște scântei vagi în ochii vecinei mele.

Poate că nu trebuia să-l atac pe Eugen, poate că nu era nevoie decât să plimb un tip cuceritor pe sub nasul fetei.

Cei doi îngeri se uitară la mine neînțelegând ce le cer.

„Ieșiți afară pe hol, vă voi face acolo invizibili“, le-am transmis.

— Dar nu mă grăbesc chiar așa de tare! se opuse Abel.

M-am apropiat și, ca din greșeală, i-am ars un șut în fluierul piciorului. Blondul își reținu cu greu o înjurătură.

— Tu nu, dar eu da! Hai, sus!

— Urât te mai porți cu prietenii tăi! îmi aruncă afurisitul a cărui gură nu mai reușeam nicicum s-o închid.

Mati se uita năucită când la unul, când la altul și mai-mai să încline că sunt o gazdă de tot rahatul. Ama s-a executat fără un cuvânt, însă nebunul de Abel a vociferat până în momentul când, ajunși pe hol, am rostit comanda de invizibilitate.

M-am întors la Mati. Mă fixa cu aerul unui om convins că stă în apropierea unui psihopat cu acte în regulă.

— Ce naiba a fost asta? Cum să te porți așa cu oamenii?

Mi-am aruncat ochii în tavan, cuprinsă de cea mai veritabilă disperare. Oare nenorocita asta de zi nu se va mai sfârși odată?

N-avea rost să mai spun că întrebările lui Mati nu s-au oprit aici. M-a tot bătut la cap cu Abel. Unde locuiește, dacă are iubită, ce muzică îi place, ce zodie e…

Doamne! Te rog, dă-mi putere!

Abel, pe de altă parte, chiar dacă nu putea fi auzit decât de mine, a turuit toată seara că s-a îndrăgostit și că sunt o nemernică nemaipomenită pentru că nu-i permit să fie lângă cea pe care deja o numea iubita lui.

Nici atmosfera din club n-a fost mai brează. Niște decrepiți libidinoși mi-au făcut curte întreaga seară – noroc că nu i-a trecut vreunuia prin cap fatalul gând de a mă atinge. Mi-aș fi ieșit din minți. Trei indivizi au îndesat alcool în ei până au picat pe jos. Doi bătrânei, vechi colegi de școală generală, reîntâlniți după un mileniu, s-au scăpat pe ei și a căzut în sarcina mea și a lui Anais să-i scoatem afară, pe trotuar. De acolo, n-aveau decât să fie preluați de Cel de Sus, nu mai erau în grija noastră.

Mati nu mi-a adresat un cuvânt cât a fost seara de lungă. Prin eschive de-a dreptul impresionante, a evitat să mă privească și pentru o clipă mi-a fost teamă să nu fi aflat despre Eugen. Dar nu, nu avea cum. Mai rămânea doar faptul că nu-i convenise felul în care îl îndepărtasem pe blondin. Marc, recuperatorul, n-a apărut și nu-mi dădeam seama dacă asta era de bine sau nu. N-a apărut și asta m-a deranjat. M-ar fi deranjat și dacă ar fi apărut.

Poftim de mai înțelege ceva! Aveam nevoie de concediu.

Cireașa de pe tort a fost ploaia ce ne-a surprins pe mine și pe Mati în drumul spre casă. Aveam buzunarele doldora de bacșișurile picate cu nemiluita, dar nu ne-am îndurat să luăm un taxi. Eu păstram banii pentru eventualele nevoi ale amărâtului de Viorel, iar Mati își făcuse o datorie de onoare din a avea grijă de fetița pe care intenționa s-o adopte. Așa că am strâns din dinți și

nici măcar nu ne-am mai grăbit, eram ciuciulete oricum. Mergeam umăr la umăr, fiecare adâncită în amarul proprietate personală. Cei câțiva huhurezi aflați la ora aia matinală pe stradă în graba către serviciu ne aruncau priviri fugare de sub umbrelele lor colorate, apoi își vedeau de drum. Cred că scenele alea cu gentlemani generoși, oferind umbrele proprii unor femei neajutorate, se întâmplă doar în filme. În alea americane unde totul se termină cu happy end.

Trebuie să fi arătat mai jalnic decât cea mai amărâtă curcă plouată – la propriu – pentru că, înainte de a intra în apartamentul ei, Mati s-a repezit și m-a strâns în brațe, fără niciun gest prevestitor. M-a ținut așa o vreme, apoi, un pic jenată de impulsul patetic, mi-a urat somn ușor și a dispărut.

Câteva minute mai târziu, înainte de a adormi, am revizuit în gând toate evenimentele zilei trecute. Învelită până sub bărbie, strânsă ca un covrig pentru că ploaia rece îmi intrase în oase, cu capul greu cât o baniță pe micuța perna ce părea plină cu mărăcini, mi-am dat seama că aveam nevoie de ajutor. O mulțumire tot am apucat să am înainte de a cădea în mrejele lui Moș Ene: încă mai eram capabilă să realizez că eram pe un drum care devia.

Voi căuta ajutor, mi-am spus, dar nu acum. Acum vreau să dorm.

Nu puteam aștepta vizita lui Amadeus, trebuia să mă descurc singură. Așa că am pornit în căutarea unui preot.

Am început să cutreier bisericile în căutarea acelui slujitor al Domnului capabil să-mi trezească sentimentele cele mai cucernice. Îi căutam pe cei mai bătrâni, în special. Cu barbă lungă.

Nu mă întrebați de ce! Așa arăta în mintea mea preotul ideal. În straie lungi, deschise la culoare, cu barbă albă, lungă de cel puțin juma' de metru,

toți după chipul și asemănarea celor văzuți Dincolo.

Cu straiele deschise la culoare n-aveam decât să-mi pun pofta-n cui. Toți preoții păreau să simtă o atracție irezistibilă față de culoarea neagră. Sobri, gravi ca niște ciocli, cei mai mulți dintre ei m-au pus pe fugă. Predicau cu îndârjire despre niște pedepse divine grozave și nu m-aș fi mirat deloc dacă toți ăia ce căscaseră gura la ei se duceau să-și taie venele imediat ce ajungeau acasă.

În general, audiența din biserici era formată din femei bătrâne. Priveau la părinte cu o evlavie respectuoasă, plină de admirație, uitată cât ai zice pește imediat ce pășeau în afara casei Domnului. Rar vedeam câte un bărbat, dar și ăla arăta, săracul, de parcă l-ar fi târât nevasta sub amenințări. La fel și cu tinerii. Se aflau, întotdeauna, sub supravegherea unei mame sau a unei bunici. Căscau ochii la picturile de pe pereți, de unde zeci de sfinți cu priviri blajine îi mustrau în tăcere pentru păcatele trecute, dar mai ales pentru cele viitoare.

Să n-o mai lungesc. Nu am găsit pe omul acela în stare să mă cheme. Ori nu exista, ori eram atât de alterată în simțiri, încât nu mai reușeam să descifrez dintre multitudinea de însușiri umane pe cea responsabilă cu binele. Înclinam să dau crezare celei de-a doua variante. Pericolul îmi dădea târcoale, iar eu deveneam tot mai disperată după ajutor. Eram pe punctul de a nu mai distinge nimic. Oricare gest sau expresie căpăta numaidecât o semnificație negativă. O sprânceană ridicată însemna că persoana respectivă era intolerantă, fără să-mi treacă prin scăfârlie că tocmai eu dovedeam intoleranță judecând după astfel de semnalmente anemice. O privire rece, o gură pungită și… gata! Eticheta era pusă.

Ultima persoană căreia m-aș fi putut gândi să cer ajutor avea, totuși, să mi-l ofere într-un moment neașteptat.

Eram în spatele tejghelei barului, într-o seară, lustruind de zor niște pahare. Niciunul dintre clienți nu se cocoțase pe scaunele din fața mea. Se lățiseră cu toții pe la mese, așa că mare lucru nu aveam de făcut, decât să mă străduiesc să îndepărtez un strat de sticlă de pe paharele deja curate.

— Freci paharul ăla de juma' de oră! l-am auzit pe Anais. Nu știu din ce motiv, mă fixase cu ochi iscoditori încă de când venisem la muncă.

L-am privit plictisită și nu am catadicsit să-i răspund.

— Puțini clienți astăzi, spuse.

Mi-am rotit privirea prin local. Așa era. Zece oameni cu toții. Ochii îmi trecură spre separeul unde Marc și gașca lui își făceau veacul în cele mai multe dintre seri. Individul nu mai apăruse de vreo patru zile. Era greu de crezut că pățise ceva, părea genul ce pică mereu în picioare, ca un motan elastic. Mi-ar fi plăcut, totuși, să-l văd.

Anais trase unul din scaunele de bar și îl aduse în spatele tejghelei. Se așeză și își sprijini bărbia în pumn. L-am văzut din profil și m-am mirat că ochii lui, din spatele lentilelor groase, păreau de dimensiuni normale. Mai că îmi venea să-l întorc cu fața, ca să-i văd boabele de piper în care se transformaseră irisurile lui.

— Dacă-ți scoți ochelarii ăia, nu vezi nimic, nu?

— Nimic! Sunt orb fără ei, răspunse fără să se întoarcă spre mine.

Ochii îmi coborâră pe trupul lui masiv. Aceeași vestimentație ce părea să-i fi devenit a doua piele.

— De ce te îmbraci mereu atât de aiurea? nu m-am putut abține să nu gândesc cu voce tare.

Se întoarse și mă privi mirat. Acum îi vedeam boabele de piper. Parcă erau un șarpe. Mă așteptam să-l văd scoțându-și limba despicată, în timp ce scuipa venin. Schiță, în schimb, o tentativă de zâmbet.

— Tare ciudată mai ești!

Am ridicat din sprâncene.

— Nu te pot încadra în nicio categorie, reluă. Mati, de exemplu, e o persoană minunată, caldă…

— Și eu nu…

Râse.

Nu știu ce mă mira mai tare! Că Anais stătea cu mine la taclale de parcă am fi fost amici de când lumea sau că făcea un exercițiu cât se poate de cerebral ca acela de a studia oamenii și de a le ghici firile. Nu mă îndoiam de inteligența lui, un prost n-ar fi reușit în veci să pună pe picioare o afacere ca a lui, doar mă îndoiam că poseda inteligență emoțională.

Am așteptat să continue, chiar eram curioasă ce naiba va spune, dar tăcea. Am stat o vreme cu ochii aruncați prin te miri ce cotloane ale barului, și când am terminat amândoi de inspectat fiecare milimetru, apropierea asta fizică, în tăcerea asurzitoare, deveni stânjenitoare. Cel puțin pentru mine. Măcar de-ar fi intrat vreun mușteriu pe ușa aia afurisită. Părea bătută-n cuie, atât era de nemișcată.

— De ce-or fi atât de puțini clienți astă-seară?

— Or fi la biserică.

— Ce să facă la biserică noaptea?

Mă privi iar cu ochii de șarpe.

— E Învierea, ce dracu'? Mâine e Paștele!

O, la naiba!

Dacă aș fi fost acasă, la mătușa Aimee, aș fi avut habar de asta cu o lună înainte. Se apuca de curățenia de primăvară, acțiune de partea căreia reușea cu greu să mă angreneze și pe mine. Eram de o lene megacosmică. Nu știu dacă există expresia asta, dar dacă nu, credeți-mă, ar trebui inventată pentru lenea mea. Elena nu avea nevoie să fie invitată de multe ori, era un fel de fata moșului din povești, mereu săritoare la nevoile altora. Protestam cât mă ținea gura pentru că, chipurile, nu înțelegeam deloc conceptul ăsta de curățenie de primăvară. Adică ce, dacă era toamnă

nu mai făceam curat? Sau iarnă? Mătușa îmi explica, pentru a mia oară, cu aceeași răbdare, că se cade să avem casele curate pentru a cinsti Învierea Domnului. La fel și cu sufletele. Era musai să fie curate lună. Hai să fim serioși! Dacă s-ar fi rezumat la partea cu ordinea în casă, ar mai fi avut o șansă debilă de a mă convinge, dar cea cu sufletele m-a convins că bate câmpii. Cum naiba să curățești sufletul? Ăla era într-un fel sau altul și așa rămânea până la moarte. Așa credeam.

Apoi erau pregătirile, cumpărăturile, hainele noi, mirosul de cozonac. Mătușa ne ducea aproape cu forța la slujba de Înviere. Astrid și Erica erau nelipsite, nu pentru că ar fi dat pe afară de fervoare religioasă, ci pentru că nu ratam nicio ocazie de a fi împreună. Pentru noi era doar distracție. Nu înțelegeam mai nimic din toată ceremonia aceea, poate și din cauză că noi, fetele, chicoteam ca apucatele și eram cu ochii-n toate cele patru zări după băieții mai acătării.

Țin minte că la una din slujbele astea, părul bogat al mătușii Aimee a luat foc de la lumânarea unei băbuțe. Palmele celor din spate, ce observaseră primii pârjolul, s-au abătut asupra coculuі ei. Un pic chiaună, mirosind a animal pârlit, le-a mulțumit salvatorilor, fără să uite însă să-i arunce băbuței vinovate o privire moderat ucigătoare, că doar eram în biserică.

Pe drumul spre casă, am tachinat-o spunându-i că femeia îi dăduse foc dinadins, geloasă pe minunăția de păr blond, și că cei ce o salvaseră erau de fapt niște mardeiași în așteptarea cuiva numai bun de luat la palme. Ne distram pe cinste și drumul înapoi, spre casă, era o hăhăială neîntreruptă.

O lacrimă mi-a căzut pe obraz. Am șters-o rapid, înainte ca Anais să observe și să mă ia la întrebări. Sunt destul de rezistentă, dar în momentul acela am simțit că picioarele mi se înmoaie. Dorul de tot ce lăsasem în urmă se transforma în durere fizică.

— Nu-i mare brânză pe aici, plec la slujbă, poate prind niște lumină, l-am auzit pe Anais.

Vocea mi-a sunat nesigură când l-am întrebat dacă pot să-l însoțesc. A fost de acord.

— Așa va fi până la închidere, concluzionă, referindu-se la afluxul de clienți ai serii.

Se baza, probabil, pe experiența din anii trecuți.

A dispărut în biroul lui și, când s-a întors peste un sfert de oră, era să pic de surpriză. Din vechiul Anais nu mai rămăsese decât moaca lată și ochii ăia mici din spatele ochelarilor. Hainele din piele fuseseră înlocuite cu o pereche de pantaloni din catifea reiată și un tricou cuminte, bleumarin, cu guler alb. Părul pieptănat cuminte peste cap.

— Închide gura! mi-a aruncat. Fugi și te schimbă, doar n-o să mergi așa la biserică.

Nu mi-a luat mult să arunc uniforma de școlăriță obraznică și să trag pe mine blugii rupți în genunchi și tricoul alb.

Anais a clătinat din cap când m-a văzut.

Bisericuța la care m-a dus era atât de mică, încât valuri concentrice de credincioși o înconjurau pe exterior ca niște inele fremătânde. Oamenii nu mai încăpuseră în biserică, însă beneficiau de slujbă cu ajutorul unor boxe imense montate la două dintre ferestrele clădirii rotunde.

Credeam că vom rămâne afară, însă Anais m-a prins de mână și m-a tras după el. Am ocolit clădirea prin stânga și am ajuns în dreptul unei uși mici, folosită de angajații bisericii. Anais a deschis-o cu familiaritatea celui ce a mai făcut asta de nenumărate ori și ne-am strecurat înăuntru. Era întuneric beznă. Vocea preotului răsuna clar și puternic, se lovea de ziduri și intra în urechi ca o poruncă.

Anais mă trase după el.

— Ai grijă, aici sunt scări, l-am auzit șoptind.

Într-adevăr, am lovit cu vârful piciorului treptele de lemn. Urcam circular, la etaj, într-un fel de lojă cum nu mai văzusem prin bisericile ortodoxe. De

acolo priveam în jos la mulțimea de oameni adunată în jurul unui preot tânăr. Cu toate lumânările alea aprinse în jurul lui, arăta ca un înger. Și nu era îmbrăcat în negru. Avea un fel de pelerină aurie peste umeri și un soi de pieptar lung până la vârful pantofilor, din același material.

Parcă mai aducea cu cei de Dincolo!

În momentul când a strigat „Veniți de luați lumină!“, m-au cuprins toți fiorii. Cu brațele ridicate deasupra capetelor, oamenii păreau înfometați, dornici de un singur lucru, ca lumina aceea să pâlpâie și în mâinile lor. Dacă exista vreun moment în toată viața asta amărâtă, un moment de împăcare cu lumea întreagă, acesta trebuia să fie. Când în ochii tuturor nu vedeai decât un singur licăr, cel al Luminii Învierii. Curve, hoți, adulterini, criminali – își doreau lumina cu nesațul celor mai merituoși dintre oameni.

Cred că era patru dimineața când tot potopul de lume s-a evaporat. Am coborât atunci, și am dat mâna cu preotul.

— Fratele meu, mi l-a prezentat Anais.

Ce diferență între acești doi frați! Dacă Anais era sinistru cu moaca lui buhăită și ochii de târâtoare, cu fratele lui era tocmai pe dos: un chip de serafim, ochi luminoși de un căprui auriu, obraji rumeni așa cum am văzut că au copilașii prin picturile rubensiene. Pletele castanii stropite cu o boare de auriu ca și în căpruiul ochilor te făceau să crezi că ești în fața unui om sfânt sau a unei năluci rătăcite de prin înalturi, sortită să se târâie alături de nevrednici.

— Sandu, s-a prezentat simplu, întinzându-mi mâna.

— Părintele Sandu? am întrebat ca nătânga.

Anais mă prezentase mai devreme ca fiind una dintre angajatele lui.

— Cum vrei tu, răspunse omul, zâmbindu-mi ucigător de blând și luminos cu șiragurile de perle impecabile.

Îmi venea să-l pipăi, să mă asigur că-i real.

— Ce faci la barul fratelui meu? mă întrebă într-un moment în care Anais s-a scuzat pe motiv că trebuia să răspundă la mobil.

Am dat din umeri.

— Servesc la bar.

Nu știu dacă mi s-a părut sau a fost aievea, dar am avut senzația că răspunsul meu îl ușurează. Zâmbi și mai radios decât înainte.

— Ați venit să luați lumină? mă întrebă.

„Păi, dacă tot am venit, să iau și lumină“, gândesc.

Ce să-i fi răspuns? Că a fost doar un impuls? Orice ar fi fost, mă bucuram că am ajuns aici. Tânărul ăsta, fratele lui Anais, părea omul căruia îi poți spune orice.

— Te pot ajuta cu ceva?

L-am privit încurcată. O fi citit ceva pe chipul meu?

— Nu mi-ar strica puțină îndrumare, am îngăimat.

Eram atât de preocupată să nu spun vreo prostie! Găsisem un preot ce mă chema și taman acum mă lovise prudența.

Preotului i-au căzut ochii pe încheietura mea. Într-un gest brusc, surprinzător, mi-a luat brațul și a privit ceasul îndeaproape, apoi mi-a fixat chipul. Era atâta încordare în ochii aceia blânzi!

— N-ar trebui să mergi cu ceasul ăsta la vedere, îmi spuse. Cine știe cui poate atrage atenția.

Eram deja suficient de contrariată de intensitatea privirii lui, dar acum, auzindu-i sfatul, m-am alarmat de-a binelea. Mi-am tras mâna dintr-a lui și am dus-o la spate.

— Nu te speria, mă liniști. Iartă-mă! Doar că n-am mai văzut un ceas ca ăsta de mult timp.

Prudența mă sfătuia să fac pe proasta, în timp ce curiozitatea mă îndemna să-i pun o mie de întrebări deodată. Am fost scutită de dilemă prin întoarcerea lui Anais.

— Fetele vor să închidă și nu au cu ce. Am uitat să le las cheia, spuse el către Sandu. Mă privi. Vrei să pleci? Poți să mergi acasă sau poți rămâne.

Nu-mi doream să rămân cu preotul Sandu. Nu acum. Poate că știa ce sunt. Nu era nici *recuperatorum,* nici vreunul de Dincolo. Trebuia să clocesc descoperirea asta, s-o las la maturat și să văd ce naiba avea să iasă din ea.

Înainte să plec cu Anais, fratele lui a apucat să-mi strecoare un „Trebuie neapărat să stăm de vorbă!“ șoptit. I-am promis că voi reveni într-una din zilele următoare.

Toată ziua de Paști am stat încercând să dorm. Vecinii de deasupra petreceau împreună cu o turmă de elefanți, dacă ar fi fost să judec după magnitudinea cutremurului provocat de tropăiturile lor în timp ce dansau pe ritmuri de manele. N-avea rost să merg la ei să le fac vreun reproș. În starea deplorabilă în care mă aflam, m-aș fi luat de guler cu vreun chefliu, mai mult ca sigur. Așa că mi-am pus perna pe cap și am îndurat cu stoicism.

Am fost salvată de chinul de a mă învârti în cearșafuri de către Mati. A venit mai pe seară, cu ochii cârpiți de somn – semn că apucase să doarmă. Ținea în mâini un platou cu două ouă roșii, câteva felii de cozonac, ceapă verde și niște brânză. Le primise de la vecina noastră, salvatoarea stomacului meu în primele zile de la Revenire.

— Ce-ar fi să-i facem o vizită, poate mai are bunătăți din astea, am spus după ce-am înghițit și ultimele firimituri.

— Nu-i acasă, râse Mati. A venit un nepot s-o ia la masă. Ăsta îi face curte în speranța că-i va lăsa apartamentul.

— De unde știi că-i face curte?

— Ea mi-a zis! Ce crezi? Tanti Denise e o șmecheră și jumate! Știe tot, dar le face jocul. Se distrează.

Zâmbetul lui Mati se stinse deodată.

— Știi? Azi am fost în canal, am vrut s-o iau pe Iulia. Măcar azi să fi stat cu mine.

Am privit-o, surprinsă de noutăți.

— Și? am zorit-o văzând că tace.

— Nu era acolo. Ceilalți au zis că mama ei a luat-o acasă.

Am consolat-o cum am putut, însă fără prea mare convingere. Mă bucuram că fetița s-a întors la părinți, chiar dacă asta însemna ca inima prietenei mele să fie făcută fărâme. Eu însămi am dus dorul părinților și mi-ar fi plăcut să fiu cu ei, chiar dacă ar fi fost cei mai săraci oameni de pe fața pământului. Idealizam conceptul de părinte până într-acolo încât mă imaginam fericită cu ei oriunde, chiar și într-o colibă de paie, chiar dacă n-am fi avut de nici unele. Mă imaginam ronțăind o coajă uscată de pâine cu aceeași plăcere cu care aș fi înfulecat o friptură, doar pentru că asta s-ar fi petrecut sub privirile iubitoare ale celor ce mă zămisliseră.

Nu excludeam cu totul posibilitatea ca părinții fetei s-o fi luat acasă din cine știe ce rațiuni meschine. Auzisem destule la viața mea. Orori născute chiar în sufletele ocrotitorilor. Mi-am calmat conștiința, spunându-mi că voi verifica situația fetei, dar tot ea îmi răspundea în zeflemea că n-o s-o pot face, că n-o să pot purta pe umeri mizeria întregii umanități.

Îmi tot revenea în minte îndemnul lui Abel. Să mă detașez și să nu mai iau ca pe niște chestiuni personale, cât se poate de intime, toate nenorocirile ce, inevitabil, aveau să răsară în calea mea, ca niște buruieni blestemate, imposibil de stârpit. Nici nu știu dacă îmi doream să mă pot detașa. Ca idee, suna al naibii de bine, însă nu puteam primi cu brațele deschise tot flegmatismul ce avea să mă transforme într-o brută nesimțitoare.

M-am scuturat toată de grozăvia gândurilor și mi-am aruncat brațul drept pe după umerii lui

Mati. Am tras-o lângă mine și ea își puse capul pe brațul meu.

— Ce mai Paște avem și noi! oftă.

Tocmai atunci vecinii de sus s-au dat pe o țopăială atât de îndrăcită, încât pentru o secundă, cel puțin, am fost sigură că se vor prăvăli cu toții, cu cățel și purcel, peste mine și Mati. Niște voci de femei chiuiau cât le ținea gura.

— Să asiști la bucuria altora, când tu te scalzi în nefericire, iată o pedeapsă pe cinste, spuse cu ochii în tavan.

Am privit-o și inima a început să-mi bată ca o tobă. Presimțeam că se referă la Eugen.

De fapt, speram că la el se referea. Și iată cum ziua mea începea să fie mai bună! Eugen rupsese relația cu ea. Venise și o anunțase frumușel că legătura lor nu mai poate continua. Pe de-o parte, mă bucuram pentru Mati – chiar dacă acum suferea ca un câine, totul avea să fie spre binele ei – iar pe de altă parte mă bucuram pentru mine. Conștiinței mele îi fusese ridicată o piatră de moară din cârcă. Dacă individul venise pe picioarele lui, înseamnă că dulcea Ama făcuse o treabă de milioane.

Am aruncat ochii spre ea și i-am mulțumit din priviri. Mi-a zâmbit imperceptibil. Era semn bun. Începea să mă ierte.

— Cât o fi ceasul? Azi n-am deloc chef de servit bețivi! spuse Mati, și înainte să apuc să schițez vreun gest îmi prinse mâna și se uită la ceasul meu. E nedumerită. Ce naiba ceas e ăsta? Cum îți dai seama cât e ora?

Mi-am retras imediat brațul.

— Este o… moștenire de familie. E cam complicat să-ți explic.

Mare noroc că Mati nu s-a arătat dornică de explicații suplimentare! S-a cufundat iar în amărăciunea ei. Arăta ca un cățel trist. Până și pletele cărămizii, ușor ondulate, arătau a urechi de Briard.

XVI

În zadar am sperat ca și-n seara de Paști să avem parte de aceeași pace ca în precedenta. Ca pentru a se spăla de slăbiciunea de care dăduseră dovadă în casa Domnului, puhoaie de dame și masculi s-au revărsat în barul nostru. Ai fi zis că altul nu mai exista pe planetă. Majoritatea pretindeau că se află acolo tocmai pentru a celebra sărbătoarea Învierii. Fiecare cu piticii lui, vorba mătușii Aimee!

Nu mai pridideam cu umplutul paharelor, iar Vincent a fost nevoit să-și abandoneze de câteva ori bârlogul din bucătărie pentru a aduce butoaie cu bere.

— Sunt bucătar, nu hamal! protesta când lăsa butoiul la picioarele mele.

De parcă eu aș fi avut vreun cuvânt de spus vizavi de asta.

Nu aveam timp să mă cert cu el, nici nu puteam s-o fac cu toți clienții ăia la un metru de noi. Cei neînsoțiți nu aveau la cine căsca gura, așa că se holbau la noi de parcă cine știe ce spectacol am fi oferit. Cu toate că bodogănea când era nevoit să apară în sala mare, nu se grăbea deloc să se întoarcă la post. Privea mulțimea pestriță cu indiscreția orbului ce își recăpătase vederea în urma unei minuni dumnezeiești. Limba îi ieșea de un cot când vreo madamă cu decolteul până la călcâie i se fâțâia prin față.

— Hei, băiatu'! îl înghionteam. Închide dracu' gura! Nu vrei să ne trezim luați la șuturi de bărbatul ăsteia la care te holbezi ca un om al cavernelor, nu?

Clipea des din ochișorii lui de emo închipuit și se redresa. Asta ținea până când următoarea

despuiată îi cădea în raza vizuală. Acum înțelegeam de ce Anais îl surghiunise în bucătărie. Tipul avea erecție de fiecare dată când zărea o Evă mai voluptoasă.

Iar în seara asta tunase și le adunase!

Vincent arăta ca un puști dus la Disneyland pentru prima oară.

Cel mai mult mă călca pe nervi faptul că nu tăcea o clipă. Comentariile lui nesfârșite, inepte în mare parte, nu reușeau, totuși, să mă irite mai mult decât ale unora dintre chefliii de la tejgheaua mea. În seara asta era rândul unui bărbat de vreo șase sute de ani – pardon, am vrut să spun șaizeci. Avea păr doar pe deasupra urechilor și la ceafă, ca și când cineva i-ar fi ras creștetul și l-ar fi făcut lin ca-n palmă. Fruntea era străbătută de câteva riduri orizontale atât de adânci, încât se puteau ascunde chestii între pliurile lor, ochii căzuți spre colțurile exterioare, un nas mare, turtit, și o fantă tăiată în piele pe post de gură. Îi puteam număra fiecare pahar de alcool deșertat în măruntaie de-a lungul timpului, direct pe chipul încrețit și gălbui. Decrepitudinea trupului se afla într-un contrast luxuriant cu extravaganța vestimentației. Costumul impecabil îi venea ca turnat, manșeta cămășii ieșea regulamentar de sub mâneca sacoului, culorile batistei se asortau matematic cu cele ale cravatei ce, la rândul ei, avea o nuanță din albastrul cămășii.

Mai că-mi venea să mă aplec peste tejghea, să văd și restul. Pantalonul călcat impecabil, pantofii de firmă. Pe astea doar le-am dedus.

— Toți vor trebui să plătească! Toți! îl auzeam.

Mă obișnuisem să nu dau atenție eternilor bolborositori în fața paharelor pline. Dar nenea ăsta mi se părea prea interesant, așa că trăgeam cu urechea.

Cineva îmi făcu semn de la capătul celălalt că vrea să-i reumplu paharul. Am dat să mă întorc și

m-am lovit de Vincent. Prinsese rădăcini lângă mine.

— N-ai plecat? m-am încruntat. Măcar dă-te într-o parte, nu vezi că n-am loc pe aici?

Se dădu din calea mea, dar nici vorbă să se tireze. Căsca gura la bărbatul elegant ce continua să bombănească sentințe către un personaj imaginar.

— Mda, cum dracu' să-i deosebești? Hă? Cum? continuă el ridicându-și palmele către cer.

Am mers către clientul ce pretindea insistent o nouă băutură și când am revenit l-am văzut pe Vincent cu fălcile în pumni, privindu-se în ochi cu bărbatul la patru ace.

— Pe un prost vesel îl depistezi repede, dar pe unul introvertit? Hă? Cum? Că ăla lasă impresia că-i un geniu neînțeles!

Vincent clipea des. Ca răspuns, probabil. Aveam senzația că frământa propozițiile omului cu pleoapele, apoi le strecura direct în creier, încercând să răzbată sensurile criptate în vorbele fără noimă.

Omul privea la Vincent și-i răspundea la întrebări nepuse.

— Dar de-acum, al dracu' să fiu dacă nu vor plăti toți pentru greșeala unuia! Toți, nenorociții!

Rostise ultimul cuvânt cu un scrâșnet al dinților.

„Doamne, iartă-mă, că mulți nebuni mai găzduiești în grădina ta!“, mi-am spus și am ridicat ochii spre tavanul înnegrit de la atâta fum de țigară.

Un grup de clienți nou-sosiți mi-au captat atenția și pentru câteva minute m-am ocupat doar de ei.

— Tu ce crezi? mă întrebă bărbatul luându-mă în colimator așa, fără veste.

— Să cred despre ce?

— Despre mine, n-ai auzit ce-am spus?

Privi la Vincent ca pentru a citi în privirea lui încercănată la ce naiba se referea mușteriul.

— Mă consideri un bărbat atrăgător? mă dumiri elegantul.

— Clar! am mințit eu de au înghețat apele.

— Ai ieși cu mine în oraș?

— Fără să stau pe gânduri, i-am răspuns, dar, când am văzut că pe chipul lui ridat înflorește o idee de entuziasm, m-am grăbit să adaug: doar că șeful nu ne dă voie să ieșim cu clienți!

Colțurile gurii i-au coborât spre bărbie. S-a întors într-o parte, ignorându-mă.

Am zâmbit la Vincent, iar el mi-a făcut cu ochiul, complice.

— Te distrezi? am auzit în stânga mea o voce.

Pulsul mi-a crescut instantaneu, acompaniat de familiara, de acum, furnicătură în tălpi.

— Da! Nu se vede? Dau pe afară de distracție! am răspuns iute, întorcându-mă către Marc cu cea mai destinsă moacă de care eram în stare.

Șuvițele rebele îi ascundeau ca de obicei unul dintre ochi. Purta o cămașă albă cu guler înalt, iar peste ea, o jachetă neagră cu niște însemne galbene, stranii, pe rever.

Mă întrebam cum naiba m-aș fi simțit dacă m-ar fi privit cu ambii ochi, căci acela singur, întunecat, ce mă cerceta cu luare aminte, mă făcea să simt fiori alegând ca apucații prin pielea mea.

— Azi ce drăcie de cocktail mai vrei? am râs pentru a-mi ascunde nervozitatea.

— Azi vreau șampanie.

— Serios? Cu ce ocazie?

Mi-a făcut cu ochiul complice. Se apleacă spre mine și-mi făcu semn cu degetul arătător să mă apropii. M-am conformat și i-am simțit parfumul.

— În seara asta o cer pe Luana…

Era cât pe ce să scap sticla din mână. Surprinderea mea îl distră peste măsură, pentru că zâmbetul i se lărgi într-un surâs generos.

— O ceri? Recuperatorii pot avea familii? am întrebat.

Acum râse.

— Normal! Ce? Tu n-ai pe nimeni?

M-am retras de lângă el încurcată și mi-am netezit o șuviță scăpată din coadă. Mă urmări cu privirea.

— Nu! exclamă. Să nu-mi spui…

— Ce contează? Oricum n-am timp de așa ceva.

— Asta pentru că nu știi să te distrezi. Câți ani ai? Câtă distracție ai apucat înainte?

— Ei, am apucat!

Am zâmbit ca pentru mine, amintindu-mi câteva dintre experiențele amoroase din trecut. N-au fost puține. Am fost o rebelă și jumătate.

— Șmechero! mă tachină zâmbind și el. Într-o zi va trebui să-mi povestești.

— Nu prea cred! l-am repezit eu.

I-am întins șampania.

Privirea i se înăspri dintr-odată.

— Va trebui să vii să ne servești.

Am privit peste umărul lui, la masa obișnuită. Aceeași gașcă dintotdeauna. Pink Lady, Luana, strălucea ca un trandafir proaspăt înviorat de rouă. Era perfect asortată cu partenerul ei în rochia neagră cu volane discrete, albe, ce lăsa descoperit un umăr frumos bronzat. Părul castaniu era prins într-o coadă la spate. Arăta al dracu’ de sexy cu aerul ăla de creolă hispanică.

De când o văzusem prima oară pe tipă, am simțit că ea ar putea fi în stare să-l pună cu botul pe labe pe rebelul ăsta. Iată, nu mă înșelasem.

— Vincent! am strigat. Tot tai tu frunză la câini, ia mergi de servește șampania domnului!

Vincent ridică din sprâncene, mirat de-o asemenea cerere, însă se execută. Clientul era bine îmbrăcat, iar asta prevestea un bacșiș consistent. Se opri lângă mine cu șampania în mână și așteptă ca brunetul să meargă spre masă, pentru a-l putea urma. Marc însă mă studia tensionat. Habar nu aveam ce-i trecea prin cap, dar judecând după cuta ce îi încrețea fruntea nu putea fi de bine. Am reușit să mă smulg din strânsoarea acelei priviri

întunecate de tonul urgent al unui client. Probabil mai ceruse o dată de băut, dar nu fusese auzit.

Nici acum nu avea să fie servit, cel puțin nu de mine. Imediat ce am făcut un pas spre el, ceasul se activă. Cuprinsă de panică, l-am acoperit cu palma. Am ieșit din spatele barului și era cât pe ce să-l dobor pe Vincent, cu sticla de șampanie cu tot.

— Stai tu la bar, i-am aruncat. Trebuie să plec.

— Ce?! se sperie el.

Am fugit spre separeul unde știam că Anais se întreținea cu niște prieteni și i-am șoptit la ureche că am o urgență și trebuie să mă lase să plec.

Refuză cu hotărâre, spunându-mi că nu m-ar lăsa nici dacă ar veni Apocalipsa peste noi. Erau prea mulți clienți.

— Îmi pare rău! i-am spus. Și nu mai stau la taclale. N-am timp de pierdut.

Am apucat să-l aud urlând după mine:

— Dacă ieși pe ușa aia, să nu te mai întorci!

„Îmi pare rău! Trebuie să ascult de un șef mai mare decât tine!“

Ajunsă afară, am ridicat palma de pe ceas și m-am uitat după indicațiile săgeții albastre. Trebuia s-o iau spre stânga și, după câte știam, acolo se cam termina orașul. Nu depășisem niciodată granița aia.

— Ar trebui să ne faci vizibili! îmi strigă Ama.

Am ignorat-o și am alergat mai departe, cât de tare m-au ținut puterile. Aveam încredere în instrucțiunile ceasului și nu eram deloc precaută înainte de a mă avânta pe un traseu sau altul. Oricum, alergam în câmp deschis și singurele obstacole păreau rugii rezistenți ai buruienilor. Picioarele mi se încurcau în ele la fiecare pas. Nu dădeam importanță zgârieturilor de pe picioare, dar mai târziu, când adrenalina se va fi scurs din corpul meu încordat, urma să lăcrimez de durere. Am străbătut distanțele cu viteza unui iepure de câmp. Aveam impresia că am și început să țopăi ca unul, în tentativa de a evita cioturile uscate ce îmi zdreleau gleznele.

Ceasul trezea ceva în creierul meu. În momentul activării, mă purtam ca un robot riguros programat. Instinctul de supraviețuire se ducea pe apa sâmbetei și singurul lucru ce-mi stăruia în cap era să mă confrunt cât mai repede cu provocarea. Simțurile mele erau mai ațâțate decât ale unui câine antrenat să ucidă.

Undeva, în dreapta, pe o arteră cu o singură bandă pe sensul de mers, mai bâzâia când și când motorul câte unui autovehicul.

Nu reușeam să văd mare lucru. La un moment dat, m-am pomenit în fața unui gard de tablă. Am pipăit cu mâna în căutarea unei porți și, cum nu am dat peste așa ceva, iar tensiunea îmi exploda între urechi, am hotărât să escaladez obstacolul. Marginea tăioasă a împrejmuirii mi-a rănit palmele și când am reușit să mă strecor pe partea cealaltă fusta mi-a rămas agățată într-o bucată de sârmă groasă.

— La naiba!

Am apucat-o și când am încercat s-o recuperez a mai pârâit într-un loc. Am studiat-o pe toate părțile, în încercarea de a găsi o cale de a o înfășura în jurul taliei.

— Poate că e o idee bună să salvezi suflete doar în bikini! chicoti Abel. Salvații vor rămâne cu gurile căscate la o așa apariție și vor uita să facă… ce naiba voiau să facă.

Ama îmi arătă cu degetul o bucată de sârmă subțire și mult mai moale decât cea care îmi franjurase fusta.

— Fă câte o gaură pe fiecare parte a bucăților rupte și leagă-te cu sârma asta.

Am găsit o bucată de metal cu vârful ascuțit și am înțepat materialul așa cum mă sfătuise Ama. Am petrecut firul moale prin orificii și l-am legat. Perfect.

Am călcat cu grijă. Locul era înțesat cu adevărate arme ascunse printre bălăriile crescute în voie. Scânduri pline de cuie, resturi de sârmă de

oțel, bucăți de metal tăiat. Am ghicit în noapte scheletul unei construcții cu multe niveluri. Judecând după dezordinea din jur, era vorba, mai mult ca sigur, de o clădire abandonată înainte de a fi fost terminată. Doar în unele zone pereții apucaseră să fie ridicați, iar în cele golașe se zăreau zig-zag-urile scărilor.

Săgeata indica chiar către clădire.

O baltă trebuie să fi fost pe undeva, prin apropiere, pentru că auzeam orăcăituri de broaște. Am privit cu inima strânsă către covorul fremătător de iarbă înaltă din fața ochilor mei. Dacă deranjam vreun șarpe așternut la odihnă? Brrr! Gândul îmi încrețea pielea. Nu suportam șerpii. Nici măcar la TV sau în poze nu-i puteam privi.

Odată, mătușa Aimee scosese unul din beciul casei. Îl ținea de coadă fără nicio urmă de teamă. Spunea că este șarpele casei și că nu era periculos.

Nu zău! Atunci de ce îl dădea afară?

De atunci nu mai coborâsem în pivniță. Imaginația mea producea turme întregi de șerpi încovrigați, foșnitori și sâsâitori printre butoaiele cu murături ale mătușii. Ba chiar din anemicii șerpișori de câțiva centimetri deveniseră niște anaconde în toată regula. Logica mă punea la punct – sau încerca măcar – și-mi explica faptul că așa ceva nu era posibil, dar… Poftim de-i spune asta fricii mele!

O potaie trezită din somn s-a pus pe mârâit la mică distanță de mine. N-o vedeam, însă puteam să-i ghicesc colții pregătiți de atac după agresivitatea sunetelor aspre, hârâite printre canini. M-am oprit și m-am lăsat pe vine, pipăind după orice obiect ce mi-ar fi putut servi drept armă. Am dat peste o bară de metal, nu prea lungă, din păcate. Mi-ar fi plăcut să nu fie nevoie să mă apropii prea mult de animal, în cazul în care i-ar fi trecut prin scăfârlie să mă atace. Regretam că n-am fost precaută și n-am luat una dintre scândurile

alea de lângă gard. Erau destul de lungi, iar cuiele ieșite pe o parte ca niște zimți ruginiți ar fi fost un atu în plus.

Am felicitat patrupedul pentru înțelepciunea de a se fi îndepărtat. L-am auzit pierzându-se în noapte. Nu mi-ar fi plăcut să-i fac creierii terci. În caz de nevoie, însă, n-aș fi stat pe gânduri.

Ajunsă la baza clădirii, am ridicat privirea, pentru a o cuprinde pe de-a-ntregul. Am încercat să ghicesc ce naiba mă aștepta aici. Construcția arăta ca un puzzle neterminat și, dacă unele etaje erau total transparente și lumina slabă Lunii le străbătea de la un capăt la altul, cele ale căror despărțituri fuseseră deja ridicate erau cuprinse de un întuneric sinistru. Cu atât mai sinistru cu cât știam sigur că acolo se află cineva în pericol.

Liniștea desăvârșită nu era spartă decât de pașii mei. M-am uitat la ceas, verificând încă o dată indicația săgeții albastre. Mă aflam în locul potrivit.

— Poate că va trebui să așteptăm, ca și ultima dată, spuse Abel.

— Sau poate că ar trebui să cercetăm etajele.

Ama era cu ochii în patru și se uita în sus. N-am avut nevoie de altă invitație pentru a mă avânta pe scări. Instinctele îngerului meu bun se dovediseră infailibile până acum.

Strângeam bucata aia de metal cu o asemenea încordare, de parcă viața mea ar fi depins de asta, în timp ce urcam treptele cu grijă să nu fac prea mult zgomot.

Primele trei etaje au fost ușor de verificat, dar, imediat ce am urcat la al patrulea, întunericul dintre zidurile lugubre a început să mă strângă ca într-o menghină. Cel mai tare simțeam presiunea asta în jurul frunții, ca și cum niște mâini nevăzute, dar pline de forță, ar fi vrut să mi-o zdrobească.

Întunericul era încă una dintre fobiile mele. Îmi amintesc că multă vreme mi-a fost frică să mă dau jos din patul meu de copil de teamă că un baubau

ascuns dedesubt mă va apuca de picioare. La fel și acum.

Tensiunea mi-a adus un ușor țiuit în urechi. Am clătinat din cap pentru a înlătura senzația. Mi-ar fi prins bine o lanternă. Nu prevăzusem asta, cu toate că mă mai confruntasem cu astfel de neajuns, în seara salvării nou născutului aruncat de maică-sa la gunoi. M-am bazat doar pe auz. Iar auzul nu-mi întorcea niciun semn că acolo ar fi existat vreo creatură – pe două sau mai multe picioare.

Următoarele etaje aveau doar câteva despărțituri răzlețe. Nu mi-au ridicat probleme. Le-am străbătut relativ ușor. Imediat ce am putut să zăresc ceva din etajul al optulea, situația s-a schimbat. Era complet închis și, cel mai ciudat, răzbătea lumina artificială, de la un bec, lanternă sau alt dispozitiv de iluminat.

Niște pași s-au frecat de praful de ciment de pe podea și două voci, de bărbați, din câte am apucat să sesizez, vorbeau în șoaptă. De ce ar vorbi cineva în șoaptă în pustietatea asta? O jumătate de zid îmi bloca vederea, așa că m-am apropiat călcând ca pe coji de ouă. Fiecare treaptă urcată îmi aducea o nouă salbă de emoții și ajunsesem să fiu convinsă că dintr-o clipă în alta capul îmi va exploda din cauza nervozității.

Am ajuns lângă zid și, înainte de a avea curajul să îmi arunc un ochi de partea cealaltă, m-am lipit de el și am așteptat ca pulsul înnebunit să se liniștească. Auzeam voci chiar în spatele zidului, la câțiva centimetri de mine.

— Cât somnifer i-ai dat? Dacă ai omorât-o? întrebă cineva.

— Știu eu ce fac, răspunse altă voce, vizibil iritată de insinuare. Bă, de câte ori am mai făcut asta? Păi, vezi? Satan însuși mi-a predat lecția asta.

Mi-am aruncat ochii spre Abel.

„Știi ceva despre asta?“

El ridică din umeri la fel de nedumerit ca și mine.

Între cei de pe partea cealaltă a zidului se iscă o discuție în contradictoriu. Am profitat de faptul că erau preocupați de neînțelegerea dintre ei și mi-am făcut curaj să arunc un ochi.

Am apucat să număr vreo cinci bărbați. Stăteau în cerc în jurul unui ghemotoc de haine. Dacă-i puneam la socoteală și pe cei doi ce continuau să se sfădească retrași deoparte, aveam un număr de șapte bărbați. O mulțime de lanterne masive erau proptite în pardoseală, cu fasciculele strălucitoare în sus, iar printre ele se aflau puzderie de lumânări, în recipiente de aluminiu.

Fețele bărbaților erau prelungi, sinistru conturate de sursa palidă de lumină urcând din podea. Priveau cu un soi de lăcomie aprinsă în ochii ascunși în găvanele umbrite spre stiva de zdrențe.

Ce aveam de salvat aici? Șapte bărbați îndeplinind cine știe ce aiuristic ritual satanic, probabil inventat de ei. Fiecare se distrează cum poate.

Dar ceva trebuia să fie. Ceasul de la încheietura mea nu era de fabricație pământeană. Nu dădea rateuri. Niciodată. M-am uitat la el de nenumărate ori, am smucit încheietura, l-am lovit ușor cu degetul. Direcția a rămas neschimbată.

Cei doi bărbați s-au întors la grupul celor ce stăteau roată. Unul dintre ei se asigură că cercul era perfect și tot dădea indicații unuia sau altuia, să facă un pas înainte sau înapoi, după caz. Apoi și-au îndreptat privirile către mormanul de trențe din mijlocul lor, scoțând sunete scurte și joase asemănătoare mormăiturilor de urs. Probabil un soi de incantații menite să le faciliteze atenția Dracului cel mare.

Ce tâmpiți! De parcă Dracu' n-are altă treabă decât să se uite în gura tuturor idioților de pe planetă!

Am auzit chicotelile lui Abel și, tocmai când voiam să-i spun vreo două, pentru că-mi tulbura

concentrarea, am simțit o arsură puternică în ceafă și mi-am pierdut cunoștința.

Când mi-am revenit – nu știu după cât timp – nu am reușit să văd prea multe în jurul meu, privirea îmi era încețoșată și doar ghiceam siluetele ca de fum învârtindu-se de colo-colo. Capul mă durea îngrozitor, îl simțeam ca o bilă imensă pe un gât fragil. Eram țintuită de un scaun, cu picioarele legate fedeleș și brațele petrecute prin spatele spătarului, de asemenea strânse cu sălbăticie. O țoală cu gust dubios mi-a fost trecută peste gură și legată la ceafă într-un nod mare, ce îmi apăsa chiar pe locul dureros.

Eram plină de praf, probabil că nenorociții ăștia m-au târât pe jos ca pe un leș.

Siluetele au început să capete contur și am observat că cei șapte bărbați erau acum opt. Al optulea trebuia să fie cel ce mă surprinsese spionând. Nu-mi dădeau atenție, stăteau într-un colț și vociferau unii la alții.

— O ținem până la sacrificiul viitor! strigă unu ca să acopere vocile celorlalți.

— Unde s-o ținem șase luni, mă? O iei tu acasă?

— O ținem aici!

— Șase luni?! Ești cu căpuțu', mă! Moare de foame până atunci și-o să mai sacrifici o laie.

— Îi aducem de mâncare.

— Să mori tu! Îi aducem și-un pătuț, un televizor, o pisicuță… Nu?

Tipii ăștia făceau parte dintr-o gașcă, însă felul violent în care se adresau unii altora te făcea să te întrebi ce preocupări bolnave ar fi putut să-i aducă împreună. Era evident că nu se agreau nici cât negru sub unghie.

Un geamăt venit de sub hainele vechi îmi atrase atenția. Urmă o mișcare abia sesizabilă, apoi un alt geamăt.

— Bă, pierdem vremea, strigă unul. Satan nu așteaptă după noi.

Spunea „Satan“ cu accent englezesc. Seităn. Poate că i se părea că sună mai cool.

— S-o omorâm, spuse altul.

— Nu putem, mă, tâmpitule, s-o omorâm și p-asta! Tre’ să fie doar una!

— Da’ dacă omorâm două, efectul nu e dublu?

— E pe mă-ta!

— Și atunci ce facem cu ea?

— Ce-ar fi să mi-o dați mie? se auzi o voce dinspre trepte.

Am tresărit. Se poate să fi fost adevărat? Nu. Halucinam.

Era de la lovitura la cap, mai mult ca sigur. Nu se putea ca cel sprijinit nonșalant de jumătatea de perete să fie Marc. Îi privea pe nătărăii sataniști cu o expresie amuzată și un zâmbet larg. De parcă ar fi venit în vizită la cei mai simpatici amici. Aveam eu o bănuială că e dus cu pluta, iar acum aveam certitudinea.

Sataniștii îl priveau cu gurile căscate. Se vedea că surprinderea i-a năucit și nu știau cum să reacționeze vizavi de neașteptata apariție.

— Bă, ce dracu’ se întâmplă? întrebă careva. Ați pus vreun indicator sau ați împărțit flyere în oraș? Mai are de venit primarul și gunoieru’ din colț

— Nț! Nț! Nț! Ce lipsit de maniere sunt! Să mă prezint, domnilor! Mă numesc Marc și sunt recuperator de suflete, spuse inconștientul.

Păși către centrul camerei.

Ce nebun! Mă așteptam ca hoarda de psihopați să sară pe el și să-l facă fărâme, dar ăia stăteau și se holbau de parcă n-ar mai fi văzut om până acum. Jucată sau pe bune, degajarea lui într-o astfel de situație era deconcertantă, chiar și pentru mine. Am avut ocazia să diger multe ciudățenii în ultimele luni.

Au urmat câteva secunde de tăcere tensionată. Apoi cel ce pronunța Seităn, un fel de tartor, pasămite, a pășit înainte și s-a oprit în fața lui Marc. Era cu un cap mai scund, dar părea genul ce

nu stă prea mult să analizeze lucrurile, iar asta putea să-l facă destul de periculos. Marc ținea mâinile în buzunare și continua să-l privească pe curajos, fără să piardă din vedere nici pe ceilalți.

— Ce vrei să faci cu femeia? întreabă satanistul.

Marc îi facu un semn conspirativ cu ochiul.

— Tu ce crezi?

Bărbatul rânji tălâmb.

— De ce ți-am da-o ție și n-am păstra-o pentru noi?

Se întoarse către gașca lui. Nebunii îl aprobară zgomotos.

— Hm, da! Asta e o întrebare bună. Dracu' să mă ia dacă știu ce să-ți răspund. Cu toate astea, insist ca domnișoara să meargă cu mine.

Stimulat de aparenta bunăvoință a lui Marc, bărbatul a început să simtă cum autoritatea îi circulă din nou prin vene și, umflându-și pieptul, îl fixă cu o privire intimidantă. Sforțarea lui mi-a smuls un zâmbet.

— Insiști? se hlizi bărbatul întorcând privirile amuzate către însoțitorii lui. Cred că te vom păstra și pe tine.

— Pe mine? se miră Marc. Ce să faceți cu mine?

— Experimente, să vedem dacă ne place s-o facem și cu bărbați.

— A, nu! Nu mi-ar plăcea, îmi plac femeile prea mult.

— Cui îi pasă de ce ți-ar plăcea ție?

— Păi… Mie?!

În acel moment, cu iuțeala unui fulger, pumnul drept al lui Marc s-a înfipt în obrazul bărbatului. Cu aceeași viteză, brațul se retrase și din locul lovit țâșni sângele. Tipul rămase nemișcat câteva secunde, ca și cum creierul lui ar fi analizat cu oarecare greutate noua situație, lipi o palmă de obraz și abia când văzu sângele începu să urle.

O lovitură de picior administrată în abdomenul îl trimise pe bărbat ca pe o ghiulea în peretele din

spate, de unde căzu pe podea. Se strânse ca un covrig și gemu ținându-se cu mâinile de burtă. Sângele îi acoperi toată fața. Arăta hidos.

Mi-am smuls cu greu ochii de la amărâtul lungit pe jos și am privit din nou la Marc. Printre degetele mâinii drepte, puternic strânse în pumn, am zărit partea metalică a unei chei de mașină. Cu ea îi găurise obrazul satanistului. Interesantă armă!

Privirile injectate cu furie ale celor șapte bărbați m-au umplut de groază. Eram terminați. Ăștia nu ne vor lăsa să scăpăm vii de aici. Nu avea cum să lupte de unul singur cu atâția, iar eu nu-l puteam ajuta cu nimic, eram legată ca un animal la proțap.

Ghemotocul de haine a început să se miște din nou și gemetele au reînceput, de data asta cu ceva mai multă vlagă. Indiferent cine se afla ascuns acolo, își revenea.

Speriați mai degrabă de teama că nu-și vor duce ritualul la bun sfârșit – am avut eu senzația – decât de pericolul la care s-ar fi expus luptând cu un tip ce vădea un incredibil fler combativ, sataniștii s-au năpustit deodată asupra lui Marc. Am închis ochii, imaginându-mi că atunci când voi hotărî să-i deschid îl voi vedea la pământ, cu toți nebunii ăia călare pe grumazul lui.

Gemete, scrâșnit de dinți, înjurături, lovituri înfundate, pași târșâiți prin praful gros și… liniște. Am deschis un singur ochi, temându-mă dinainte de ceea ce urma să văd. Mi-am permis să eliberez aerul ținut captiv, într-o răsuflare prelungă, când l-am văzut pe Marc stând în picioare printre trupurile ce viermuiau pe podea. Își presa abdomenul cu palmele. Fără să piardă timpul, s-a repezit la mine și mi-a desfăcut legăturile.

— Repede! a ordonat. Să-i legăm pe ăștia înainte să-și revină. Nu mă simt în stare să-i mai cotonogesc încă o dată.

Am sărit din scaun imediat ce am simțit că sunt liberă și am reușit să leg vreo doi cu sforile ce mă ținuseră captivă. Marc a găsit niște haine mai lungi

în grămada de pe jos și le-a rupt în fâșii numai bune de legat sataniștii cu ele. Pe când scormonea acolo, a descoperit un trup mic de fetiță, învinețită toată. Abia mai respira. Am dat să mă apropii, însă Marc m-a împiedicat.

— Las-o acum! Să-i imobilizăm pe ăștia.

Nu mi-a convenit tonul lui de șef, însă am făcut ce mi-a cerut. După ce toți netrebnicii au ajuns frumos ambalați ca niște colete pregătite de expediere, m-am apropiat de copilă.

Semăna cu fetița-mamă. Sub imperiul emoției, mi-am imaginat pentru o secundă că ar putea fi ea. I-am îndepărtat șuvițele jilave lipite de față și am studiat-o cu luare aminte. Nu era. Dacă cealaltă căpătase un fel de aureolă de femeie datorită recentei maternități, cea din fața mea încă mai mirosea a prunc. Îmi era greu să stabilesc, chiar și cu o marjă largă de eroare, ce vârstă avea, din cauza chipului înnegrit de vânătăi și acoperit din loc în loc cu sânge uscat. Un ochi avea pleoapa umflată ca o jumătate de minge, iar peste celălalt i se uscase o crustă maronie. Buzele îi erau sparte în mai multe locuri. Un nod mare, spasmodic, mi s-a oprit în gât. În loc să se fi aflat în pat, sub atenția grijulie a mamei, se găsea, în schimb, în locul ăla sordid, pe mâna unor nenorociți ce intenționau s-o sacrifice ca pe un miel.

Marc a venit lângă mine și a examinat-o stând cu un genunchi proptit în podea. I-a verificat pulsul și a hotărât că trebuie să ajungă de urgență pe mâna unor medici. A scos un telefon mobil din buzunar și a sunat la Salvare. I-a spus operatorului că niște sataniști vor să măcelărească o copilă într-o clădire abandonată. Îmi imaginez că asta avea să-i mobilizeze, nu glumă.

— Avem câteva minute ca să dispărem de aici. Locul se va înțesa de poliție, îmi spuse.

L-am privit și abia atunci am văzut că buza inferioară îi era spartă. Sângele curgând în grăbite

picături rubinii desena flori abstracte pe pretențioasa lui cămașă albă.

Mă privi și el.

— Ce? Încă mai trăiești misiunile? Șterge lacrimile astea, fato, te fac de rușine.

A încercat s-o dea în umor, dar i-am simțit tremurul din glas.

M-a prins de încheietură și m-a tras după el pe treptele ce aveau să ne scoată din Iadul ăla. Ajunși afară, m-a ajutat să escaladez gardul metalic în care îmi distrusesem fustița mea de elevă kinky, apoi a sărit și el. Nu ne-am oprit nicio clipă și mă așteptam în fiecare moment să simt bucăți de metal sau vreun cui ruginit străpungându-mi talpa. Curios, asta nu s-a întâmplat, de parcă cineva, de acolo, de sus, ne-ar fi ghidat pașii. Oricine ar fi fost, îi voi fi mulțumit imediat ce voi fi avut un moment de respiro.

Marc alerga nebunește, strângându-mi palma ca într-o menghină. Era să și cad de vreo câteva ori, dar tot nu s-a oprit. Dacă aș fi plonjat în buruienile ce mi se înfășurau în jurul picioarelor, m-ar fi târât, pur și simplu, ca pe un leș. Nu s-a oprit decât după ce am traversat șoseaua ce lega orașul de o altă localitate. Cu o distanță rezonabilă între noi și clădirea abandonată, ne-am aciuat sub pletele unei salcii curgătoare. Acolo nu ne-ar fi reperat nimeni.

S-a lipit cu spatele de trunchiul gros, iar eu am făcut la fel. Simțeam nevoia de ajutor în a-mi susține greutatea propriului corp. Unde mai pui că îmi pierdusem suflul și respirația mea aducea jenant de mult cu șuieratul unei locomotive pe aburi.

Am stat așa câteva minute, fără să scoatem un cuvânt. Când am simțit că emoțiile se mai potolesc din cavalcada lor intensă, i-am mulțumit.

Probabil că a răspuns ceva. N-am mai auzit. Sirenele mașinilor de poliție însoțite de cele ale ambulanței au invadat liniștea nopții. M-am dezlipit de copac și am făcut un pas înainte, cu

atenția concentrată spre clădirea unde o lăsasem pe fetiță.

— Va fi bine! spuse Marc de parcă mi-ar fi citit gândurile.

M-am întors spre el și l-am văzut presându-și palma pe abdomen.

— Ce ai?

— Cred că o coastă ruptă, răspunse respirând cu dificultate.

M-am impacientat și m-am învârtit în jurul lui ca o bezmetică, de parcă tocmai asta l-ar fi putut vindeca: zăpăceala mea.

— Cum ai putut să alergi așa cu o coastă ruptă?

Încearcă să-și ascundă un zâmbet.

— E deja obișnuință. Mai rar e să le am pe toate intacte. Uite, o scot pe fetița ta! mă atenționă arătând spre partea cealaltă a drumului.

Într-adevăr, chiar și de la depărtarea aceea, se vedea că ghemotocul de pe targa ticsită cu diverse pungi cu lichide medicale era fetița. Mi-am dus palmele împreunate spre gură, într-un gest de rugăciune către Cel de Sus. A fost așezată în ambulanță și am pierdut-o din vedere.

Cei opt găligani tocmai erau scoși unul câte unul și îndesați în mașinile poliției. Mi-am lăsat palmele pe lângă corp și mi-am strâns degetele în pumni. Am strâns atât de tare, încât am simțit cum unghiile îmi rănesc pielea. Nenorociții! M-aș fi bucurat să-i ducă direct la morgă.

— Cred că am terminat aici, concluzionă Marc.

Am tresărit. Uitasem de coasta lui ruptă.

— Să mergem, mașina mea e mai încolo.

Scoase telefonul mobil din buzunar, smulse cartela, o îndoi de câteva ori și o aruncă în iarba înaltă. Văzând privirea mea mirată, mă dumiri.

— N-o mai pot folosi de acum încolo. Oricum nu țin una mai mult de-o săptămână.

— Ai nevoie de ajutor? l-am întrebat văzând că duce din nou mâna la abdomen.

— Mă descurc, mulțumesc.

Pășeam unul lângă celălalt și, chiar dacă încerca să-și înghită gemetele provocate de durere, știam ce simte, datorită comunicării dintre noi. Chiar și așa, blocată, tot mai lăsa să se scurgă câte puțin.

— Hai, sprijină-te de mine, l-am invitat.

Puse mâna dreaptă peste umerii mei, dar nu părea să se bazeze prea tare pe forța mea.

— Ai încredere, nu sunt din plastilină.

Simțeam cum o parte din greutatea corpului său se transferă asupra mea. Am zâmbit. Observă și zâmbi și el.

— Știu că nu ești din plastilină, spuse.

Am străbătut o bucată de drum în tăcere. Mi-am întors capul și am privit către clădire. Ambulanța plecase, la fel și cele mai multe dintre mașinile de poliție. Rămăseseră doar două.

— Stau să cerceteze locul, l-am auzit pe Marc.

— Știi ce? Am uitat cumva să-mi închid gândurile de cunoști ce gândesc? l-am tachinat.

Știam prea bine că închisesem calea către mintea mea.

— E vorba despre experiență, sunt recuperator de peste zece ani. Tu n-ai mai mult de câteva luni, pariez.

— Spui asta pentru că vezi doar câteva steluțe pe ceasul meu?

— Nici vorbă. Este mai degrabă faptul că dovedești o imprudență crasă, specifică începătorilor. Astă-seară putea să fie ultima ta misiune, încheiată cu un eșec, desigur.

Vocea nu-i mai era amuzată, ci serioasă.

— Te-ai aruncat orbește, fără să te gândești la posibile căi de a te apăra sau retrage, în caz de nevoie. Ai căzut în lațul lor ca o muscă în pânza unui păianjen. Prevederea ta a fost divină, însă a lipsit cu desăvârșire. Așa parcă scria Caragiale.

Deja nu-mi mai plăcea compania lui. Mustrările alea dureau. Dar nu reprezentau nimic altceva decât adevărul, trebuia s-o recunosc, măcar față de mine însămi. L-aș fi lăsat acolo și aș fi plecat dacă

n-ar fi fost rănit. Da, știu! Comportament infantil, veți spune. Așa și era.

— Ce știi tu despre Caragiale? l-am întrebat.

— E și greu să știi despre Caragiale! pufni.

— De ce ai venit după mine? Nu aveai ceva mai interesant de făcut? m-am burzuluit eu.

— Am văzut când ți s-a activat ceasul. Nu mă întreba de ce-am venit, că să fiu al dracu' dacă știu. A fost un impuls. Mă felicit că l-am urmat. Nu mi-ar fi plăcut să nu-ți mai văd fețișoara nostimă la barul lui Anais.

Ochii șefului meu mi-au apărut în față. Boabele alea de piper erau cât mingea de fotbal și gura lui pungită dispăruse cu totul într-o linie creață.

— Pfi! Oricum n-o să mă mai vezi. Am fost concediată.

Râse.

— Anais ar trebui să fie ultima dintre grijile tale. E mai moale decât un motan sentimental. Te va primi înapoi.

— Haida de! Motan sentimental? Vorbim despre același Anais? Incapabilul de sentimente? Yeti, omul zăpezilor?

Mi-l și imaginam pe Anais cu nas și mustăți de pisoi, și două urechi mici în creștet.

Deodată, piciorul drept mi-a picat într-o groapă de vreo treizeci de centimetri. N-o zărisem din cauza întunericului și modificarea aia bruscă de poziție a brațului lui Marc față de umerii mei l-a smucit serios către mine. Greutatea corpului lui mutată atât de fără veste asupra mea mi-a provocat un afurisit de junghi în șale. A gemut atât de tare, încât pielea mi s-a încrețit de spaimă. Mi-am înghițit scâncetul și am strâns din dinți, ignorând durerea ca de cuțit înfipt în zona lombară.

— Iartă-mă! i-am spus într-o sforțare chinuită de a-mi ascunde suferința.

N-a zis nimic. Am privit către chipul lui și am văzut că avea buzele strânse de durere. Mi-am făcut mii de reproșuri în gând.

Ne-am apropiat de mașina parcată într-un loc ferit, în spatele unui gard înalt de ciment. Nu-mi dădeam seama ce marcă era, oricum nu mă pricep la mașini. Era încăpătoare, cu scaune largi și comode, iar bordul semăna cu cel al unui avion.

A dat să se așeze la volan, dar l-am împiedicat.

— Nu las pe nimeni la volanul mașinii mele, spuse.

— Ești în stare să conduci? N-aș vrea să mă fi salvat din mâinile unor măcelari doar ca să mă poți omorî tu intrând în vreun pom.

Râse și asta îi provoacă un nou puseu de durere.

— Măi, fată, mă privi el fix în ochi, n-ai putea să nu mai fii atât de afurisit de amuzantă? Cel puțin nu în seara asta? Hai, urcă! Trebuie să ajung la un doctor până nu leșin de durere.

— O, da! Perspectiva de a fi într-o mașină al cărei șofer poate leșina dintr-o clipă într-alta mi se pare al dracu' de atrăgătoare.

Sătul de protestele mele, mă apucă de braț și mă târî către ușa din dreapta șoferului. O deschise și mă împinse fără menajamente pe scaun.

Mi-am încrucișat brațele, îmbufnată.

Se așeză la volan și demarară în trombă.

— La ce spital mergem? l-am întrebat după o vreme.

— Tu nu mergi la niciunul. Te duc acasă. Oricum, nu mă duc la spital. Moaca mea este deja destul de suspectă.

— Atunci? Doar nu te oblojești singur?

— Nu, am un medic. Merg la el când am neplăceri de genul ăsta.

Bun! Numea neplăcere o coastă ruptă!

— Și cu Luana ce faci?

— Se descurcă ea, e fată mare.

Sunt o nemernică! Răspunsul lui mi-a provocat niște fiori calzi pe spate. M-a făcut să simt că un astfel de răspuns merita chiar și o coastă ruptă, mai ales că nu era a mea.

Părea destul de sigur pe sine și îmi era clar că pentru el nu era prima oară când se afla într-o astfel de situație, așa că i-am dat adresa de acasă.

— Vezi că în torpedou am niște cărți de vizită ale medicului ăsta. Iordan îl cheamă. Ia și tu una, nu se știe când vei avea nevoie.

Am făcut ce mi-a spus și, pentru că buzunarul fustiței se rupsese când sărisem gardul acela de metal, mi-am îndesat cartea de vizită în decolteu. M-am uitat la el, imaginându-mi că trage cu ochiul la gestul meu, dar nu era așa. Privirea îi era ațintită în față și mâinile i se încleștaseră pe volan. Un strat fin de sudoare îi acoperise pielea.

— Voi opri aici, spuse deodată cu voce pierdută.

— De ce?

Am privit pe geamul mașinii. Case de-a stânga și de-a dreapta. Eram încă la marginea orașului. De ce să fi oprit aici?

— Leșin, zise scurt.

Apoi chiar asta făcu.

Căzu peste volan.

Mașina icni, se smuci brusc, apoi motorul se opri.

Am făcut ochii cât cepele și mi-am forțat mintea să găsească repede o soluție. Am ieșit din mașină și l-am tras cu mare greutate pe leșinatul Marc pe locul de lângă șofer. Mai întâi l-am scos pe trei sferturi în afara mașinii, și, după ce picioarele i-au trecut peste schimbătorul de viteze, l-am împins înapoi și l-am rezemat de spătar. Căzu cu fruntea de bordul mașinii. Speram să nu-i mai fi procurat și alte răni, era deja suficient de șifonat. Am rabatat spătarul scaunului, pentru a-l împiedica să mai cadă în față.

Inconștiența instalase o mască relaxată pe chipul lui. I-am dat părul din ochi și am stat o vreme cu ochii zgâiți la el, mângâindu-i cu privirea trăsăturile masculine.

— Alo! Coastă ruptă! Doctor! zice Abel.

Vocea mă aduse înapoi.

Știam să conduc și pe numele meu de vie exista un permis de conducere. Nu știam dacă mai este valabil sau odată cu eliberarea certificatului de deces toate celelalte acte deveniseră nule. Oricum, în cazul în care un polițist de la rutieră m-ar fi oprit, cu un tip leșinat pe bancheta din dreapta, ce mai avea și cămașa plină de pete de sânge, lipsa permisului ar fi fost ultima mea grijă.

M-am uitat la cartea de vizită și am pornit spre adresa înscrisă acolo. Cu toate că-mi venea să gonesc și eram cu ochii mai mult la Marc decât la drum, am reușit să-mi țin în frâu impulsul ce mă sfătuia să calc pedala de accelerație.

Adresa era destul de aproape, din fericire. Am ieșit de pe șosea și am pătruns pe o străduță îngustă, slab iluminată. Am căutat numărul blocului și al scării doctorului Iordan. L-am zărit, dar din păcate la ora aia în noapte toată lumea era acasă și găsirea unui loc de parcare părea misiune imposibilă. Între un Logan și un Hummer am zărit totuși un spațiu liber.

Îmi amintesc că reușeam să fac o parcare laterală numai dacă parcarea era complet goală, iar acum trebuia să mă strecor în spațiul și așa destul de îngust dintre două mașini. Botul rămase ieșit în afara șirului, însă eram mult prea agitată pentru a mai fi în stare de finețuri. Nu că în condiții optime aș fi fost capabilă de mai mult.

Ai fi zis că la ora aia toată lumea doarme. Nu. După ce m-am dat jos din mașină, am auzit de la unul dintre etajele de deasupra o voce masculină. Fără alt preambul sau subtilități ale artei conversației, mă invită mai întâi să poftesc a mă reîntoarce în mama pe aceeași rută pe care am ieșit acum nouăsprezece. Apoi mă somă să mut mașina de acolo, că ăla-i locul lui de parcare. Altfel mă ia dracu'!

L-am ignorat și m-am îndreptat spre ușa blocului. Am tastat numărul interfonului notat pe cartea de vizită și am așteptat. Țârâitul ăla strident

căruia nu-i răspundea nimeni îmi rezona în creier ca o condamnare.

„Răspunde odată!“

Am văzut o siluetă coborând scările și m-am bucurat la gândul că voi putea intra. Voi bate în ușa doctorului. I-o voi smulge din balamale, la nevoie.

Imediat ce persoana deschise ușa, am dat să mă avânt înăuntru.

— Mută mașina, japița dracului! Tu n-ai auzit când ți-am spus? răcni locatarul insomniac.

— Nu staționez mult. Plec imediat. Am o urgență, am spus și am dat iar să intru.

Omul m-a apucat de braț și m-a strâns. L-am fixat iute. Solid, însă pufos, moale ca gelatina. Avea un cap rotund sub părul tuns perie. Mustața subțire desena o linie neagră deasupra buzei superioare, iar o barbă de câteva zile ascundea mai multe rânduri de gușă.

— O muți acum!

— Ăsta-i ăl mai tare din parcare! râse Abel.

L-am privit contrariată. În loc să sforăie în pat lângă nevastă-sa, stătea la pândă pentru un loc de parcare al unei mașini inexistente. Am aruncat ochii spre locul unde îl lăsasem pe Marc și imaginea lui zăcând acolo fără simțire în timp de netotul ăsta mă făcea să pierd timp prețios mi-a urcat tot sângele în cap.

Am mai făcut o ultimă încercare de a rezolva situația cât se poate de pașnic.

— Domnule, vă rog să înțelegeți, nu rămân aici. Plec în câteva minute.

— Ce „domnule“, idioato? Muți rabla acum, când spun eu.

Cu unii oameni n-ai cum s-o scoți la capăt cu diplomația. Politețea se poate dovedi un supliciu în toată regula.

L-am prins de gulerul tricoului, l-am împins cu forță și l-am țintuit de zidul clădirii.

— Așa! îmi făcu Abel galerie.

— Până și eu cred că nesimțitul ăsta merită o corecție, spuse și Ama.

Auzind acceptul Amei, cheful de bătaie îmi trecu instantaneu. Secundele pierdute îmi ticăiau în cap, ca și când ar fi ieșit din măruntaiele unei bombe cu ceas.

„Ia îngrozește-mi-l tu nițel!“, l-am poftit pe Abel. „Așa cum ai făcut cu ăla în parc.“

Am lăsat drăcușorul să se desfășoare, iar eu m-am avântat spre primul etaj, acolo unde, conform informațiilor de pe cartea de vizită, trebuia să locuiască doctorul. Am sunat la sonerie și am bătut în ușă în același timp. Riscam să trezesc tot etajul, dar eram dispusă să fac și asta doar pentru a determina ușa aia din metal vopsit în vișiniu să se deschidă odată.

În cele din urmă, după clipe ce mi-au părut cât mai multe eternități la un loc, ușa se crapă și niște ochi lipiți de somn mă priveau nedumeriți.

— Bună seara, am vorbit eu precipitat. Sunteți doctorul Iordan?

Nu am așteptat ca omul să răspundă și am adăugat:

— Marc este rănit, cred că are o coastă ruptă. E jos, l-am adus cu mașina lui.

La auzul numelui recuperatorului, omul păru că se înviorează dintr-odată și lărgi deschizătura ușii. O față buhăită mi se arătă în toată hidoșenia ei. Arcadele picau moi peste pleoape și niște pungi cât toate zilele se lăbărțau sub ochi. Părul îi stătea ridicat în sus, de parcă ar fi fost electrizat.

Se uită la fusta mea crăpată până la talie și moaca lui capătă o expresie ce parcă spunea: lua-v-ar naiba de tineri cu moda voastră de rahat!

— Coastă ruptă? Ce-a mai făcut nebunul ăsta? murmură în schimb.

Am ridicat din umeri a nerăbdare. Doar n-o să mă fi apucat de povestit ca și când am fi stat la gura sobei.

— Vă rog! A leșinat deja.

Se scărpină în cap și își mută claia încâlcită dintr-o parte în alta.

— Nu pot să-l ajut aici, n-am ce-mi trebuie. Așteaptă, cobor imediat.

Îmi închise ușa în nas, iar eu îmi frângeam mâinile. Deja a trecut mult timp de când Marc se afla în starea aia.

M-am întrebat dacă n-ar fi fost mai bine să mă reped cu el la un spital, cu toate riscurile. În fond, care naiba ar fi fost riscurile alea? Urmărit sau nu, la urgențe ar fi fost obligați să se ocupe de el. Doctorul ieși, urmându-mă pe scări. Între paliere, am dat nas în nas cu posesorul locului de parcare. Părea foarte liniștit și, chiar dacă mi-a zărit chipul, n-a reacționat în niciun fel. Nu prea părea să fie sub influența lui Abel. Ar fi avut o expresie îngrozită sau măcar speriată, nu serenitatea asta ce îi lumina chipul într-atât, încât părea aproape uman.

Ajunși la mașină, doctorul îl verifică pe Marc. Nu își modificase deloc poziția, ceea ce era grav, cred. Doctorul urcă în spate și mă somă să gonesc spre o adresă din apropiere.

Pe drumul parcurs la indicațiile doctorului, am aflat de la îngeri că Ama îl convinsese pe vecinul prea atașat de locul de parcare să renunțe la atitudinea războinică. Îl sedase cu puterile ei îngerești, dar nu garanta că efectul va dura prea mult. Nici îngerii nu pot anihila răutatea din unii muritori.

După nesfârșite indicații de genul „aici faci la dreapta“ și „virează la stânga“, am ajuns într-un cartier de vile elegante. În fața unei împrejmuiri de iederă, doctorul îmi spuse să opresc. Pe poartă ieși un individ îmbrăcat în haine închise la culoare și mintea îmi fugi la luptătorii ninja văzuți prin filme. Tipul îl apucă pe rănit de-un umăr, doctorul de altul, și-l târâră spre intrarea în clădirea pe mai multe niveluri.

Am intrat după ei. În capătul holului se afla o cameră ce aducea a sală de operație, cu toate că nu văzusem nicio inscripție ce m-ar fi îndreptățit să cred că ne aflam într-o clinică. Acolo îl duseră pe Marc, iar când am vrut să-i urmez, doctorul s-a pus de-a curmezișul ușii, oprindu-mă cu un glas domolit, dar hotărât.

— Tu nu intri. Aici e mediu steril și tu…

Mă studie din cap până în picioare și am știut că face aluzie la felul prăfuit, la propriu, în care arătam.

Îmi arătă din priviri niște scaune ca cele din spitalele adevărate. M-am trântit pe unul dintre ele, îmbufnată. Ușa se închise după doctor și l-am auzit discutând cu celălalt, încercând să stabilească gravitatea stării pacientului lor nocturn. Apoi clincheturi de ustensile medicale, într-o tăcere insuportabilă.

Urechile mele ciulite către încăperea unde se afla amicul recuperator nu primeau ce doreau. Transmiteau către creier niște informații traduse defectuos în anxietatea infernală ce mă doborâse în timp ce stăteam pe scaunele alea afurisite. Atâta m-am foit pe ele, încât mă tem că mi-am tocit și restul de fustă ce îmi acoperea fundul.

La un moment dat, Iordan ieși. Îmi întinse jacheta și pantalonii lui Marc.

— Cămașa s-a dus, spuse. A trebuit s-o tăiem.

Naiba s-o ia de cămașă! De ea îmi pasă mie?

— El cum este, doctore?

Stătu locului de parcă cine știe ce întrebare încuietoare i-aș fi pus.

— Aș zice că naspa, dar mi-a venit el și mai tocat, așa că…

Și plecă.

Așa că… ce?

Am strâns jacheta în mâini și am dus-o aproape de obraz. Am simțit parfumul binecunoscut și m-am rugat ca afurisitul să nu moară. Dacă s-ar

întâmpla, nu mi-aș iertat-o niciodată. Eu aș fi cauza. Eu și prostia mea.

Cu toată ploaia de reproșuri și palme oferite în gând, oboseala mi-a venit de hac și am adormit fără să-mi dau seama. M-a trezit, nu știu după cât timp, un deget înghiontindu-mi umărul stâng.

— Trezește-te! am auzit ca prin vis.

Am revenit cu greutate la realitate și, încetișor, am refăcut firul prezentului. Am sărit în sus ca pișcată de o gânganie. Iordan mă privea obosit. Arăta mai rău, dacă asta era posibil, decât atunci când îi văzusem prima oară moaca.

— Cum e Marc, doctore?

Oftă.

— Așteptăm, deocamdată. Nu mă grăbesc să-ți ofer un prognostic și să-ți hrănesc speranțele.

O! Asta suna tare rău!

— Doctore, spune dracu'! Va muri sau va trăi? Sunt obosită și plină de draci, iar cuvintele tale nu fac decât să mă înnebunească și mai tare.

— Folosești cam des numele necuratului, copilă!

„Folosesc numele necuratului, zici? Îmi vine să-ți ard un șut în mecla aia de pilangiu!", am rumegat eu aruncându-i priviri aprige.

Ama îmi șopti la ureche:

— Calmează-te, omul ăsta nu-i dușmanul tău!

M-am dezumflat ca un balon sub influența cuvintelor ei. Nu știu cum naiba se făcea, că păreau acompaniate de o muzică de harpă cântată de niște amorași durdulii lenevind pe nori pufoși. Vocea ei era cel mai eficient tranchilizant.

— Așa! continuă văzând că are succes. Relaxează-te și gândește-te că va fi bine!

— Dacă o mai ții mult, își va imagina că holul ăsta e o plajă în Hawaii și ne vom trezi cu ea lungită pe scaunele d-aici ca pe niște șezlonguri, cerându-ne s-o servim cu cocktailuri exotice, râse Abel. Prea multă relaxare amorțește vigilența.

Știam deja rutina. Remarca drăcușorului îi va atrage – invariabil, atât de sigur cum e că după noapte vine ziuă – privirea mustrătoare a colegei sale de pe celălalt mal al cerurilor.

Am zâmbit fără să vreau. Exista ceva atât de stabil, atât de familiar în micile lor frecușuri! Numai un recuperator poate înțelege senzația.

— Lasă-mi numărul de telefon, te voi suna de îndată ce va apărea vreo schimbare în starea lui, spuse doctorul.

— N-am telefon.

Omul mă privi de parcă i-aș fi spus că n-am o mână sau un picior. M-am amuzat în gând imaginându-mi reacția lui dacă i-aș fi spus că n-am nici televizor, nici internet.

— Telefonul lui Marc e în jachetă, ia-l. Lui oricum nu-i mai folosește la nimic… Deocamdată! adaugă rapid, zărindu-mi privirea speriată. Hai, du-te acasă, fă un duș!

Nu cred că omul ăsta era conștient de cât de expresiv îi era chipul, pentru că după ce m-a trimis acasă și m-a poftit la duș, moaca lui a continuat: ai mare nevoie de unul!

— Odihnește-te și mai vorbim.

Am lăsat hainele lui Marc pe scaune.

— Poate are nevoie de ele, am zis.

— Ar trebui să mergi acasă, să-i aduci haine curate, astea sunt pline de praf și sânge.

Tipul își imagina că eu și Marc locuiam împreună. Nu cumva mă credea iubita lui? Oare de unde credea el că venim noi amândoi – doi iubiți – jupuiți, plini de sânge și cu trupurile învinețite?

Am căutat prin buzunarele hainelor rănitului și am pescuit niște acte, o legătură de chei și… O, Doamne! Cutiuța cu inelul de logodnă!

Deodată mă apucă amocul și mi-am dorit să arunc totul pe podea, să-l las naibii pe recuperatorul ăsta și să-mi văd de viața mea.

Viața mea! Dacă aș fi avut vreuna, mi-aș fi văzut de ea.

— Telefonul lui nu are cartelă.

Deja eram sătulă de privirile uluite ale doctorului la fiecare propoziție rostită, așa că am strâns lucrurile lui Marc în brațe și am ieșit târșâindu-mi picioarele. Nu mai aveam atâta energie încât să le mai pot desprinde de la podea.

M-am trântit pe scaunul generos al mașinii. Am stat o vreme privind prin parbriz. O haită de câini maidanezi traversau strada, bine grupați într-un detașament de patrupede, și, imediat ce s-au pierdut în întunericul asigurat de niște copaci cu ramuri ample, o mașină de poliție s-a ivit în stânga mea. Era o patrulă nocturnă. Vehiculul se deplasa încet, iar polițiștii aruncau priviri atente în toate părțile. De când mă întorsesem, reacționam la imaginea forțelor de ordine ca un pușcăriaș periculos evadat de la mititica. Inima mi-a stat locului și nu s-a pus pus pe treabă decât după ce patrula s-a făcut nevăzută.

Am aruncat hainele pe bancheta din spate, iar prada de prin buzunare am așezat-o pe scaunul din dreapta. Am stat o vreme și m-am holbat la cutiuța îmbrăcată în catifea roșie. Am rezistat ispitei de a o deschide și am pornit motorul.

XVII

Am dormit vreo două săptămâni.

Nu, glumesc. Atât aș fi vrut să dorm. Și poate că s-ar fi întâmplat dacă Mati n-ar fi intrat cu o falcă în cer și cu alta în pământ – făcusem greșeala fatală de a-i da o cheie de la apartamentul meu, din moment de relația noastră evoluase spre o încredere deplină. Fusese un gest de reciprocitate. Și ea mi-o oferise pe cea de la casa ei.

N-a ținut cont de faptul că dormeam încă și s-a pus pe strigat.

— Da, bănuiam eu că ești dusă cu sorcova, dar aseară am primit confirmarea! Cum să pleci, frate, așa?

— Soro, am bălmăjit.

— Ce?!

— Soro, nu frate.

— Mai ai și chef să faci pe spirituala! Știi în ce situație m-ai pus față de Anais?

— Mati, te rog, nu mai țipa. Mă doare capul de mor.

Coborî tonul, dar păstră bățoșenia din el.

— A trebuit să inventez o poveste cu o mătușă epileptică doar ca să nu te dea ăla afară, că făcuse spume la gură după ce ai plecat. Nimeni nu l-a tratat așa vreodată.

Am punit în râs.

— Mătușă epileptică?

Nu-mi răspunse, doar mă fixă cu ochi tăioși.

— Hai! Spune! mă somă.

— Ce să spun?

— Nu mai face pe proasta. N-am dormit deloc de nervi, așa că dă-i drumul.

Am dat cearșaful de pe mine și, când i-am văzut expresia perplexă, mi-am amintit că azi-noapte, când m-am întors acasă, n-am făcut nimic altceva decât să mă arunc pe salteaua moale, așa cum eram, plină de mizerie, cu bluza plină de sângele lui Marc și fusta crăpată până sus, legată cu sârmă.

Își duse ambele mâini la gură. Ochii i-au căzut peste hainele recuperatorului, cheile de la mașină, actele și cuțiuța din catifea. Pupilele i s-au mărit, rotunjindu-se periculos de mult.

— Ai un bărbat la tine? mă întrebă în șoaptă.

M-am ridicat și mi-am dat jos fusta.

— Acum te rog eu să nu fii proastă, am repezit-o. Arăt ca și când aș fi avut parte de o noapte de amor?

Mă examină sumar și conchise că nu, nu arătam.

— Ai jefuit pe cineva, atunci!

Presupunerea ei mă amuza, chiar mai mult decât mă jignea.

Ridică hainele de pe jos și le cercetă amănunțit. Mi-a fost teamă să nu recunoască pe cea a clientului nostru fidel. Am respirat ușurată când am văzut-o lăsând-o din mâini.

— Hm, țesătură bună, croială impecabilă… Spune-mi tot, ca să nu crăp de curiozitate!

Tonul i-a devenit rugător.

— Nu pot. Dar tu poți să ai încredere în mine că-i de bine.

— Ești spion, nu se lăsă ea.

— Ai tu ceva cu spionii. Și Eugen te-a aburit cu asta…

Am regretat imediat că am pronunțat numele ăluia, pentru că am și văzut-o cum se întristează. Am cuprins-o de după umeri și am sărutat-o pe obrazul stâng. Mă lua gura pe dinainte când eram nervoasă.

— Ai încredere în mine.

— Ale cui sunt hainele astea? insistă încăpățânata.

— Ale unui prieten.

— Abel? sări ea.

— Nu, Abel a plecat din țară. Nu se mai întoarce niciodată, mi se năzări să spun.

— Așa! Așa! Trimite-mă-n Africa! râse drăcușorul.

— În Africa, acolo a plecat.

— De ce ar pleca cineva în Africa? se miră Mati.

Cel puțin pentru o vreme, îi mutasem atenția de la hainele recuperatorului și de la Eugen.

— Să vâneze căprioare, măi, măi! chicoti Abel, fredonând melodia Ilenei Sărăroiu.

— Nu știu de ce s-a dus Abel în Africa, nici nu mă interesează – la faza asta îngerul făcu pe jignitul și scoase limba la mine – dar știu că dacă nu fac un duș acum, e jale.

Mati se ridică, oftă cu gândul la perspectiva sumbră de a se afla în floarea vârstei fără un pretendent disponibil și înainte să iasă am rugat-o cât am putut de dulce să-mi împrumute niște bani din bacșișurile de aseară. Trebuie să fi fost consistente dacă ținem cont de aglomerația lăsată în urma mea.

M-am întors la club în seara următoare, ca un cățel cu coada între picioare, însă, spre surprinderea mea, Anais nu numai că nu m-a certat, dar s-a arătat plin de condescendență față de mine, considerând că gestul de a lăsa orice pentru a ajuta o mătușă în nevoie era demn de un erou în toată regula. Poate că Marc avea dreptate și alter-egoul lui Anais era un motan sentimental. Ciudate mai sunt lucrurile la care percutează unii oameni. Oricum, n-aveam de gând să mă plâng.

Mi-a convenit situația, deoarece presupunea că dacă vreodată ceasul mi s-ar mai fi activat pe timpul nopții, aș fi putut să plec fără ca șeful să mai facă atâta tevatură.

Cu banii împrumutați de la Mati, am umblat prin magazine, de pe unde am cumpărat, atât cât m-am priceput, niște haine bărbătești.

Doctorul spusese că Marc își recăpătase cunoștința, doar că nu pentru mult timp. Chiar și așa, asta îl autoriza să creadă că pericolul trecuse și că acum nu era decât o chestiune de zile până îl vom vedea pe picioare.

L-am vizitat zilnic, folosindu-mă de mașina lui ca mijloc de transport. Cumpăram orice medicament de care doctorul Iordan avea nevoie pentru a-l putea trata. Îmi scria rețetele cu mâna lui, le parafa, iar eu i le procuram.

Dormeam din ce în ce mai puțin pe timpul zilei, preferând să-i țin de urât convalescentului. Ne-am povestit unul altuia cum de am ajuns recuperatori. M-a compătimit sincer când a aflat că am murit chiar în timpul nunții mele, iar eu m-am îngrozit de-a binelea când am aflat că fusese înjunghiat mortal de cel mai bun prieten, pentru că-l învinsese la un joc multiplayer pe calculator. Murise la șaptesprezece ani, plus cei zece petrecuți în Chaos, însemna că acum avea douăzeci și șapte. Era cu opt ani mai mare decât mine.

Ajunseserăm să ne tragem de șireturi.

Ne permiteam glume macabre despre felul total lipsit de glorie în care murisem. Mereu ieșeam câștigătoare, pentru că circumstanțele trecerii mele cântăreau greu la categoria dramatism. Nu trebuia să fiu prea combativă, întrucât chiar el considera că moartea lui fusese un act de o stupiditate fără margini. Singurul lui regret era că nu apucase să dea bacalaureatul. Și aici îl luam, eu apucasem un an și ceva de psihologie.

Nu îl vizitase niciunul din gașca pestriță de la barul Luxura și când l-am întrebat de ce, a spus că nu dorea ca ei să știe ce a pățit. Chiar și pe Luana o ținea departe. Faptul că aveam acces nelimitat la el mă măgulea, deși îmi dădeam seama că nu se datora farmecului meu personal, ci mai degrabă conjuncturii stranii ce ne adusese împreună.

Simțeam în el un prieten, cu toate că nu trecuse mult timp de când fusesem ferm convinsă că un

astfel de personaj nu-i nimic altceva decât o piază rea. Mă salvase de la moarte. Nu știam exact ce presupunea moartea pentru un recuperator, o persoană ce mai murise o dată, dar m-a lămurit tot el, într-o după amiază pe când doctorul, ajutat de ninja, l-a scos afară, la soare, într-un cărucior cu rotile.

Stăteam comod pe un balansoar și pendulam înainte și înapoi, ca un copil neastâmpărat.

— Potolește-te, mi-a spus râzând. Vei pica pe spate.

— Ăsta-i un balansoar, trebuie să se balanseze.

— Da, dar nu în halul ăsta! Doamne! Tu ai ADHD? Niciodată nu stai locului.

M-am oprit pe dată și l-am privit cu seriozitate.

— Dacă nu m-ai fi salvat în noaptea aia…

A înțeles la ce mă refeream.

— Dar te-am salvat. Te-am salvat pe tine, cu prețul unei coaste. Se poate spune că ești Eva mea, te-ai născut din coasta Adam-ului din mine, glumi.

— Dar dacă nu ai fi venit și ăia m-ar fi ucis? Ce se întâmplă cu recuperatorii după ce mor?

— Îmi fac griji pentru tine. Ești o ignorantă, cu toate că ai apucat să dai bacalaureatul, râse din nou.

L-am privit încruntată, semn că așteptam un răspuns serios.

— Rămân morți, răspunse simplu și sec.

— Adică?

— Adică se va întâmpla ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi fost un muritor oarecare, și nu o sămânță de recuperator. Ai fi rămas acolo unde te-ar fi trimis judecătorii.

Imaginea celor două uși de-o parte și de alta celei rezervată recuperatorilor mi-a revenit în minte, atât de vie de parcă ieri aș fi văzut-o.

Scoase din buzunarul pantalonilor de trening – cadou de la mine – un fel de brățară de piele cu o umflătură obținută prin presare.

— Poftim, spuse. Acoperă-ți ceasul cu asta. Steluțele tale s-au înmulțit. Atrag atenția.

Am întins mâna și l-am lăsat să-mi prindă brățara.

— Și cum mai văd când se activează ceasul?

— Ai nevoie să vezi? se miră.

— Dar senzația aceea poate fi confundată cu apropierea unui alt recuperator.

Se uită chiorâș la mine.

— Nu mă-nnebuni! Câți recuperatori ai mai întâlnit în afară de mine?

— Niciunul.

— Vezi? Dacă simți ceva, sigur e de la ceas.

Își îndepărtă cu palma un puf de la florile de plop de pe piciorul drept.

— Apropo, nădragii ăștia verzi sunt oribili. Ai un gust de tot rahatul când e vorba de țoale.

Când și-a întins brațul adineaori, am apucat să-i zăresc marginea ceasului. Nu-l văzusem niciodată, deși muream de curiozitate să văd câte steluțe are.

— De ce nu mi-l arăți?

Făcu un gest de virgină rușinată.

— Vai! Ce să-ți arăt?

Clipi des din gene, imitând o femeie cochetă.

— Mai zici de mine că n-am stare, dar tu? Ești vreodată serios? De ceas zic, nătărăule. Nu te umfla în pene. Nu vreau să-ți văd nimic altceva.

Mai insistă cu clipitul acela pueril, apoi își suflecă mâneca și îmi oferi acces liber la holbatul la ceasul lui.

Nu mai văzusem vreodată alt ceas în afară de al meu. Al lui Marc era înțesat de steluțe. Dacă ar mai fi apărut încă una, nici măcar nu s-ar mai fi observat. Îți lua ochii cu adevărat. Acum înțelegeam de ce-l ținea acoperit.

— Nu, nu de asta îl acopăr, spuse. Vreau să uit de el, atât cât se poate, și să duc o viață de om normal. Îmi scrută chipul. Ție ți se pare că trăiești?

— Aăă… Nu m-am gândit la asta, n-am avut timp. Dar faptul că pot să ajut pe alții mă

împlinește cât de cât.

— Cât de cât! Și ce faci cu restul?

— Restul? Îl dorm, am zis cu intenția de a face o glumă, dar privind la el îmi dădeam seama că nu îmi ieșise.

— Poate că suntem din aluaturi diferite, sau poate că tu încă nu te-ai trezit. Am fost și eu ca tine.

— Și când te-ai trezit, ce ai făcut? De aia ți-ai pierdut îngerul bun? Pentru că te-ai trezit?

Vocea mi-a alunecat pe nesimțite către vehemență, fapt ce l-a făcut să mă privească dezamăgit. Tăcu o vreme. Părea că se gândește la ceva.

— Pârâciosul tău de îngeraș.

— Pârâcioasa! E o fată!

— Ei, dacă și îngerul meu bun ar fi fost o fată, nu m-aș fi descotorosit de ea, râse și-mi facu semn cu ochiul.

Nu-l puteam determina să ducă o conversație serioasă până la capăt, fără s-o dea în bășcălie. Era obositor.

Deveni sumbru deodată. Culmea culmilor, chiar atunci un nor mare, bucălat și plumburiu se postă între noi și soare.

Naiba să mă ia dacă știu ce l-a supărat. Cum se făcea că apropierea câștigată în zilele petrecute împreună în calvarul unei coaste rupte – și care, fie vorba între noi, mi se datora – se pierdea ca un fum? Tăcu și redeveni așa cum îl știam în primele zile. Introvertit și rece ca un sloi.

— E frig, vreau să intru, spuse strângându-și brațele pe lângă corp.

Asta însemna că trebuia să mă car, compania mea nemaifiind dorită. Nu l-am presat. M-am ridicat din șezlongul ce a continuat să se bâțâie încă mult timp după aceea, m-am postat în spatele căruciorului cu rotile și l-am transportat până în ușa clădirii. Aici apăru ca din neant nea ninja și mă ajută să-l trec peste cele cinci trepte.

Am hotărât să plec, oricum se însera și-i promisesem lui Viorel că-i voi da niște bani. Bunica lui cea războinică era răcită cobză din cauza umezelii din subsol și avea neapărată nevoie de medicamente.

Am tras de poarta scârțâitoare, încărcată cu iederă, și, înainte de a o închide, l-am auzit în spatele meu:

— Te rog să-mi lași mașina, am nevoie de ea.

— Sigur, voi lua un taxi, am spus și m-am întors în prag, unde i-am întins cheile. Mâine îți voi aduce și hainele, actele și inelul.

Tresări. Se pare că uitase de inel. Și-a ridicat privirea și m-a privit cu intensitate.

— Ce? Nici măcar nu am deschis cutia. Habar nu am ce se află acolo, am spus. Doar ți-am spălat țoalele murdare. Mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața și faptul că ți-am curățat zdrențele constituie plata corectă pentru efortul tău. Atât valorează viața mea.

Nu am reușit să-mi dau seama dacă a zâmbit sau s-a strâmbat. Colțul gurii i s-a ridicat o clipă într-o expresie incertă.

— Doctorul Iordan mi-a spus că ai cheltuit o grămadă cu medicamentele mele. Dacă-mi faci o socoteală, îți voi plăti tot.

Acum chiar mă enervasem.

— Știi ce? Ia mai du-te dracu'!

M-am luat o ținută demnă și am făcut stânga împrejur, cu privirea lui înfiptă în spate. Am ieșit pe poartă și mi-am aruncat ochii către mașina recuperatorului.

Poate părea ciudat, dar cerându-mi să i-o las, am avut senzația că dorește să rupă puntea consolidată între noi. N-avea nicio logică, dar asta simțeam. Eram tristă. Era tristețea deposedării de un lucru asupra căruia n-am avut niciodată drept de proprietate. Și nu mă refer la mașină.

XVIII

Nu i-am înapoiat personal lui Marc obiectele rămase în grija mea, ci le-am trimis cu un curier. Era o prostie ținând cont că se afla la doi pași, dar nu mai doream să dau ochii cu el.

Scurtele momente petrecute împreună mă făcuseră să cred că e un tip deschis și că-l judecasem greșit la început, dar acum, ciudățenia naibii, mă aflam tot în locul de unde pornisem. Tipul ăsta era ca un pește alunecos. Îmi scăpa din mâini tocmai când credeam că-l țin mai bine.

Nu exagerasem deloc când îi spusesem lui Marc că viața mea valora cât zoaiele tulburi lăsate de hainele lui murdare. Să fiu ucisă și să scap din capcana asta pentru șoareci părea deodată o variantă dezirabilă.

Eram pe punctul de a pica iar în angoasele mele post existențiale când, ca un act al providenței, Mati a venit cu propunerea să dăm o raită pe la mare să ne mai ozonizăm dovlecii. Nu era vreme de plajă, însă ăsta era ultimul inconvenient ce m-ar fi determinat să refuz invitația. Să mă îndepărtez, chiar și pentru o scurtă perioadă, de locul acesta, putea fi gura de aer de care aveam nevoie.

Recuperările mele împleteau bucuria de a fi salvat un suflet cu o porție de două ori mai mare de dezolare. Mâhnirea asta profundă acoperea primul sentiment până într-acolo încât nu se mai zărea nimic din el.

Categoric, gândul că fetița din clădirea abandonată era acum în viață – dovada o constituia steluța nou apărută – mă mângâia și mă încălzea pe interior, însă acela că existau opt adulți, oameni în toată firea, cărora le trecuse prin cap s-o

măcelărească doar pentru că minților lor bolnave li se năzărise că așa îl vor ademeni pe diavol să li se arate, era ceva ce mă sfâșia. Ce vedeam cu proprii ochi nu era nici măcar o picătură din oceanul de durere întreținut de bună voie. Încercam să salvez un vapor de la scufundare și pentru asta aveam la îndemână doar o linguriță. Aruncam apa peste bord în timp ce pasagerii, colegii mei de călătorie, stăteau și priveau spectacolul fără să ridice un deget.

Am hotărât să-l vizitez pe părintele Sandu înainte de a pleca în vacanța de cinci zile. Căzusem iar într-o pasă proastă și cum era clar că nu mă puteam baza pe colegul recuperator pentru o eventuală deșertare a sacului greu, preotul rămăsese unica variantă viabilă.

Chiar dacă mă speriase reacția lui vizavi de ceasul meu.

Ei, aici era și un pic de curiozitate. De unde să aibă un muritor, chiar preot, habar de așa ceva?

Curiozitatea a ucis pisica? Mare noroc pe capul meu că nu sunt pisică.

Când am intrat în interiorul întunecos al bisericii, a trebuit să stau o clipă pe loc pentru ca ochii mei obișnuiți cu lumina puternică a soarelui de amiază să se acomodeze. Aici singurele surse de lumină erau lumânările. O femeie cu aer de cumătră ursuză le schimba când se topeau.

O tânără cu un batic înflorat îngenunchease în fața unei picturi ce înfățișa un sfânt cu fața trasă, aer astenic și un braț subțire ridicat pentru a binecuvânta. Alta o aștepta, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, să termine de implorat iertarea divină. Cumătra le-a aruncat o privire placidă, apoi s-a strecurat în cutiuța ei de sticlă unde vindea lumânări celor ce nu fuseseră prevăzători și nu se înarmaseră cu ele încă de acasă.

L-am căutat din priviri pe părinte, dar nu era nici picior de bărbat în zonă. M-am apropiat de

cucoana morocănoasă, cu intenția de a o întreba de el.

— Sper că ai mărunt, n-am să-ți dau rest, mă luă femeia înainte de a apuca să deschid gura.

— Nu vreau lumânări.

Mă privi interogator.

— Părintele Sandu este pe aici?

— Ce ai? mă întrebă cu ochii de un verde spălăcit aruncați peste ochelarii legați cu șnur maro.

— Ce să am? Nimic.

— Botez? Nuntă? Înmormântare? continuă ea vânând orice semn că vreunul din cazurile enumerate de ea ar fi și al meu.

— Nț! Nimic din astea. Vreau doar să vorbesc cu părintele.

— În ce chestiune?

— Privată.

Mă evaluă din cap până în picioare. De parcă ar fi fost musai să-mi pună un preț și nu dorea să greșească.

— Despre ce e vorba?

— Dacă am zis că-i vorba de o chestiune privată, e clar că nu pot vorbi cu dumneata despre asta. Aș aprecia dacă l-ai anunța că sunt aici.

Concluzionă că nu-i place moaca mea și mi-o demonstră cât se poate de elocvent cu o grimasă de neplăcere. Tocmai atunci îi sună mobilul și răspunse, lăsându-mă nelămurită. Am așteptat să termine convorbirea.

După câteva minute, m-am convins că femeia n-avea să dezlipească telefonul ăla de ureche prea curând, mai ales că nu ea sunase. Îi explica uneia cum se face pilaful cu ciuperci și, după cât de mult dura, cred că începuse cu procedeul cel mai nimerit de plantare al orezului.

M-am întors cu spatele la ea și am început să studiez picturile de pe pereți. Una îl înfățișa pe Sfântul Gheorghe călare pe un cal alb. Era îmbrăcat în straie ca cele ale soldaților romani,

avea părul strâns într-o coafură angelică, zulufată, iar în picioare purta cizme violet, mulate pe gleznă. Ținea o suliță în mâna dreaptă, iar cu stânga încerca să strunească armăsarul, printre picioarele căruia se încurcase un fel de șopârlă imensă ce încerca să scuipe foc spre sfânt.

Chipul lui mă fascina. Ai fi zis că omorârea unui astfel de gușter înflăcărat presupune o anume concentrare, încrâncenare sau măcar puțin stres, dar nu. Sfântul părea aproape plictisit, expresia îi era monocordă, nu spunea nimic despre tensiunea momentului. M-am apropiat ca o mioapă. Undeva, pe un deal, în fundal, se vedea o femeie subțirică în poarta unui castel, îmbrăcată într-o rochie bleu și, din câte îmi dădeam seama, își frângea mâinile. Femeia avea ceva pe creștet, o coroană parcă.

— Oriana! am auzit în spate.

Am tresărit.

— Sfântul Gheorghe e preferatul meu, spuse părintele Sandu.

— E permis să ai preferați ca preot? am întrebat.

— Nimeni nu ne interzice, râse ridicând din umerii frumos rotunjiți. Mă bucur că ai venit. Mi-era teamă să nu te fi speriat.

— Nu mă sperii așa repede, am bravat cu un zâmbet forțat. De ce era sfântul îmbrăcat în soldat roman?

— Pentru că s-a înrolat, la un moment dat în viața lui, în armata romană. A trăit pe vremea lui Dioclețian și, după ce a mărturisit credința creștină, a fost încarcerat și supus torturii pentru a renunța la ea.

— Cum l-au torturat?

— Într-o mulțime de feluri, unul mai atroce ca altul.

— Dar cu șopârla aia ce-i?

Părintele zâmbi indulgent.

— E un balaur.

— Aha!

— Ia te uită! Nimeni n-a mai manifestat un asemenea interes față de Sfântul Gheorghe.

Avea un zâmbet bun. Îi cuprindea și ochii. Îmi plăcea.

— Există o legendă ce spune că sfântul a ucis un balaur pentru a salva o fecioară. Cred că este prezentat așa simbolic, deși alții pretind că ar fi o preluare a mitului lui Perseus și Andromeda. E mult de discutat pe tema asta și nu vreau să te plictisesc.

— O, dar nu mă plictisești!

Nu mințeam deloc.

Îl ascultasem cu gura căscată. Dintr-odată, Sfântul Gheorghe a devenit și preferatul meu, deși dacă s-ar fi apucat să-mi povestească și despre alții, și ar fi făcut-o cu același zel, aș fi fost în mare încurcătură. I-aș fi preferat pe toți, pe rând.

Părintele era îmbrăcat foarte simplu, într-o robă neagră, lungă. Părul în culoarea castanei era strâns la spate într-o codiță inelată. Avea fruntea înaltă, sidefie, cu pielea fină ca aceea a unui copil. Pomeții erau acoperiți cu un puf de barbă ce se pierdea ușor pe gât.

Cumătra ne arunca priviri iscoditoare prin geamul ce o separa de restul bisericii. Abandonase convorbirea și se străduia fără succes să nu pară prea interesată de conversația mea cu părintele.

— Putem vorbi într-un loc mai retras? l-am întrebat.

— Desigur, vino.

L-am urmat pe o ușă discretă din dreapta, după care se afla un hol îngust cât un lift, apoi o încăpere ce i se potrivea întru totul părintelui. Simplă, fără zorzoane sau obiecte inutile, pe care noi, ăștialalți, le numim de decor. Totul avea un scop bine determinat. Masa de lucru poziționată strategic îi permitea preotului să stea cu fața la un eventual interlocutor și să privească pe fereastră spre micuța grădină din spatele bisericii, o adevărată expoziție floral. Toate plantele

pământului păreau să-și fi găsit acolo un petec de pământ.

— Mai sar pezevenghii de copii ai vecinilor și rup florile, spuse zâmbind.

În timp ce mă pofti să iau loc pe un scaun simplu din lemn curbat, m-au cuprins îndoielile. Ce anume îi pot spune? Mai nimic din ceea ce fac.

Se așeză în fața mea și, din fericire, începu el să vorbească.

— Probabil te întrebi ce a fost cu reacția mea în seara aceea.

Mi-a luat tăcerea mea drept încuviințare.

— Vezi tu, e o poveste destul de încâlcită, și când ți-am văzut ceasul am sperat, prostește – îmi dau seama – că tu m-ai putea ajuta să capăt câteva răspunsuri. Dar au trecut atâția ani de atunci…

Încercam să-mi potolesc curiozitatea ațâțată de laconismul preotului sau măcar să n-o las să-l inhibe. Eram extrem de interesată de ce anume l-ar fi adus în apropierea unei persoane cu un ceas ca al meu.

— Acum mulți ani – și aici îl privesc, oare de câți ani o fi vorba, doar nu arăta cu mult mai mare decât mine – am cunoscut o fată, Amelia. Avea la încheietură un ceas identic cu al tău. Asta se întâmpla înainte ca eu să mă dedic preoției. Fata asta era o creștină atât de dedicată chestiunilor religioase, încât după ce ea a dispărut fără urmă am hotărât să devin preot.

— Cum a dispărut?

Părintele își coborî privirea și fruntea i se tensionă. Între sprâncene se adânciră două cute arcuite. Își duse palma mâinii drepte pe genunchi, pentru a se sprijini. Nu-i era ușor să retrăiască niște momente ce îl marcaseră într-un mod atât de evident.

— Asta nu știu nici eu. Nici până în ziua de azi n-am aflat.

Facu o pauză. Un zâmbet trist i se iți pe buze.

— S-ar fi zis că ar fi trebuit să știu ceva despre ea din moment ce locuiam împreună, nu? Nu i-am cunoscut niciun membru al familiei în șase luni de zile, îți vine să crezi? N-am avut la cine să apelez pentru informații, iar când m-am dus la poliție să raportez dispariția și le-am dat semnalmentele, cu nume cu tot, m-au privit ca pe un nebun. Mi-au spus că persoana aia decedase de aproape doi ani.

Își prinse fruntea în palme.

— Cum să fi murit de doi ani când o ținusem în brațe cu câteva seri înainte?

Mi s-a făcut pielea de găină. Preotul Sandu se iubise cu o recuperatoare și dacă ea dispăruse nu puteau exista decât două posibilități: ori fusese ucisă în misiune, ori vreun membru al familiei ce o crezuse oale și ulcele dăduse de ea, bine mersi, umblând pe străzi. Ambele situații ar fi impus extragerea ei din Chaos.

Din păcate pentru preotul Sandu, tot neclarificat avea să rămână, chiar dacă, după atâția ani, dăduse peste cineva care îl putea lumina asupra dispariției femeii iubite. Nu puteam să deconspir identitatea unuia de condiția mea, fără să mă pun în pericol.

Egoism? Instinct de conservare? Neah! Ar fi fost o tâmpenie să dispar și să las atâția oameni de izbeliște, fără să obțin nimic în schimb. Părintele nu s-ar fi simțit mai mângâiat dacă ar fi aflat adevărul, unde mai pui că acel adevăr ar fi fost atât de fantasmagoric, încât niciun om cu scaun la cap nu i-ar fi dat crezare.

Cum ar fi sunat totul? Părinte, iubita ta era o moartă reînviată, de aia ți s-a spus la poliție că decedase în urmă cu doi ani, și umbla ca bezmetica pe străzi după suflete de recuperat!

Indiferent câtă grijă aș fi avut la formularea frazei, tot ca la balamuc ar fi sunat.

Ca o consolare pentru ce nu puteam să-i spun, i-am prins mâinile între palmele mele și i-am zâmbit înțelegător. Privirea i-a căzut pe ceasul meu acoperit cu brățara de piele de la Marc.

— Avea un ceas ca al tău, dar niciodată nu mi-a spus ce-i cu el.

Chiar dacă suna ca o afirmație, am citit în ochii părintelui că era o întrebare.

— Astea sunt niște ceasuri foarte rare, există doar câteva în toată lumea. Al meu e moștenire de familie. Nu e mare brânză de capul lui, însă are valoare sentimentală. E de la… bunicul, zic cu gândul la Amadeus. Și, spune-mi, ți-ai găsit consolarea în preoție?

„Te rog, spune da! M-aș simți mai puțin nemernică, pentru că aș putea să-ți dau niște răspunsuri, dar n-o fac!“

— Da, răspunse fără să stea pe gânduri.

I-am strâns palmele și mai tare.

Chiar și eu mă simțisem atrasă de el ca preot, iar eu eram regina cinicilor. Dacă îi ghicisem harul de tămăduitor de suflete! Eu, sufletul chior, ciung și surd.

Se scutură de amintiri ca de un praf de stele și chipul i se învioră.

— Iartă-mă! Am vorbit numai despre mine și tu, biata, ai venit să cauți îndrumare duhovnicească.

— Nu chiar un duhovnic caut, părinte, ci un prieten.

— Tot aia, râde. Poți să-mi spui pe nume. Părinte sună așa… oficial.

I-am măsurat roba neagră de sus până jos.

— Nu pot, nu când ești îmbrăcat așa.

Zâmbi.

— Fie, zi-mi cum vrei tu. Te ascult acum.

Dacă vă imaginați că m-am deschis în fața lui așa cum credeam că aș putea-o face în fața unui preot, vă înșelați. I-am spus că am început să nu-mi mai iubesc semenii. Am avut grijă să comit doar omisiuni. Gândul că l-aș fi mințit pe omul acesta atât de blând m-ar fi chinuit multă vreme după aceea, știu. Mă străduiam să-l privesc în ochi, citisem eu undeva că mincinoșii ocolesc privirea interlocutorului. Precauții fără rost. Ochii

părintelui mă priveau ca niște porți deschise către lumină, iar dincolo de ei niște raze călduțe, confortabile, îmi promiteau mângâiere. Ai mei îi întorceau uimire. În sfârșit, un om pe care nu-mi venea să-l sfâșii până la os.

Părăsindu-l pe părinte, după o discuție mai mult decât plăcută, am rămas cu un zâmbet copiat mimetic după al lui. Priveam oamenii intersectați pe trotuar cu o bunăvoință străină, găseam circumstanțe neputincioșilor ce nu reușiseră să se depărteze prea mult de apucăturile strămoașei maimuțe… Doamne, iartă-mă!

Ce mai! Eram zen!

Nu-i mărturisisem cine știe ce, și senzația că plătisem prea ieftin împăcarea cu mine însămi a început să-mi bâzâie pe la conștiință ca o muscă mare și sâcâitoare.

— Hai să facem un test, spuse Abel.

Zâmbetul lui insidios m-a pus în gardă.

— Ce test?

— Sunt curios ce efect a avut asupra ta vizita asta inutilă! Stai aici și studiază oamenii. Vreau să văd ce simți față de fiecare dintre ei.

Ideea era interesantă, însă mi-a fost teamă ca nu cumva serenitatea aia să nu fi fost mai mult decât o spoială superficială și să crape la cel mai mic brânci. M-am așezat pe brâul unei clădirii înalte din apropiere și am început să casc gura la trecători.

Prima persoană asupra căreia mi s-au oprit ochii a fost o tânără cu părul zburlit, ochelari pe nas și un zâmbet inconștient instalat de obrazul blând. Cine știe la ce se gândea? Am zâmbit și eu, fără să vreau. Părea în lumea ei, cu poșeta micuță atârnată de gât, total deconectată de furnicarul mișunător la un pas depărtare. Nu părea că se grăbește să ajungă undeva. Relaxată, cu brațele atârnându-i pe lângă corp, cu fața luminată de o amintire plăcută. Iată ceva ce nu vezi chiar în fiecare zi!

Apoi, două tinere atât de elegante, încât mai toată lumea întorcea capul după ele. Una avea o rochie bleumarin tivită cu roșu pe la poale și niște pantofi roșii cu toc interminabil. Cea de lângă ea aducea a bomboană fondantă. Rochie crem, pantofi crem, geantă crem. Vorbeau între ele fără să aibă habar de interesul stârnit. Cred și eu că fetele alea două arătând ca două manechine însuflețite, evadate din vitrina unui magazin de lux, făceau notă discordantă cu marea de tricouri și jeanși. Am privit cu plăcere în urma lor.

Testul a continuat cu o mătușă ce trăgea după sine un cărucior de cumpărături dintr-o țesătură cadrilată. Se mișca încet, cu mersul bătrânilor cu probleme la articulații. Pe chip i se vedeau încă urmele trecutei frumuseți, deși ridurile se străduiau din răsputeri s-o mascheze. O pălărioară maronie ascundea pletele rare, albe. Emana o demnitate aristocrată și am început să creez scenarii în care o vedeam pe femeia aceasta, pe la vârsta de patru sau cinci ani, înconjurată de bone vorbind franceză sau germană.

Spectacolul ăsta al străzii are o oarecare măreție, dacă stai să te gândești. Mizeria se amestecă atât de fluid cu luxul, poți vedea laolaltă pe un cerșetor și pe unul căruia huzurul i s-a imprimat în carne, în respirație, în privire, tineri drepți ce nu au simțit încă șaua cu ghimpi a vieții călărindu-le spatele, alături de bătrâni gârbovi ale căror planuri de viitor nu se mai măsoară în ani, ci doar în ziua următoare.

— Gata, am trecut testul, spun și mă ridic de pe brâul de ciment.

Nu doream să-mi forțez norocul.

Ca să fiu sinceră, îmi era teamă să nu apară vreun bou, să-și sufle mucii pe caldarâm, sau vreun imbecil care să înjure ca la ușa cortului și să-mi facă praf tot zen-ul.

— Ai avut noroc, spuse Abel îmbufnat.

Eram de acord cu el.

Am zâmbit și mi-am propus ca până acasă să nu mai privesc pe nimeni cu prea multă atenție.

XIX

Cu un entuziasm pe care nu-l mai simțisem de multă vreme – niciodată, de când mă întorsesem –, am pregătit cele necesare vacanței noastre de aproape o săptămână la mare. Mati cumpărase două bilete la Mamaia, unele mai ieftine, mai ales că încă nu începuse sezonul. Mi-am cumpărat și costum de baie, deși aveam vaga bănuială că nu voi apuca să-l port. Vremea de plajă avea să sosească abia peste două luni. Culmea extravaganței pentru două fete ca noi, am închiriat o mașină. Nu cine știe ce, un Logan, dar măcar era roșu. La centrul de închirieri ne făcuse cu ochiul un Beetle decapotabil, roz cu flori mari, mov, dar era mult prea scump pentru posibilitățile noastre.

Drăguța mea vecină și prietenă era într-o vervă de zile mari. Ai fi zis că nu mergem într-un scurt concediu, ci ne îndreptăm cu voioșie spre împlinirea destinului nostru, cum altfel, decât în mod glorios. Am hotărât cât se poate de înțelept să devin amnezică pentru cinci zile, să uit de bar, de Anais, Marc, Anemona, Viorel, recuperatori, și să apuc cu ambele mâini orice mi-ar fi oferit escapada asta marină. Eram avidă de uitare și imediat ce am ieșit pe autostradă am simțit că pot respira. Aveam să mă consacru mie însămi, într-un egoism recurent.

Mare noroc, Mati s-a oferit să conducă, și așa mi-am permis să admir peisajele diverse derulate pe bucata mea de fereastră. Ascultam muzică tare la radioul mașinii și râdeam ca toantele de orice ne trecea prin cap. Ne-am aruncat bezele cu niște tipi dintr-o mașină de fițe și ne-am strâmbat la niște copilași dintr-un break de familie. Ne-am permis

luxul de a fi superficiale, de a ne lepăda de zdreanța groasă, urât mirositoare, a realității noastre închise, sterpe și fără perspective.

Am ajuns la Mamaia pe la prânz, ne-am cazat într-un hotel de trei stele, cu vedere la mare, apoi am ieșit pe plajă. Am zăcut ore întregi lungite pe șezlonguri cu hainele pe noi. Vântul rece venit dinspre larg ne pătrundea până în oase.

Nu eram singurele amatoare de aerosoli. La câțiva pași de noi, se afla un tânăr cu un cățel jucăuș, alb ca o bucată de spumă. Ceva mai departe un cuplu de îndrăgostiți încremeniseră cu buzele sudate într-un sărut etern.

Mati îmi tot dădea coate și încerca să mă facă atentă la cei doi iubăreți, dar, sinceră să fiu, mă lăsau rece. Nici nu voiam să-i incomodez spionându-le orice mișcare.

Am închis ochii și m-am dat pe spate, ascultând sunetele relaxante și, la un moment dat, chiar am ațipit. M-am trezit după o vreme, ochi în ochi cu potaia ce lingea plină de râvnă brățara mea de piele neagră. Mâna îmi alunecase în timpul moțăielii și animalul fusese atras de miros. Mi-am retras mâna cu bruschețe. Cățelul s-a retras și el, mergând cu spatele. Am surprins privirea dojenitoare a stăpânului îndreptată spre mine.

— Spark, vin' aici! îl strigă.

I-am întors spatele și mi-am continuat netulburată relaxarea.

N-am plecat decât după ce soarele și marea au dat splendidul spectacol al asfințitului. Culoarea incredibilă a cerului merita toți banii. Nuanța de roșu de la bază se destrăma în zeci de alte tonuri până ajungea la un galben auriu.

După cina luată în restaurantul hotelului, ne-am echipat cât de fistichiu am putut și ne-am zis să batem cluburile stațiunii, că de al nostru eram sătule. Îi servisem destul pe alții, era vremea să gustăm și noi din plăcerea de a ți se satisface orice dorință.

Mati purta o rochie scurtă, plină de franjuri argintii, și o jachetă din piele cam fixă peste sânii ei voluminoși. Nu arăta rău deloc, trebuia să recunosc. Chicotea din orice, ca o cocotă puțină la minte. Oare ăsta să fi fost efectul vestimentației?

Eu n-am avut curajul ei. M-am limitat la niște colanți dintr-un material negru, lucios, și o bluziță de lycra roz, ce cădea în colțuri inegale până deasupra genunchilor. Voiam să arăt bine, dar nu aveam niciun chef să atrag atenția tuturor zăluzilor din cluburi și să-mi petrec toată seara în încercarea de a scăpa de avansuri libidinoase.

— Suntem două tipe singure, ăștia ne vor lua drept pipițe ieșite la agățat, am spus la un moment dat în fața unui local de pe plajă, din burta căruia răzbătea o muzică asurzitoare.

— Abia aștept să fiu agățată, aproape că strigă nebuna de Mati.

Am privit-o mirată, nu știam să fi băut ceva cu alcool. Nu mi-am dat seama de unde se pricopsise cu exuberanța asta.

Un grup de tineri ne împingea, iritați de șovăiala noastră – a mea, de fapt – de a păși peste pragul clubului. Bașii din boxe amenințau să spargă căpățânile dansatorilor aflați în transă.

M-am dat din calea lor și am tras-o pe Mati după mine. Nu pierdu ocazia să mă împungă:

— Haaai, mămăiiițăăă!

— Nu vrei să găsim altul? Tu nu auzi ce muzică au ăștia? După o oră aici, voi fi lobotomizată, mi se vor terciui creierii…

— Nu! Hai aici! Vreau să încerc chestii noi înainte de a muri. Cum cânta Bon Jovi? „I wanna live while I'm aliveeeeee", se puse pe fredonat.

Înainte de a muri! Ce naiba? Nu cumva se apucase de droguri? Excitația nervoasă în care se afla încă din timpul cinei părea că escaladează noi grade de euforie. Am smucit-o de umeri și am întors-o cu fața spre mine.

— Fato, ce ai? Nu ești tu.

— Hi! Hi! chicoti. Raul mi-a dat ceva. Mi-a spus că mă va face fericită. Și-mi doresc atât de mult să fiu fericită! Spunea c-o să-mi activeze centrii plăcerii.

— Raul? Cine e Raul? am întrebat-o cu ochii ieșiți din orbite.

— Stăpânul lui Spark.

Îmi aminteam vag că Mati intrase în vorbă cu tânărul posesor de patruped, dar nu i-am văzut atât de familiari. Poate că se întâmplase pe când moțăiam.

— Idioato! am scrâșnit printre dinți.

Nu auzea ce-i spuneam sau o durea în cot. Am văzut-o că se îndreaptă spre intrarea în club fără să o intereseze dacă o urmez sau nu, împleticindu-se stângace pe tocurile înalte. N-aveam ce face, decât să merg după ea. Dacă ar fi fost stăpână pe mințile ei, aș fi făcut nazuri și aș fi convins-o să căutăm un loc mai puțin zgomotos, dar n-o puteam abandona în starea în care se afla.

— Lua-te-ar dracu', Raul, pe oriunde ai fi! am mai scrâșnit. Cum mi-ai dat tu de lucru în prima mea seară de vacanță!

Cum am intrat, s-a și pierdut în pădurea de trupuri țopăind în ritmurile muzicii house. I-am reperat iute rochia cu franjuri argintii. Indiferent ce i-o fi dat nenorocitul de Raul, a făcut-o să nu raționeze mai mult decât ar face-o o găină. Am găsit-o lipită de un tip cu moacă dubioasă (da' rapidă mai e!), ras în cap și cu ochelari fumurii pe nas, chiar dacă se afla în întunericul spart secvențial de razele efectelor luminoase.

Dacă aș fi încercat s-o scot de acolo, ar fi făcut o scenă, așa că am preferat să stau deoparte, ca un paznic discret. Fără s-o pierd din ochi, am mers la bar, unde mi-am comandat o băutură răcoritoare. Când am auzit cât costă, am înghițit în sec. În ritmul ăsta voi fi rămas fără o lețcaie în două zile, maximum trei.

— Îmi permiți să-ți fac cinste? am auzit o voce bărbătească susurându-mi peste umărul stâng.

L-am ignorat cu desăvârșire.

— Fără nicio obligație, continuă el.

Îmi venea să râd. Adică ce obligație aș fi avut față de el dacă i-aș fi acceptat tratația? M-am întors către tip, cu gândul să-l întreb asta, dar cuvintele mi-au rămas în gât de îndată ce am dat cu ochii de chipul lui.

Ăsta da bărbat frumos! O pereche de ochi verzi ca de tsavorit mă străpungeau de sub sprâncenele groase, masculine. Chip prelung, nas drept, buze cărnoase. Arăta ca tipii ăia din revistele de modă. Purta un costum deschis la culoare, ce pica turnat peste umerii largi, o cămașă descheiată lejer la mai mulți nasturi, pantaloni de in pe sub care se ghiceau destul de ușor coapsele musculoase.

Măi să fie! Cum se schimbă datele problemei când dai de un chip frumos!

V-ați gândit vreodată că oamenii arătoși sunt tratați mult mai bine decât ghinioniștii născuți urâți?

Toată bățoșenia din mine s-a disipat pe nesimțite și am simțit că mă înmoi ca o mămăligă pripită.

Nu mă judecați! Dacă v-ar fi privit și pe voi ochii ăia de un verde ireal, m-ați fi înțeles.

I-am zâmbit, făcând eforturi supraomenești să nu mă arăt prea fermecată de minunata-i ființă. Mi-a întors favorul și, când și-a dezvelit perlele frumos aliniate, m-am declarat îndrăgostită până peste cap. Și-a întins o mână și a pus-o blând pe obrazul meu.

— Doamne! Ce ochi splendizi! N-am mai văzut până acum nuanța asta de albastru! spuse.

Fiori clocotitori m-au străbătut din cap până în tălpi. Pentru o fracțiune de secundă, o sinapsă ce scăpase ca prin minune de paralizie mi-a sugerat să închid gura și să-mi șterg balele.

Ar fi putut să-mi spună orice – că sunt mai hidoasă decât muma pădurii – dacă ar fi făcut-o

privindu-mă așa și mi-ar fi spus-o cu tonul ăla moale ca o catifea din cea mai fină. N-aș fi făcut diferența.

Nu cred în vrăji, dar era ceva cu tipul ăsta. Fusesem complimentată la viața mea în fel și chip, dar niciodată nu-mi pierdusem capul cu ușurința unei prostănace cu un singur neuron viabil în tărtăcuța bine coafată, așa cum mi se întâmplase acum.

Din starea transcedentală m-a smuls Mati. S-a agățat de brațul meu, râzând. I-am aruncat o privire încruntată, însă nu i-am făcut nicio impresie divei de ocazie, drogată și, mai nou, beată criță. Paharul gol din mâna ei m-a lămurit pe dată că voi avea parte de un spectacol încă și mai neplăcut decât prevăzusem inițial. Cheliosul se lipise de ea și probabil că ghicise o pradă ușoară în tânăra asta simplută, ce se hlizea la orice i s-ar fi spus. Numai bună pentru o aventură de o noapte.

— Un whisky, băiete! strigă Mati, clătinându-se de mama focului și căzând, în cele din urmă, peste admiratorul meu cu ochi divini.

Râdea întruna. Deja mă călca pe nervi și, dacă am fi fost singure, i-aș fi ars o palmă care s-o trezească la realitate.

— Nu-i da nimic! am strigat către chelner. Tipul apucase deja sticla cu lichid arămiu și se pregătea să toarne într-un pahar.

Bărbatul din spatele tejghelei se uită deconcertat la noi două, neștiind de cine să asculte.

— Toarnă, băiete, toarnă! chicoti Mati, gesticulând ca și când ar fi vrut să prindă muște.

— N-o vezi în ce stare e? Vrei s-o ia salvarea de aici? am marșat.

Asta l-a convins. Nu-și dorea amestecul autorităților, de orice fel ar fi fost ele, în stupul ăsta al pierzaniei. A pus dopul sticlei cu o expresie de infinită lehamite, a așezat-o pe raft și a plecat către alt client.

Mi-am înfipt privirea în lentilele fumurii ale cheliosului. Nu se îndura să elibereze victima. Ca un păianjen ținând captivă o gânganie. Gândul viitorului festin la care s-ar fi înfruptat din suculenta pradă îl excitase peste măsură.

Mi-am înfrânt primul impuls, acela de a-i dezlipi bărbatului mâna de pe a lui Mati și a i-o fărâmița nerv cu nerv. I-am spus cât puteam de calmă:

— Mulțumesc că ai avut grijă de ea (a avut pe dracu'!). De aici o preiau eu, nu se simte bine.

— Dar se simte foarte bine…

Of! La naiba cu zen-ul! Apuc brațul tipului chiar de sus, de sub axilă, și-l strâng cu toată puterea.

— Au! face. Ce mă strângi așa?

Bărbatul cu ochi verzi privea spectacolul cu un aer imperturbabil.

Cheliosul plecă de lângă noi, masându-și locul strâns în menghina forței mele, iar eu am prins brațul ametitei și mi l-am strecurat pe după umeri, cu gândul s-o scot de acolo.

— Îmi pare rău, rămâne pe altă dată, m-am scuzat către frumușel.

— Dă-mi voie să te ajut, spuse și, fără să aștepte confirmare din partea mea, o luă pe Mati în brațe, de parcă ar fi fost un fulg.

Eliberată atât de brusc de povara trupului semiconștientei mele prietene, am rămas privind în urma bărbatului ce se îndrepta spre ieșire. Am alergat și i-am ajuns înainte să iasă.

— Mulțumesc, am zis privind în sus, către el.

Abia îi ajungeam până la umăr, deși eu sunt destul de înaltă. Îmi oferi o porție generoasă din splendidul surâs de mărgăritar.

— La ce hotel stați?

I-am spus numele hotelului, iar tipul se oferi să ne ducă acolo cu mașina lui. În parcare, ne-am apropiat de o mașină ciudată, un mini-van bondoc, cu alura unei gărgărițe. Glisă ușa și o așeză pe Mati într-un scaun. Îi prinse grijuliu centura de

siguranță, apoi mă invită să urc alături de ea. L-am privit ca și când n-aș fi priceput gestul. Eram dezamăgită, pentru că nu mă invitase să stau lângă el, pe locul din față.

— Urcă, îmi spuse privindu-mă suspect de rece.

Zâmbetul meu, care oricum se strepezise, s-a dezintegrat complet.

— Mă gândeam că…

Nu am apucat să spun ce aveam de gând. Bărbatul mă prinse de cot și, cu o brutalitate neașteptată, mă împinse în mașină. Mândria mea de femeie curtată, ajunsă brusc în dizgrație, era făcută terci. M-am împiedicat și am căzut între scaune, la picioarele lui Mati, și de acolo am auzit ușa trântindu-se cu zgomot.

Ăsta a fost momentul în care am simțit că panica mă cuprinde ca un frig de moarte. Tipul ne răpise, ne luase ca din oală, și nu aveam habar de intențiile lui. M-am ridicat în patru labe și mi-a fost destul de greu să mă așez pe scaun, din cauza hârtoapelor ce făceau ca mașina să tresalte aidoma unui animal nărăvaș. Am reușit să mă stabilizez, în cele din urmă. Ținându-mă cu ambele mâini de scaunul din față, am studiat peisajul de afară. Bărbatul gonea ca un nebun, printr-o pustietate neagră, la fel de neagră ca teama pogorâtă asupra mea. Nu vedeam mare lucru în afară de stâlpii de ciment gri perindându-se cu viteză prin fața ochilor. Pe partea dreaptă a drumului, mi-a zburat prin față, ca o părere, un indicator, însă n-am apucat să descifrez decât o singură literă.

M-am apropiat de geamul ce despărțea mașina în două și am bătut în el.

— Hei! Ce vrei de la noi?

Bărbatul nu clipi. Ținea privirea ațintită asupra drumului. L-am înjurat cum mi-a venit la gură, în speranța că-i voi trezi o reacție. Zadarnic. M-am repezit la ușă, dar am tras degeaba de ea, era încuiată pe dinafară.

Capul lui Mati se bălăngănea inert pe spătarul scaunului. Am privit-o cu ciudă, învinuind-o pentru tot ce se întâmpla. Dacă nu s-ar fi drogat, dacă n-ar fi băut, dacă n-ar fi insistat să intrăm în barul ăla… N-avea rost să aduc învinuiri propriei mele conștiințe. Se ascunsese pe undeva și n-o puteam prinde ca s-o apuc de urechi. Aveam să-i trag o mușteluială zdravănă, dacă… Dacă am fi scăpat cu viață!

Mașina a oprit în fața unei porți ce s-a deschis lent, angrenată de un mecanism automat. Trei siluete de bărbați au ieșit dintr-un fel de magazie, au discutat ceva cu frumosul, apoi s-au apropiat de mașină.

Ușa s-a deschis cu un zdrăngănit asurzitor și o față aspră s-a holbat înăuntru. Nu ne-a acordat mai multă atenție decât ar fi oferit unor saci de cartofi. Mati era mai aproape de el și, după ce i-a desfăcut centura, a luat-o pe un umăr ca pe un balot de paie.

— Nu ea e, mă! am auzit vocea cuceritorului din club. Cealaltă e.

Pe mine mă voiau. Carevasăzică nu era o răpire întâmplătoare.

— Păi, zise tipul aspru stând pe loc, cu asta ce fac?

— Du-o înăuntru, vedem noi ce dracu’ facem și cu ea.

Bărbatul dispăru cu povara pe umăr, iar frumosul apăru în cadrul ușii, sprijinindu-se cu brațele de marginile deschizăturii. Mă privea. Nu-i vedeam prea bine chipul din cauza luminii puternice din spate.

— Ce aveți de gând cu noi? am întrebat fără să mă mișc din scaun.

— Hai, jos! Mișcă! Până aici ai plătit!

— Nu-mi mai oferi nimic de băut? Ochii mei nu-ți mai fac nicio impresie?

— Vom vedea! Rămâne în stand by!

— No shit! i-am dat replica.

Îmi făcu semn din nou și, când văzu că mă încăpățânez, intră după mine. Întinse mâna spre umărul meu și singura chestie care îmi trecu prin cap a fost să îl mușc. Nu am mai apucat, însă, pentru că după ce i-am dezgolit încheietura cu gândul să-l rănesc cât mai zdravăn, am văzut un ceas de recuperator.

Uimirea m-a lăsat cu mintea golită. De ce m-ar răpi unii asemenea mie? Totul era lipsit de sens.

Mă înșfăcă fără mare greutate și mă trase afară. Acum știu de ce era atât de puternic și de ce o ridicase pe Mati de parcă ar fi fost o păpușă. Nu aveam cum să scap din mâinile lui prin forță fizică. Eram nevoită să aștept momentul când aș fi putut evada.

În interiorul clădirii, am numărat vreo zece recuperatori. Nu-mi puteam crede ochilor. Păreau să locuiască acolo, se comportau cât se poate de casnic, cu toate că trebuie să-și fi dat seama că nu venisem să-i vizitez de bunăvoie. O fată de vârsta mea mi-a aruncat o privire din spatele unui fotoliu cu spetează înaltă. Avea un păr lung, interminabil, și un breton atât de mult lăsat peste ochi, încât nu știu cum naiba vedea prin el. Parcă era cousin Itt din *Familia Adams*. Cu ochii la ea, era cât pe ce să mă împiedic de prima treaptă a unei scări spiralate.

— Uită-te pe unde mergi, frumușico! mă apostrofă arătosul.

I-am aruncat o privire ucigașă.

— Răpindu-mă, ți-ai pierdut dreptul de a-mi spune frumușico!

— O! Vrei să spui că nu poate fi nimic între noi? miorlăi teatral, apoi mă înghionti și mă forță să urc pe scări.

Îmi făcu vânt într-o cameră de mărimea unei debarale. Într-un colț se afla un pat de o persoană.

— Ce ai făcut cu prietena mea? l-am întrebat înainte să închidă ușa.

Băgă din nou capul pe ușă și de data asta mi se păru că își mai îndulcise expresia dură.

— E varză. Ce naiba i-ai dat?

— Nu i-am dat nimic, nu folosesc nenorociri de-astea, sar ca arsă.

Zâmbi.

— Bine, bine! Nu te ambala! Și… stai liniștită, nu-ți vrem răul. Dacă l-am fi vrut, ai fi fost moartă până acum.

Cum am rămas singură, m-am repezit la fereastră și am încercat s-o deschid. Era blocată. Chiar dacă aș fi reușit, gratiile groase m-ar fi împiedicat să scap pe acolo. La o depărtare de câteva sute de metri, se vedea un gard înalt. Speram ca dincolo de el să se afle altă proprietate. Dacă aș fi văzut pe cineva mișunând pe acolo, aș fi strigat după ajutor.

Am încercat și ușa. Era încuiată, desigur.

M-am așezat pe jos, cu spatele sprijinit de perete. Mi-am prins capul în mâini. Dacă tot aveam timp, îmi permiteam să mă bălăcesc în disperare. Am refăcut filmul acelei seri. Nu mă recunoșteam în frivola ce căzuse atât de facil în mrejele unui surâs. Aveam circumstanțe atenuante, ăla nu fusese un surâs oarecare, ci unul perfect, făurit în grădina Edenului. Unde mai pui că făcea un tandem irezistibil – la modul absolut – cu ochii ăia înnebunitori. Și o măicuță i-ar fi căzut pradă.

Cu toate scuzele din lume bine strânse în jur pe post de pansament, am hotărât să dezbat următorul punct de pe ordinea – sau dezordinea – de zi a încurcăturii, în care, accidental, o târâsem și pe neștiutoarea Mati. Odată ce gândul mi se duse – iar – asupra amicei mele, am rezistat cu greu pornirii de a-i atribui o mare parte din vină. Am încercat să descurc ițele haosului din biata mea țeastă.

Ori devenisem brusc incapabilă de a raționa, ori stresul îmi netezise toate circumvoluțiunile, pentru că după o strofocare de câteva ore, singurul efect obținut a fost o oboseală de zile mari, ce m-a silit să mă târăsc până la patul îngust și să adorm. Când m-am trezit, niște afurisite de raze îmi înțepau

pleoapele. A durat ceva până am realizat unde mă aflu și, după o analiză a circumstanțelor ce mă transportaseră în postura incredibilă de răpită, am hotărât că-i foarte înțelept să cad iar în depresie.

Am auzit niște pași fâțâindu-se prin fața ușii și am sărit din pat. Nu mi-ar fi plăcut ca ăia să mă vadă lungită acolo, bine acomodată în postura de musafir cu forța. O cheie a scrâșnit în broască, și frumosul meu, echipat de data asta într-un trening albastru, intră purtând pe brațe o tavă. Îmi adusese cafea și niște sandvișuri.

I-am observat gesturile și cu toată tensiunea situației nu m-am putut împiedica să nu gândesc că arată mai bine decât oricare alt bărbat întâlnit în toată viața mea, trecută sau prezentă.

— ‘Neața! spuse.

— Ce-i cu prietena mea? m-am răstit demonstrativ.

— Cum ai dormit?

— Ce vreți de la mine?

Lăsă tava pe pat și se îndreptă de șale, privindu-mă cu atenție, de parcă cine știe ce ar fi căutat pe chipul meu.

— Ochii tăi arată incredibil, spuse și se apropie de mine, îmi apucă fața între mâini și mă forță să mă întorc spre fereastră. Când l-am văzut cercetându-mi irisurile cu o curiozitate de oftalmolog, am închis pleoapele. N-avea decât să mi le taie.

Râse și mă eliberă.

— Cum niciunul dintre noi nu primește răspuns la niciuna dintre întrebări, te poftesc să mănânci câte ceva, poate devii mai rezonabilă.

— Eu să devin rezonabilă? Omule, m-ai răpit!

— Nu eu te-am răpit, în sensul că nu eu am dat ordinul. Nu sunt decât un executant.

— Acuma, că tot veni vorba, ce-ar fi să-mi spui ce vrei… ce vreți, m-am corectat, de la mine.

— Vei afla cât de curând. Don Juan va ajunge într-un sfert de oră, așa că te sfătuiesc să mănânci.

— Don Juan? am pufnit eu în râs. Ce dracu' sunteți voi? O gașcă de recuperatori care s-au hotărât să pună de-un circ ieftin?

— Astea sunt numele noastre conspirative. Clar nu-l cheamă Don Juan.

— Nu zău! Ia lasă-mă să ghicesc, numele tău conspirativ e Tarzan.

— Johnny Bravo, spuse.

Am izbucnit în râs. Dintr-odată, frumușelul nu mi se mai părea chiar atât de interesant.

— Te rog, spune-mi, măcar, că nu tu ți-ai ales numele, ci ți-a fost îndesat pe gât ca un botez idiot, am zis încă râzând.

Evident, nu i-a plăcut insinuarea. Când l-am văzut că se încruntă, m-am potolit și eu. Nu aveam cum să-l îndulcesc și să scot informații de la el, atâta timp cât îl răneam fix acolo unde era mai sensibil.

— Te rog să mă ierți. Înțelege, nu sunt răpită chiar în fiecare zi. Sunt nervoasă.

Îmi făcu semn să mă așez pe pat.

— Acum treci și golește tava asta, altfel ți-o răstorn în cap.

Am făcut ce-mi spuse. M-am așezat și am început să mănânc dintr-un sandviș cu brânză. Era chiar gustos.

— Tu l-ai pregătit? E delicios.

Am dedus că fusese bucătarul de serviciu după faptul că se așeză lângă mine, ceva mai îmbunat.

— Prietena ta nu mai este…

Îmbucătura mi se oprește în gât și am simțit cum sângele îmi îngheață în vene.

Johnny Bravo izbucni în râs, amuzat de teroarea din ochii mei.

— Meritai să-ți fac asta, pentru că mi-ai pus la îndoială inteligența. Prietena ta nu mai este aici. Am profitat de faptul că era încă drogată și la trezire nu-și va mai aminti nimic din ce i s-a întâmplat, așa că acum e în pătuțul ei parfumat din camera de hotel.

După primul șoc, vestea eliberatoare că Mati era în siguranță mi-a adus lacrimi în ochi.

— Nu știam că ești chiar așa de sensibilă, deși trebuia să deduc asta după cât de puține steluțe ai pe ceas.

Mi-am aruncat ochii pe încheietură. Ceasul era la locul lui, acoperit de brățara de piele neagră.

— Chiar ai făcut asta?

— Pe cuvânt de recuperator, spuse.

— Nu știu dacă realizezi, dar cuvântul tău de recuperator nu valorează prea mult în ochii mei, dată fiind situația.

Încuviință.

— Atunci pe cuvânt de Johnny Bravo.

Am rezistat tentației de a-l întreba dacă asta-i o mostră de umor sau una de prostie și l-am privit cu prefăcută bunăvoință.

După de am ras tot ce mi se adusese ca mic dejun, Johnny mă lăsă singură. Am reanalizat situația (nu că înainte aș fi analizat-o cine știe ce), ținând cont de noua descoperire. Dacă Mati era cu adevărat liberă, nu-mi rămânea decât să sper că odată venită în simțiri își va lua catrafusele și va pleca val-vârtej din stațiune. Dar tare mi-era că va face tevatură, va apela la poliție și alte aiureli inutile. Din punctul de vedere al autorităților, eu mă aflam deja într-o jurisdicție ce nu-i mai privea și asupra căreia nu aveau nicio influență.

Am decis să fiu atentă, să-mi țin limba în frâu, într-un cuvânt să fac ce nu făcusem de când pusesem piciorul aici.

Am auzit zgomotul unei mașini și am fugit la fereastră. L-am văzut pe Johnny cum iese din clădire și se oprește în fața portierei, care se deschide și-i permite unui fel de butoi cu chip de om să se rostogolească în afara autoturismului. Tipul era alb la față ca un vampir de prin filmele americane, cu niște pungi enorme sub ochii lipsiți de orice expresie și cu un început de chelie mascată într-un efort comic prin trecerea unei

șuvițe lungi de la o ureche la cealaltă. Aerul maiestuos, luat imediat ce a dat cu ochii de Johnny, m-a convins că încăpusem pe mâna unor recuperatori cu serioase probleme psihice. Își imaginau că trăiesc într-un univers paralel, unde regulile le făceau chiar ei. N-ar fi fost exclus ca trecerea, sau ce a urmat după ea, să-i fi zdruncinat pe unii atât de mult, încât să piardă contactul cu noua realitate ce îi acaparase fără să le ceară acceptul.

Nu te întreba nimeni dacă voiai să devii recuperator și să-ți petreci restul vieții încercând să salvezi niște creaturi față de care nu aveai nici cea mai palidă urmă de considerație. Te trezeai așa, pur și simplu. Într-o bună zi, viața ta cum o știai lua sfârșit și te trezeai aruncat în alta. Eu reacționasem suspect de bine, privind retrospectiv.

Ăla trebuie să fi fost Don Juan. Bună glumă, serios!

Zece minute să fi trecut de la apariția butoiului Juan, când Johnny a descuiat ușa și m-a poftit la adunare. Cuvântul adunare suna bine atâta timp cât nu era alăturat cuvântului execuție. Mi-am compus o mutră demnă, sperând să pot acoperi zdrențele fricii ce îmi țopăia în stomac ca un Hopa-Mitică isteric.

Am coborât pe scara spiralată, cu Johnny în spatele meu. Pe scaune așezate la linie, pe rânduri, ca într-o sală de conferință, ședeau recuperatori de ambele sexe, iar undeva, în față, cocoțat pe o platformă, la o masă acoperită cu mușama albă, se afla Don Juan. Am fost condusă până acolo. Mi s-a oferit un scaun, așezat cu fața la auditoriu și cu spatele la butoiașul șef. L-am studiat, curioasă, pe ciudatul ce părea capul răutăților pe aici. Nici el nu m-a scăpat din priviri o clipă. De aproape era și mai urât. Ochii pierduți în orbite arătau ca cei ai unui porc, iar nasul era atât de scurt, încât nările păreau că țâșnesc direct din centrul feței. M-am trezit întrebându-mă dacă mă aflu, oare, în fața

unui om ce arată ca un porc, sau în fața unui porc aducând a om. Fuziunea asta dintre specii era cu adevărat dătătoare de fiori.

Odată așezată în scaun, cu spatele la el, i-am simțit privirea înfiptă în ceafa mea. Mai că-mi venea să mă scarpin.

Ceilalți recuperatori mă priveau plictisiți, cu aerul unora ce mai trecuseră prin astfel de evenimente de nenumărate ori. Johnny se așeză pe rândul din față, aproape de mine. Mi-a făcut cu ochiul. L-am ignorat, mai ales că habar nu aveam dacă tipul ăsta era din cale afară de mucalit sau din cale afară de idiot. Se adunaseră vreo doisprezece. Fata cu chipul ascuns în păr se afla în spatele lui, pe rândul următor, și mesteca niște gumă, cu cea mai scârbită expresie imaginată vreodată. Asta o deduceam din grimasa gurii încremenite într-o dezolare jalnico-anostă. Nu puteam ști încotro privea, putea să și tragă un pui de somn la o adică. Nimeni nu și-ar fi dat seama. Lângă ea, se afla un bărbos ce nu se oprea din căscat. Iar când nu căsca, își mângâia claia de păr atârnat de barbă. Toți erau tineri. Singurul expirat din adunarea asta era Don Juan. Cel mai tânăr mi se părea un tip din ultimul rând. Avea un aer asiatic, dar l-am auzit vorbind prefect românește când am trecut pe lângă el. Vecina lui era o tipă ce ar fi arătat numai bine într-o mănăstire. Avea sprâncenele groase ca niște tufe. Nu cred că auzise vreodată de pensetă. Niște ochelari cu rame butucănoase o urâțeau, biata, și mai tare, dacă asta era posibil.

Don Juan se ridică și făcu un gest larg către adunare, de parcă ar fi avut vreo cinci sute în fața ochilor, nu o mână de oameni.

— Dragii mei, începu gușatul transpirat tot, suntem foarte aproape de țelul nostru. Fiecăruia dintre noi i s-a răpit viitorul la un moment dat. E vremea să ne eliberăm de jugul acesta (și aici ridică încheietura în aer, indicând ceasul de

recuperator). Să nu mai fim sclavi la cheremul celor de Dincolo.

Tipul a vorbit fără încetare vreo jumătate de oră și, în general, a spus același lucru răsucit în fraze ce doar la prima vedere păreau să se refere la altceva. Ciudații ăștia doreau să declare război celor de Dincolo pentru a-și recăpăta viața așa cum se prezenta ea înainte de moarte. Nu eram vreo expertă în materie, însă îmi dădeam seama că n-aveau cum să facă asta. Viața de dinainte era pierdută pe veci și schimbarea situației ar fi avut repercusiuni nu doar asupra lor, ci și a celor ce îi înmormântaseră și îi plânseseră atâta amar de vreme. Mă mira că le era permis să se joace de-a revoluționarii și nu fuseseră extrași deja. Reprezentau un risc pentru ceilalți recuperatori. Doar dacă nu cumva ăsta era un test pentru a verifica loialitatea față de un stăpân sau altul.

Don Juan se credea vreun viitor șef de oști, deși la cum arăta îmi era clar că dacă nu va fi extras, va muri oricum în curând. Gesturile, magnifice și inspiraționale în viziunea bărbatului, nu depășeau patetismul în ochii mei. Ceea ce mă intriga cu adevărat era atenția acordată de ceilalți. Ca și când ei ar fi văzut ceva în discursul sau în ființa lui, ce mie refuza să mi se dezvăluie.

După ce a terminat de behăit, s-a apropiat de mine și, arătându-mă cu degetul, a vorbit din nou, cu emfază. Așa cum o făceau unii predicatori răsuflați ai vreunei secte ce se voia religie.

— Tânăra aceasta… Te rog să-ți alegi un nume…

Făcu o pauză și așteptă să mă conformez. Am privit la Johnny. Îmi facu semn să rostesc un nume. Mi-au trecut prin cap numai prostii, ca Tom și Jerry, Mickey Mouse sau Popeye Marinarul.

— Betty Boop, am spus.

Îl văd pe Johnny cum își reține un zâmbet.

— Tânăra Betty Boop este recuperator de puțină vreme și ni se va alătura în curând, după ce

adevărata cale îi va fi dezvăluită…

„Vezi să nu mă alătur vouă, clovnilor!“

— … și ne va ajuta să aducem cât mai mulți alături de noi…

„Daaa, stai și așteaptă!“

Își termină discursul și mă privi cu ochii plini de strălucirea magnifică a nebuniei.

— Treci de partea adevărului?

Am făcut ochii cât cepele. L-am privit iar la Johnny, naiba știe de ce, și l-am văzut făcându-mi semn să spun da.

— Da.

— Se spune „trec“, mă corectă Juan. Treci de partea adevărului? zbieră iar, și de data asta am simțit câteva picături de salivă aterizându-mi pe frunte.

— Trec, am continuat eu mascarada.

— Treci de partea adevărului?

Suna ca o variantă psycho a celebrului „Te lepezi de Satana?“.

— Trec, am spus și abia m-am abținut să nu râd de penibilul situației.

— Betty Boop e de-a noastră, spuse.

Porcul îi făcu un semn lui Johnny, care se ridică de la locul lui și mă înșfăcă de braț. Cei din sală mă urmăreau cu privirile străbătute de aceeași inteligență pe care am mai văzut-o și în ochii vacilor ieșite la păscut. Urmarăm traseul de la coborâre, pe scara circulară.

— Te uiți la fundul meu? l-am întrebat.

— Sorry, dacă ai vreun fund, să mi-l arăți și mie, că eu nu văd nimic de aici.

Am mai urcat câteva trepte.

— Doar nu mă închizi iar, acum că sunt de-a voastră, am spus privind în jos spre el.

— Încă nu ești.

— Serios? Dar ce ar mai trebui să fac?

Zâmbi.

— Să treci de testul suprem. Va trebui să refuzi următoarea misiune.

Am înghețat. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap să fac asta. Am avut dintotdeauna un simț al datoriei bine dezvoltat, chiar dacă pe timpul primei vieți fusese mascat de indolența atât de exasperantă pentru cei din jur. Și, apoi, cariera mea de recuperatoare nu mă deranja deloc. Chiar dacă acțiunile în sine îmi luau ani din viață, sentimentul de după, acela că am salvat un suflet, nu se compara cu nimic. Era măreț.

Ajunsă în camera celulă, m-am întors către Johnny și l-am rugat cât se poate de calină să-mi explice ce presupune, mai exact, testul suprem. Am folosit doza maximă de șiretenie, am zâmbit cât am putut de dulce, prefăcându-mă în același timp speriată de magnitudinea încercării prin care mi se pretindea să trec. Aici nu trebuia să improvizez prea mult, chiar îmi era frică.

Mi-am amintit una dintre expresiile preferate ale mătușii. Spunea că nu e bine să te pui cu nebunii și cu proștii. Ăștia erau și una, și alta. Periculos amestec.

— Uite, spuse și întinse spre mine brațul stâng, descoperindu-și încheietura.

Ceasul lui era mort, nu avea nici măcar o steluță.

— Nu ai salvat niciun suflet? l-am întrebat mirată.

— Ba am salvat o puzderie. Însă m-am eliberat. Am avut norocul să-l cunosc pe Don Juan. Mi-a arătat calea spre izbăvire.

— Și ce s-a întâmplat cu steluțele?

— Dă-le dracu' de steluțe! Cine are nevoie de ele? se enervă. Întreabă-mă despre izbăvire.

Stătu o vreme ca pe ace, apoi îmi apucă încheietura și îmi dezveli ceasul. Privi prelung către cele trei steluțe ale mele, ce luceau albastru și pulsau ca niște mici inimi de aquamarin. Mi-am tras cu greu mâna dintr-a lui.

Nu voiam să greșesc și să-l asmut împotriva mea. Am avut senzația că citesc regret în ochii lui.

Era mai bine să nu-l întreb nimic în legătură cu asta.

— Steluțele tale unde au dispărut?

— Dispar odată cu refuzul de a executa o misiune. Și atunci ești liber. Îngerii dispar și nu-ți mai aparții decât ție însuți.

Am aruncat o privire către îngeri. Au fost foarte tăcuți în ultima vreme. Acum erau și mai abătuți. Gândul de a nu-i mai vedea mi-a strâns inima într-o gheară afurisită și rece. Și ei simțeau la fel.

— Cum arată? mă întrebă Johnny.

— Cine?

— Îngerii tăi.

I-am descris pe cei doi. Bărbatul mă ascultă, zâmbind melancolic. Mizam pe flerul meu feminin și am plusat cu niște întâmplări haioase. Privirea lui Johnny s-a încălzit fără să-și dea seama, de parcă ar fi auzit povestindu-i-se ghidușiile propriilor copii.

— Ai tăi cum erau?

Știam că mă hazardez cu întrebarea asta, dar situația era, oricum, un risc cât universul de mare.

Și ai lui fuseseră un cuplu. La fel ca și la mine, fata era îngerul bun și băiatul, drăcosul. Nu l-am întrerupt deloc și el a plonjat într-o cascadă de amintiri.

Îl prinsesem în cursă. Nenorocitul ăsta regreta alegerea făcută. Se aștepta ca eu să fac ceea ce lui îi adusese o asemenea colosală doză de frustrare și regrete? Niciodată!

— Vezi tu, spuse, acum sunt liber. Nu mai fac parte din nicio tabără. Pot să fac ce vreau cu timpul și viața mea.

Nu era deloc credibil. Nu acum.

— De ce nu te-am simțit deloc?

Pe Marc îl simțeam întotdeauna apropiindu-se. Cu tot efortul lui de a bloca fereastra dintre noi, apucam să simt furnicăturile pornind din tălpi.

— Nu mai comunicăm astfel cu ceilalți recuperatori. Odată ce ceasul a fost dezactivat,

interacțiunea se pierde. Și, apoi, fie vorba între noi, puteam să iradiez mai ceva ca Cernobâlul, ai fi fost udă toată. Mai ai multe de învățat. Nu ești decât o mucoasă, una cu niște ochi magnifici, dar tot mucoasă.

Am înghițit în sec. Aș fi vrut să-i zic ceva usturător. Avea dreptate. Farmecul lui mă făcuse knock-out în seara aia.

— Pe multe dintre fetele de pe aici le-ai momit în felul ăsta?

Nu spuse nimic. În schimb surâse larg, încrezut. Gestul lui răspundea al naibii de bine întrebării mele.

„Nenorocitule!“

Am simulat cum că aș fi fost pe jumătate convinsă de beneficiile răsculării împotriva celor de Dincolo. Aș fi jucat cartea totală a ipocriziei, dar mi-era teamă să nu-mi trădez impostura convingerilor. Ar fi fost ciudat să mă arăt încredințată așa, deodată, de justețea doctrinei lor de doi bani.

— Și, spune-mi… Recuperatorii sunt lăsați să aleagă dacă să execute misiunile sau sunt forțați? am dat glas bănuielii ce-mi tot dădea târcoale.

A zâmbit răutăcios și mi-a arătat cheia pe care o ținea în mână.

Era clar. Nu era decât un jaf. Recuperatorii erau prădați, tâlhăriți la drumul mare de ceea ce valora mai mult pentru ei. Poate că nu toți au avut nevoie de constrângere, dar sunt sigură că cei cu priviri apatice, zăriți în adunarea de mai devreme, fuseseră furați în aceeași modalitate aplicată mie.

Previzibil, goliți de chiar sensul existenței lor, neputând să apară în fața familiilor ca niște morți umblători, deposedații n-au avut altceva de făcut decât să zacă în hangarul ăsta al nonexistenței, ca niște legume. Nici măcar nu erau niște legume în deplinătatea sensului cuvântului, ci unele deshidratate, niște mumii deplorabile, stoarse de sevă. Erau pierduți.

N-are rost să vă descriu învolburarea de emoții ce m-a asaltat după plecarea recuperatorului.

Furie, îngrijorare, răzvrătire.

XX

M-au ținut captivă în camera aceea și singurul loc unde mă lăsau să mă deplasez era baia, fără să-mi permită însă accesul la duș (poate că și asta făcea parte din tratamentul de eliberare). Totul a durat patru zile. Păroasa fără ochi venea de fiecare dată când băteam în ușă, cerându-le să mă lase la toaletă. Era responsabila cu necesitățile fiziologice. Am încercat să intru în vorbă cu ea, dar în afară de niște gesturi de animal prostit de îndelungata captivitate, n-am reușit să obțin altceva. Prizonieratul ei era cel mai blestemat dintre toate, pentru că cel puțin pe ea n-o mai ținea nimeni încuiată. Nu pleca pentru că era închisă în sine, viața își pierduse sensul. Trebuie să fie groaznic să ajungi să-ți duci zilele într-o letargie asemănătoare morții, dar fără să ai parte de eliberarea oferită de ea. Mort, dar viu. Viu, dar mort.

Tensiunea creștea cu fiecare zi. Gândul că ceasul s-ar putea activa cu o nouă misiune, iar eu aș fi incapabilă să acționez, întemnițată de acești recuperatori ratați, aceste recipiente golite, mă metamorfozase într-un arici. Eram gata să sar la bătaie din orice prostie. Nu că aș fi avut cu cine, dar asta era starea de spirit. Igiena precară începuse să-și facă simțită prezența și mirosul propriei pieli umpluse camera. Mă scărpinam toată ziua ca o cotarlă plină de purici.

În ziua a cincea, Johnny s-a strâmbat când a venit să-mi aducă hrana, așa că a intervenit pe lângă Don Juan și l-a convins să-mi permită să fac un duș. Am fost condusă în baia de la etaj, unde păroasa a fost pusă ca gardian în fața ușii.

Chiar voiam să fac duș, dar când am dat cu ochii de ferestruica mică, fără zăbrele, din spatele perdelei de plastic semi transparent, creierul meu a primit un ghiont și a început să proceseze șansele de reușită ale unei posibile evadări. Posibile? Imperios necesare! Eram hotărâtă să fac orice, chiar cu riscul de a-mi fractura ceva, numai să scap din cuibul ăsta de schizofrenici. M-am sprijinit de marginea căzii și am strecurat capul prin deschizătura geamului. Numai prin filme dai peste lăzi, căpițe de fân sau mormane de chestii moi ce atenuează căderea de la etajele superioare. Să mă arunc, pur și simplu însemna sinucidere, ori îmi era mult prea milă de mine ca să fac asta. Plus că aș fi arătat ca naiba cu gâtul rupt.

Nu aveam din ce să confecționez o frânghie. Furtunul de la duș s-ar fi rupt și nefiind prea lung nu m-ar fi dus prea departe, iar perdeaua de plastic ar fi fost inutilă.

Am dat drumul apei la robinet, pentru ca verișoara Itt să creadă că începusem procesul de dez-îngălare. În spatele căzii am zărit un coș din plastic ciclamen. Am ridicat capacul și un miros de zdrențe mucegăite mi-a mutat nasul. Am reușit să înving sila și să răscolesc printre țesăturile jilave. Din păcate, singura țoală mai acătării era o bluză de pijama. Restul erau chiloți acoperiți cu un puf de cenușiu-verzui. Mi-ar fi luat jumătate de zi să înnod chiloți, asta dacă aș fi reușit să-mi înving greața de a atinge secrețiile altora. Am scos totuși bluza, ținând-o cu două degete, cât mai departe de nasul meu. Privirea mi-a căzut pe bara telescopică ce susținea perdeaua din jurul căzii. Era lipită cu două ventuze de gresia de pe pereții opuși. Cunoșteam mecanismul. Mătușa avea așa ceva în baia de la etaj. Am smuls-o cu forță și am rămas cu ea în mână. Posibilitatea unei reușite îmi făcea pulsul să crească. Am înnodat o mânecă la un capăt al barei, iar pe cealaltă am legat-o de mânerul încuietorii geamului. Am scos bara pe

fereastră și am lăsat-o să alunece în jos, pe lângă zid.

Am spus o rugăciune în gând și m-am strecurat pe geamul îngust. Picioarele mai întâi. Tocmai când mai aveam puțin și ieșeam, ușa se deschise și pletoasa intră. Mă văzu agățată de marginea pervazului și rămase ca trăsnită, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Am stat ce am stat, și mai că-mi venea să-i zic să se hotărască dracului odată: mă lasă în pace sau dă alarma, că-mi amorțiseră palmele.

A fost rândul meu să mă arăt surprinsă când am văzut-o pe fată retrăgându-se încetișor, făcând un gest cu mâna ce sugera ideea că ar fi bine să-i dau înainte cu ce făceam.

— Mulțumesc! i-am șoptit privind-o cu nesfârșită recunoștință.

Aș fi pupat-o dacă aș avut mai mult timp la dispoziție. Simți asta după cum i-am văzut colțurile buzelor ridicându-se într-un zâmbet stângaci. Biata fată! Cred că nu mai făcuse asta de mult.

Am alunecat ușor pe bluza de pijama, apoi pe bara telescopică. Mi-am permis să sar distanța rămasă până jos și am aterizat cu ușurința unei pisici. Adrenalina îmi injectase o supradoză de cutezanță și am străbătut pe vine distanța dintre zid și niște barăci ca cele folosite pentru cazarea lucrătorilor în construcții. Mă așteptam să aud în orice clipă strigătul cuiva. Am respirat în voie când am reușit să mă ascund în spatele cutiei de metal. Nu am stat prea mult pe loc. Un gard de scândură, cel observat de la fereastra celulei mele, se înălța semeț la nici doi metri de mine. Naiba știe cum, l-am sărit aproape fără să-l ating. Frica asta e și ea bună la ceva. Îți dă aripi.

Imediat cum am trecut de gard, nu am apucat să mă bucur de perspectivele din ce în ce mai luminoase ale libertății mele, că am văzut un câine ciobănesc care alerga spre mine, lătrând grav. Abel

sări în fața mea, iar potaia se opri din sprint și lăsă urechile pe spate, într-un gest de supunere.

— Ia uite! Afurisitule! Nu puteai să faci asta și cu temnicerii ăia săriți de pe fix? l-am certat eu.

— Nu pot să acționez asupra recuperatorilor, răspunse trist. Altfel aș fi făcut-o.

— Ăia nu mai erau recuperatori, am spus cu voce înnăbușită, aprigă.

— Ba da. Socotelile lor cu cei de Dincolo sunt încheiate numai în mințile lor zdruncinate. Mi-e milă de ei, interveni Ama.

Am privit-o pe brunețică. Era din ce în ce mai palidă. Perspectiva de a se despărți de mine s-o fi afectat atât de mult?

Din păcate, sentimentalismul era un lux nepermis în clipa aceea. Trebuia să-mi continui fuga, să pun o distanță cât mai mare între mine și grupul lui Don Juan.

Oricine ar fi locuit în curtea aia, nu mai vizitase de mult proprietatea. Devenise un rai pentru toate buruienile pământului. Tufe cât mine de mari, de costrei și ciulini uscați, îmi îngreunau drumul spre independență. Părul mi se prindea în bulbii țepoși și pentru că nu-i puteam scoate fără să pierd o grămadă de timp prețios, smulgeam ciulinul de pe plantă, lăsându-l atârnat în plete. Cu potaia ținându-se după mine, lingându-mi palmele de fiecare dată când le prindea, am trecut pe lângă casa tăcută ce mă privea cu ochiurile murdare ale ferestrelor. Am hotărât să sar gardul tocmai într-un câmp proaspăt arat, peste a cărui întindere vastă vedeam o fâșie de asfalt. O șosea, în sfârșit.

Alergam cât mă țineau puterile. Alunecam când și când pe câte o brazdă mai nisipoasă, ca în brânză. Am căzut de vreo două ori, însă nu apucam să simt durerea. Câinele scâncea cu jale în urma noastră. Te pomenești că se atașase de noi. Când am ajuns în șosea, abia mai puteam respira. Am sărit gardul de metal, nu prea înalt, și, rezemându-mă de el, mi-am tras sufletul.

Abia atunci mi-am dat seama că nu știu unde vreau să ajung mai întâi. Să merg acasă? Dar dacă Mati este încă aici și sonații ăia se vor duce după ea? Acea zi ar fi fost ultima zi de vacanță, însă mă îndoiam că și-a văzut de sejur, netulburată de dispariția mea.

Am făcut autostopul și, până când cineva s-a îndurat să oprească, i-am înjurat, pe rând, pe toți ceilalți ce trecuseră pe lângă mine fără să-mi arunce măcar o privire. O dubiță germană condusă de un domn simpatic, cu moacă binevoitoare, m-a cules de pe drum. Nu mergea la Mamaia, însă m-a lăsat la o încrengătură de artere și m-a îndrumat spre direcția potrivită. Cred că abia aștepta să scape de mine, căci, credeți-mă pe cuvânt, nu miroseam deloc a roze, iar efortul evadării și alergătura de după adăugaseră noi miasme celor vechi de câteva zile. Unde mai pui că arătam ca o apucată, cu părul încurcat în scaieți.

Am fost luată destul de repede de niște tinere gălăgioase (probabil socotiseră că aspectul meu era cool, un fel de protest față de conformismul contemporan), într-o decapotabilă fițoasă, și depusă chiar în ușa hotelului în care mă cazasem cu Mati. Loganul închiriat de noi nu se mai afla acolo. Asta putea să însemne că Mati plecase. Varianta optimistă. Dacă răpitorii, descoperindu-mi fuga, veniseră după ea, mă îndoiesc că se ocupaseră și de mașină.

Ah! De-aș fi știut sigur că era bine!

M-am ascuns în grădina hotelului, în spatele unor arbori tuia. Nu îndrăzneam să mă arăt la recepție și să întreb de Mati. Poliția, alertată de dispariția unei turiste, ar fi putut fi acolo. Cum stăteam cu ochii pe intrarea cu uși rotative, încercând să fac ordine și lumină în nebuloasa din cap, am simțit o furnicătură în tălpi, ce urca în viteză până în creier.

— Oriana! am auzit chiar în spatele meu.

M-am întors încordată ca un arc, cu palmele strânse în pumn, gata de atac. Oricine ar fi fost, avea s-o ia pe coajă dacă se punea cu mine. Eram destul de îndrăcită de ritmul infernal al zilei ăleia. Dinții erau încleștați și aș fi smuls cu ei carnea de pe oricine mi-ar fi vrut răul. Din cauza sperieturii, nici nu m-am gândit că poate era cineva cunoscut – doar îmi știa numele.

Încruntat și chiar mai întunecat decât îl știam, în fața mea, drept ca un brad, se afla Marc. Nu cred că am fost vreodată mai bucuroasă să văd pe cineva. Fără să-mi pese că lumea se uita la noi, o ciudată cu hainele zdrențuite și părul vâlvoi și un tip curățel și elegant, am alergat spre el și l-am strâns în brațe. M-a smuls cu brutalitate de la pieptul lui și m-a privit de parcă m-ar fi văzut ieșind de sub criptă chiar în acel moment.

— Pe unde naiba umbli? mă smuci el atât de tare, încât mi-am mușcat vârful limbii. Pfoaiiii, și cum miroși! Ai înnebunit-o pe Mati, și-a pierdut mințile, biata de ea, spune că ai murit din cauza ei.

— Mati e bine? am întrebat.

— E în pragul isteriei, dar altfel e bine.

Ignorând faptul că părea mai îngrijorat de starea psihică a lui Mati, decât de a mea, m-am așezat pe iarbă, mulțumită de veste. Abia acum îmi permiteam să mă relaxez. Marc stătea în picioare în fața mea, privindu-mă oripilat.

— Mda, și eu mă bucur că te văd, l-am tachinat.

— Spune, pe unde ai umblat?! se răsti. Doar nu crezi că poți să stai aici, în fața mea, să bați câmpii.

— Am bătut câmpii mai devreme, am spus și am chicotit la gândul că făcusem asta la propriu.

Afurisitul de Marc nu părea deloc bucuros să mă vadă teafără și nevătămată. Era nervos și clocotea.

— Dacă aș mai avea ceva energie, ți-aș trage una-n bot pentru felul în care ai tupeul să mi te adresezi, i-am retezat-o, obosită.

Zâmbi, înmuiat probabil de aerul meu de războinică șifonată. Se așeză lângă mine, pe iarbă.

— Serios, acum. Unde naiba ai umblat atâtea zile? spuse mai moale. Și… ce naiba ai în păr?

— Dar tu ce cauți aici? m-am mirat eu.

— De două zile bâjbâi pe urmele tale. Părea că ai intrat în pământ.

— Nu asta te întreb.

— Am aflat de la Anais că ai plecat cu Mati. Apropo, nu știam că aveți o relație atât de apropiată. După nici două zile, prietena ta a apărut la bar cerându-i ajutorul șefului vostru pentru a da de tine. Nu m-am mirat deloc să aud asta, știu că ești mai pricepută decât oricine altcineva la a intra în belele. Mi-am imaginat că a fost vorba de o salvare încheiată prost pentru tine. A durat ceva până am făcut-o să aibă încredere. Anais a trebuit să intervină pentru mine. Din păcate, ea nu-și mai amintea mare lucru, în afară de faptul că ați intrat amândouă într-un club și… atât.

Făcu o pauză, atras irezistibil de un scaiete ce nu se dădea dus din părul meu nici de-al naibii. L-a scos până la urmă, cu prețul unui chiot de durere din partea mea.

— Mi-ai smuls juma' de păr! l-am mustrat privindu-l încruntată.

— S-a trezit a doua zi în camera de hotel, fără tine, continuă impasibil. Barmanul și-a amintit de o scenă. Tu încercai s-o convingi pe Mati să nu mai bea și un tip cât dulapul te-a ajutat s-o scoți de acolo. Mai departe, aștept să completezi tu.

I-am relatat totul, cu lux de amănunte.

Mă asculta încordat și aveam senzația că nu-i povesteam despre niște necunoscuți. Îl vedeam cum își încorda maxilarul și cum strângea degetele în pumn. Când am terminat, a sărit în picioare.

— Nenorocitul, trebuia să-l omor când am avut ocazia!

M-am ridicat și m-am apropiat de el. I-am pus mâna pe antebraț, un pic speriată de încrâncenarea

de pe chipul lui.

— Despre ce vorbești? Îl cunoști?

Nu-mi răspunse. Se scotoci în buzunare, de unde scoate o cheie. Mi-o întinse.

— Ia asta. Scrie numărul camerei pe ea. Du-te și fă un duș.

Ieși pe trotuar, prin îngrăditura tufelor gardului viu.

M-am ținut după el și i-am zărit mașina în parcare.

— Unde te duci? i-am strigat.

Nu-mi răspunse, se urcă la volan și porni motorul. Am alergat spre partea cealaltă a mașinii și am urcat. M-am repezit asupra cheii și am scos-o din contact. Îmi aruncă o privire de nebun și mi-a trecut prin cap gândul că e în stare să mă lovească.

— Dă-te jos! urlă.

— Nu! Ce vrei să faci? am urlat și eu.

— Mă duc să-l omor pe nenorocitul ăla gras. Credeam că s-a cuminți, dar văd că nebunia lui a avansat.

Se referea la Don Juan, abia acum înțelegeam. Credeam că vorbea de Johnny Bravo. Îmi prinse mâna în care aveam cheia și mi-o strânse atât de tare, încât m-am văzut nevoită să cedez. Porni mașina și ieși în trombă din parcare. Abia avu timp să oprească la o trecere de pietoni, pe dungile căreia un adolescent înțepenise de groază văzând bolidul negru care se apropia implacabil.

M-au apucat pandaliile și l-am lovit cu ambele palme pe unde apucam, pe față, pe cap, pe gât.

— Tâmpitule, era să omori copilul ăla!

Trase pe dreapta, orbit de neașteptatul atac. Îmi prinse ambele mâini într-ale lui.

— Gata! Potolește-te!

Chiar asta făceam. M-am potolit, dar neputința ce mă urmărea de câteva zile încoace mi-a umplut ochii de lacrimi.

— Lasă-mă, am zis.

— Nu mai faci ca nebuna? întreabă pe un ton chiar comic, venind din partea unui dur ca el.

Am dat din cap în semn că nu.

Mă eliberă și, aplecându-se spre mine, mă cuprinse în brațe.

— Îmi pare rău, spuse.

Am plâns și mai abitir pe umărul lui. Cred că i-am udat cămașa cu lacrimile mele sărate.

— Dacă ai crezut că genul meu de recuperator e cel mai rău, te-ai înșelat. Nenorocitul ăsta distruge viețile celorlalți, și nu cred că o face pentru izbăvire, așa cum pretinde, ci de ciudă.

— Ciudă? am ridicat eu ochii.

— Întotdeauna a fost un mediocru cu inima mică. Și un pic dus cu pluta. Dar ce face acum e prea de tot. Trebuie oprit.

— Oprit, dar nu omorât.

Tăcu. Porni din nou motorul și se înscrise pe prima bandă. Mergea încet.

— Nu te pot direcționa într-acolo, era noapte când m-au răpit.

— Știu eu.

L-am privit surprinsă.

— Dacă știai, de ce n-ai venit după mine?

— Ești nebună? se aprinse iar. Hm! Întrebare retorică, sigur că ești nebună. De unde să știu că el răpește recuperatori pentru a-i transforma în lacheii lui personali? Nicio clipă nu mi-a trecut prin cap că este implicat în dispariția ta. Nu m-am mai gândit la el de ani de zile, nici n-am știut că mai trăiește… până acum, când ai povestit tu.

Nu am mai spus nimic. M-am cuibărit în scaunul mașinii, privind afară. Din traseul parcurs cu forța în urmă cu cinci zile nu recunoșteam decât stâlpii. Vorba vine îi recunoșteam, toți stâlpii sunt la fel. Aveam doar senzația unei imagini familiare, dar putea foarte bine să provină dintr-o altă amintire. Marc era atent la drum. Simțeam că furia i se mai potolise.

Un fuior de fum negru se zărea undeva, în depărtare, și pe măsură ce ne apropiam devenea tot mai dens. Bănuiala că fumul provenea de la hangarul lui Don Juan a devenit certitudine când ne-am oprit în fața porții. Marc a ieșit din mașină și a forțat poarta. Ne-am strecurat prin deschizătura îngustă și am alergat spre clădire. Flăcări violente ce scoteau zgomote ca de uragan ieșeau pe uși și pe ferestre, ridicându-se în sus precum limbile unui dragon în agonie. Trosnetele strașnice și vuietele din interior mă încredințau de cruzimea urgiei. Limuzina lui Don Juan era acolo, ceea ce însemna că și el se afla înăuntru. La fel și minivan-ul lui Johnny.

Ne-am oprit în fața pârjolului și, chiar la distanța aceea sigură, dogoarea ne ardea obrajii.

Un țipăt ascuțit s-a auzit din spatele ușii de la intrare și până să am timp să-l opresc Marc s-a avântat înăuntru. A ieșit imediat târând un corp înnegrit de fum, cu o mare parte din haine arse. Cu inima cât un purice, am recunoscut-o pe verișoara Itt. Părul îi arsese în întregime și jumătate din față nu mai avea piele. M-am aplecat asupra ei. A deschis alene singura pleoapă intactă și a tresărit la vederea mea.

— Ah! Nu am vrut…

A gemut de durere.

— … să îi omor…

A închis ochii și a oftat adânc. Doar o dată.

Marc era lângă noi, ne privea. Stătea la un pas depărtare, respectând parcă momentul solemn. Îi povestisem despre ajutorul fetei la evadarea mea.

— A murit. Las-o. Ar trebui să dispărem, pompierii vor apărea cât de curând. Probabil că vecinii au observat incendiul.

I-am închis fetei, al cărui nume n-aveam să-l știu niciodată, singura pleoapă rămasă. Celălalt ochi, rotund ca o bilă, rămăsese martor mut al acestei lumi crude. Nu știu cine o plânsese la prima ei moarte, dar acum mă avea numai pe

mine. Tinerețea ei pierdută era căinată pentru a doua oară. Ultima.

L-am privit pe Marc. Era plin de funingine și avea câteva pete de arsuri superficiale pe brațe. Cu toată stăpânirea de sine de care îl știam capabil, acum se arăta foarte impresionat de soarta tinerei lungite acolo, pe ciment, cu chipul desfigurat de flăcări. Se dezmetici primul, se apropie și mă trase cu forța de deasupra fetei, apoi în afara curții dezolante. Am aruncat o ultimă privire, în speranța că poate voi vedea și pe altcineva ieșind din clădire. Nimeni. Îmi părea rău de Johnny. Chiar dacă el era cel care mă răpise, se purtase cu oarecare familiaritate față de mine, plus că era mai mare păcatul ca un bărbat atât de frumos s-o sfârșească în felul ăsta. Nici lui nu-i aflasem adevăratul nume.

Am plecat de acolo, iar pe la jumătatea drumului ne-am intersectat cu o mașină a pompierilor, cu sirenele pornite. Ceva mai încolo, cu alta. Din păcate, nu mai aveau nimic de salvat. Nimic care să merite efortul.

Până la hotel, n-am mai spus niciunul nimic. Am urcat împreună și, după ce s-a asigurat că sunt bine, a ieșit să-mi cumpere niște haine. Ale mele erau în stare deplorabilă. Am zăbovit sub duș până când s-a întors și mi-a bătut în ușă.

— Ești bine? l-am auzit.

— Da.

— Știi de când stai acolo? Am lipsit o oră. O să ne pună ăștia să le mai plătim încă o lună de cazare pentru câtă apă le-ai consumat.

Nu i-am răspuns, iar el m-a lăsat în pace.

Așteptam ca șiroaiele de apă să curețe odată cu zoaiele de pe pielea mea și reziduurile năclăite din suflet. Imaginea fetei a cărei carne fusese mistuită de gura flămândă a focului n-avea să-mi dea pace multă vreme de acum încolo. Îi datoram veșnică recunoștință și m-am rugat să capete clemență din

partea judecătorilor. Dacă n-ar fi fost ea, acum n-aș fi fost decât cenușă plimbată de vânt.

Am plecat imediat spre casă. Perspectiva de a mă întoarce la rutina programului meu zilnic părea deodată deosebit de atractivă. Stațiunea asta era, oricum, ștearsă din lista preferințelor mele. Să mă întorc aici, vreodată, ar fi însemnat să retrăiesc coșmarul celor cinci zile.

Cu toate că am crezut că odată urcați în mașină și plecați de acolo șirul neplăcerilor avea să ia sfârșit, măcar pentru o zi, am avut ghinionul să fim opriți de un polițist. Surprinsese mașina lui Marc rulând cu mult peste viteza maximă admisă. Doar în aparență ăsta a fost un ghinion, pentru că odată ce agentul s-a proțăpit în fața noastră cerând cu ton marțial actele la control, Marc m-a rugat să i le scot din torpedou. Scotocind prin puzderia de ciudățenii strânse într-un compartiment atât de mic, am dat peste cutiuța de catifea în care se afla inelul de logodnă menit să strălucească pe degetul diafan al Luanei. Faptul că era încă acolo și nu ajunsese la destinație mi-a produs o bucurie cam nelalocul ei, ținând cont de context.

Marc a luat o amendă barosană, iar pe fața mea a înflorit un crin imperial.

Bodogănea împotriva nenorociților de polițiști. În loc să vegheze în locuri aglomerate pentru a evita cine știe ce tragedii rutiere, pândeau pe autostradă pe oricare șofer cuprins de euforie în fața unui asemenea magnific asfalt ca-n palmă. Știau ei că aici șoferii uitau să mai ridice piciorul de pe accelerație. Îl consolam, sugerând că ar trebui să fie bucuros că nu i se suspendase permisul, când, de fapt, în sinea mea gândeam ceva de genul: ce dacă ai luat amendă? Uite așa am aflat că inelul ăla se află încă în posesia ta, și asta face cât toți banii din lume.

Când am deschis ușa apartamentului meu, de care, fie vorba între noi, chiar îmi fusese dor, am simțit o prezență familiară. Pe canapeaua mea

înflorată ședea Amadeus. Mă privea plin de bonomie.

Cât de dor mi-a fost de el!

Roba albă ca laptele îi cădea peste genunchii bătrâni. Mi-a venit să-l îmbrățișez, dar m-am abținut. Încă nu ne trăgeam de șireturi.

— Mă bucur să te văd, fata mea, îmi spuse cu vocea aceea calmă, liniștitoare, de bunic.

— Și eu mă bucur să te văd.

Ochii i s-au aprins de încântare. Simțea că spun adevărul.

— Sunt mândru de tine. N-am mai avut un recuperator atât de bun de zeci de ani.

M-am așezat la picioarele lui și mi-am pus capul pe genunchii noduroși, așa cum mai făcusem și la ultima lui vizită. Îmi mângâie părul și, chiar dacă tăcea, îmi transmitea atât de multe.

După ce vizita a luat sfârșit și am rămas singură, am simțit că amnezia autoimpusă se volatilizase. Ochii lui Viorel mă priveau de undeva de sus, mari, inocenți, neajutorați. Silueta încovoiată a Anemonei se profila înapoia lor…

Pulsul omenirii se accelera.

Table of Contents

I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
XI
XII
XIII
XIV
XV
XVI
XVII
XVIII
XIX
XX

Table of Contents

I	5
II	12
III	35
IV	48
V	56
VI	64
VII	76
VIII	89
IX	100
X	110
XI	125
XII	133
XIII	146
XIV	158
XV	177
XVI	191
XVII	221
XVIII	229
XIX	240
XX	262